41. ÉVFOLYAM, 42. SZÁM Ára: 3.80 Ft 1985. OKTÓBER 16.

Ludas Matyi

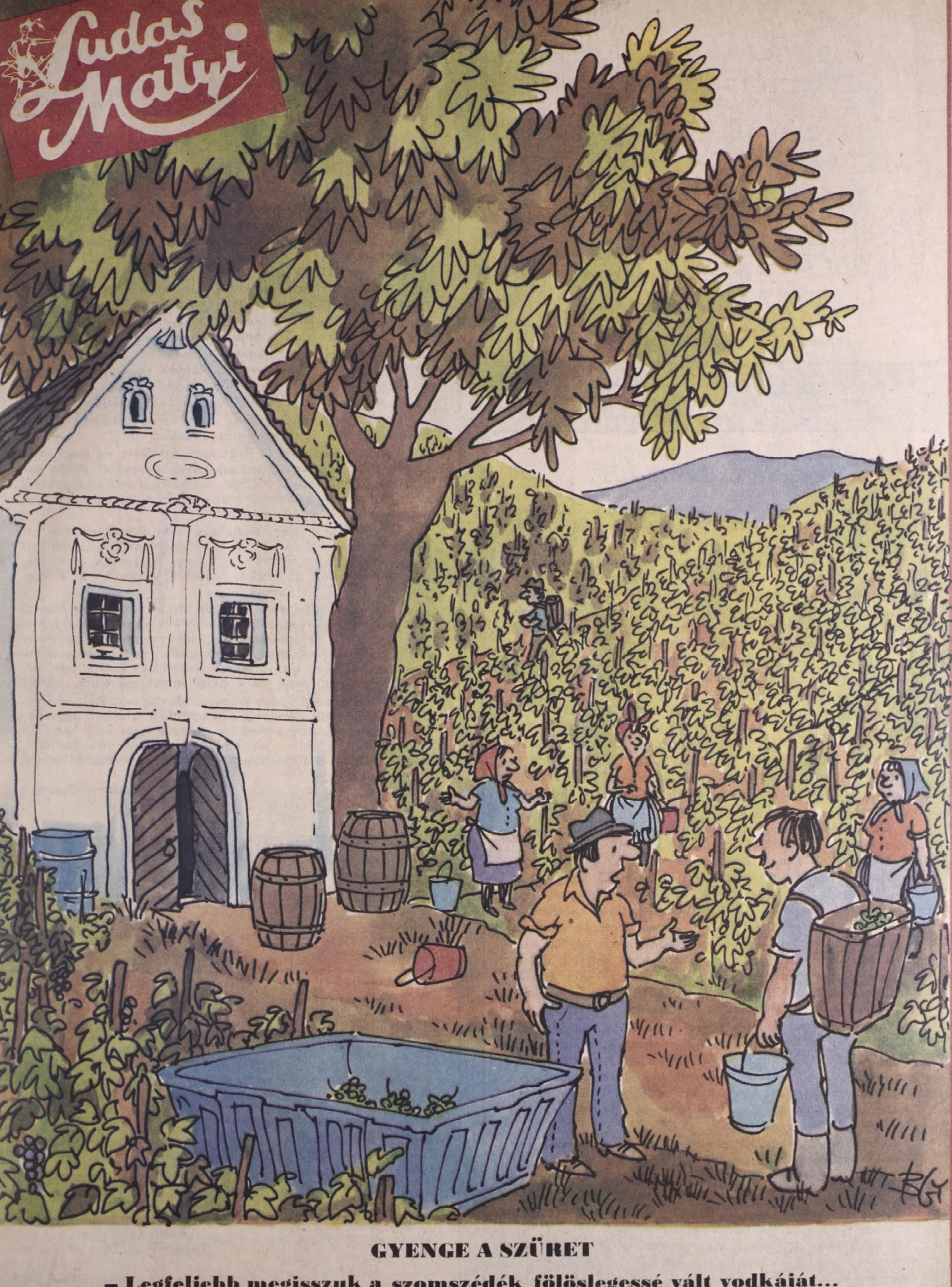

GYENGE A SZÜRET

– Legfeljebb megisszuk a szomszédék fölöslegessé vált vodkáját...

REVÜNK A 8–9. OLDALON

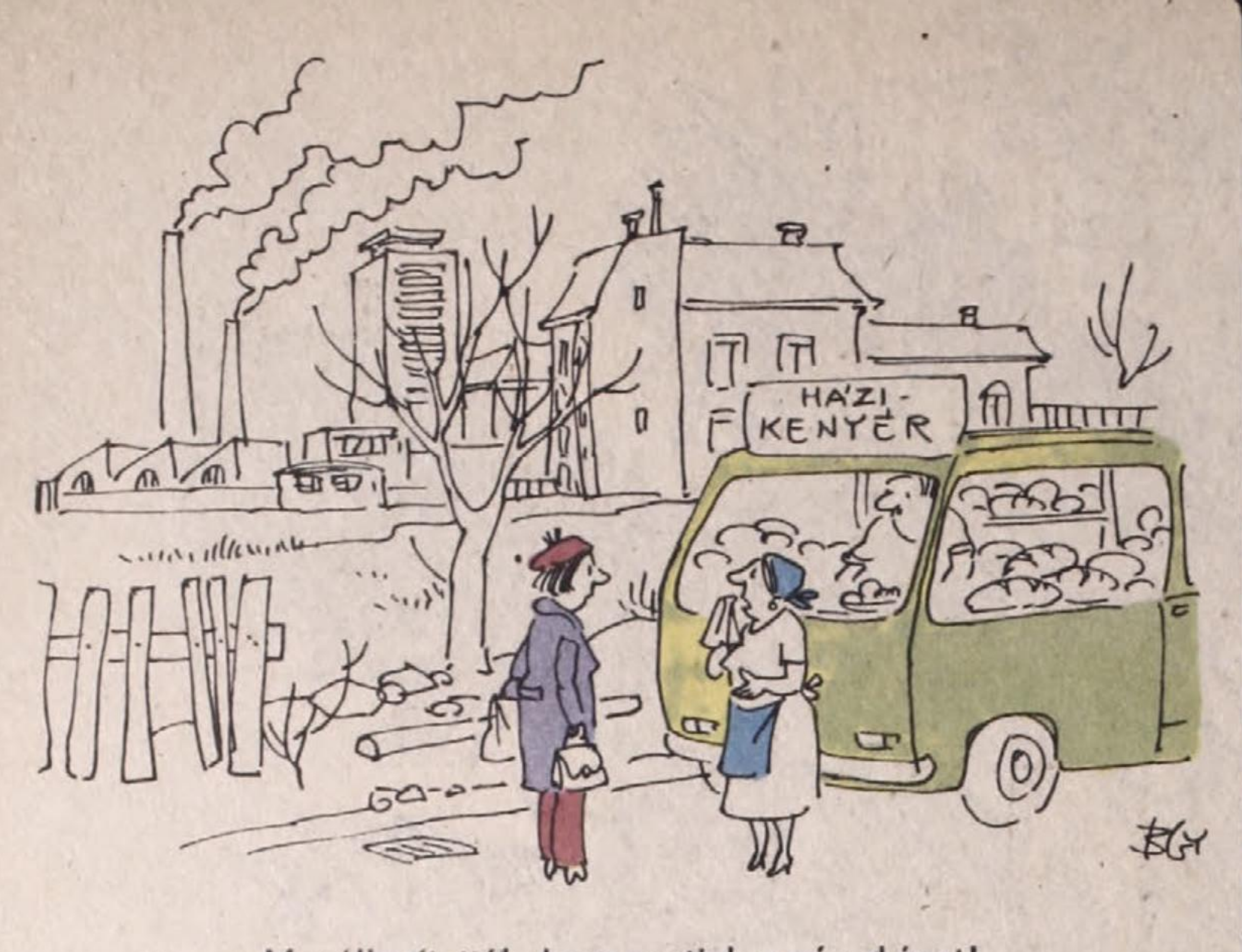

– Megállapították, hogy rontjuk a városképet!

Tejcserés támadás

Mostanában kicsit ideges vagyok, nemrég is, amikor valaki rámköszönt, hogy milyen jól festek, kis híján elrohantam gyomormosásra. Hát itt tartok.

Pedig milyen szépen indult. Azzal kezdődött, hogy örömmel értesültem a sajtóból; javul az építőanyag-ellátás, erről mostanában több komoly cikket is olvastam, ám később sajnos egy rém hírt is (nem egybeírva, lásd: kacsa, hanem így, külön, ami annyit tesz, hogy duplán vérfagyasztó, először a tartalma miatt, másodszor azért, mert igaz).

A tárgyra! Nos, a rém hír szerint olyannyira javul nálunk az építőanyag-ellátás, hogy már a tejeszacskókba is falfestéket töltünk. Nem mindennap, persze, ott még nem tartunk, csak kivételes, ünnepélyes alkalmakkor. Most például Szolnokon, egy áruházi tej- és tejtermék-bemutató tiszteletére 30 tejeszacskó originál, I. oszt. falfestéket tankolt, talán a te(l)jesebb illúzió kedvéért, mondván, így még a tejnél is tejebb a tej, gusztusosabb, étvágygerjesztőbb, kínálja magát, az ember egycsapásra kedvet kap az élethez, az erőhöz s az egészséghez.

Csakhogy. Terjed manapság a divat minálunk, miszerint a kiállított tárgyakat meg is lehet vásárolni. (Lásd a legutóbbi BNV-t, a színes tévék, a személyautók és még egykét tartósan áhított fogyasztási cikk kivételével.) Szóval itt is ez történt, mármint, hogy a falfestéket tejként értékesítették, ahogy hallom, tévedésből, jóhiszeműen. E föltevést alátámasztani látszik, hogy az üzlet tejáron köttetett, márpedig nincs az a jó heac, ami egy későbbi leltárhiányt megérne. Az is az előre meg nem fontolt szándékra utal, hogy amint a dolog kiderült, rögvest félreverték a Köjált, riasztott a rádió, és voltaképpen belátom: fölösleges az ördögöt a falra festeni, hiszen komolyabb baj szerencsére nem esett.

Sőt. Ha a vásárlók szemszögéből nézzük az egészet, igazából semmi rendkívüli nem történt. Megvették, hazavitték, s otthon kiderült, hogy nem lehet meginni. Tehát szakasztott úgy, mint máskor. Csak éppen némi örömük is akadt: egyrészt ugye látványosan javul az építőanyag-ellátás, s mindezt még meg is úszták. Élve. Erre mondják mifelénk: minden jó, ha senkinek sincs vége.

Nem is értem, miért kacérkodtam én mégis a gyomormosással. Talán, mert ingyen van.

Münz András

Magyarosan

Olvastam az újságokban, hogy a KERMI bevonta a taktaszadai téesz által gyártott tökgyalu jogosítványát, és az addig 150 forintért árusított háztartási eszközt kitessékelte a boltokból.

Eltűnődtem a híren. Mi is a tökgyalu? Egy darab fa hosszában, két darab vas keresztben. Mi kerül ezen 150 forintba? És főképpen: mit lehet ezen elrontani?

Egyébként a KERMI nem állította, hogy rossz. Csak azt, hogy rendeltetésszerű használatra alkalmatlan.

Lehet, hogy az a tökgyalu remekül főz ötperces tojást; kitűnően batikol subaszőnyeget; elénekli Vendulka bölcsődalát Smetana A csók című operájából...

Csak tököt nem gyalul. Nincs hozzá gusztusa.

Vigasztalgatom magamat: majd csak találunk megoldást. Magyaros bajra magyaros orvoslást.

Például: felállítják a Tökkutató Intézetet és megbízzák az öngyaluló tök prototípusának kikísérletezésével. Addig pedig importáljuk a gyalult tököt, valutáért, olyan országokból, ahol már vékony csíkokra metélve terem a tök, sőt, a kapor, meg a rántás is benne van már.

Ez azért nem igazi megoldás, mert költséges. Van olcsóbb ötletem is. Tudományos felvilágosító cikkek özönét kell megjelentetni a lapokban, arról, hogy a gyalulás árt a töknek, elillan belőle az értékes T-vitamin, ésszerűbb és célszerűbb, ha kisbaltával aprítjuk.

Ez már kevésbé költséges, de strapás. Ajánlom hát az igazán magyaros megoldást: nem kell csinálni semmit, hagyni kell, hogy a dolgok maguktól elrendeződjenek. Ha nincs gyalu, az asszonyok nem vesznek tököt. Ha nem fogy a tök a piacon, akkor a gazda elkedvetlenedik, s jövőre nem termel. Ha meg úgysincs tök – akkor minek gyártsunk gyalut?

S ha a termelő kedve mégsem akarna magától elmenni, azon segíthetünk nevetséges felvásárlási árakkal, közvetítő kereskedelemmel. De ehhez már igazán nem kell, hogy én adjam a tippet, ebben már nagy gyakorlatunk van. Említhetném példának a fűszerpaprikát vagy az uborkát. Mindegy. Tökmindegy.

Radványi Barna

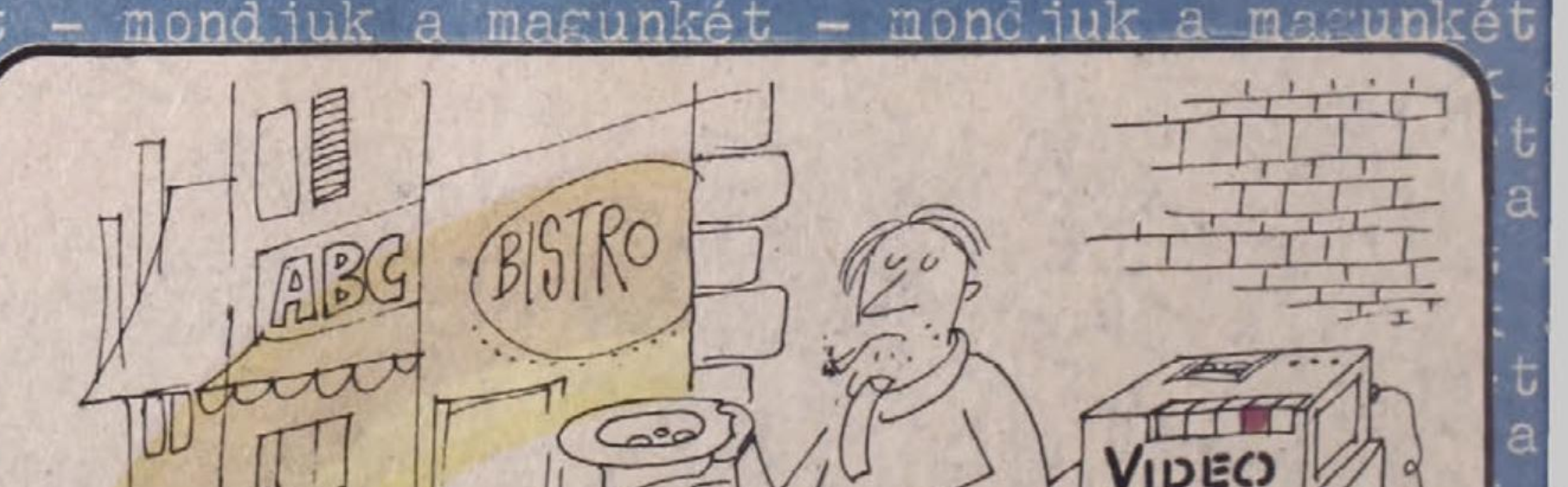

– Érdekes... Tegnap még egy utcai zenész állt ugyanitt...

DALLOS JENŐ:

Más most…

IMPORT GÉPEK

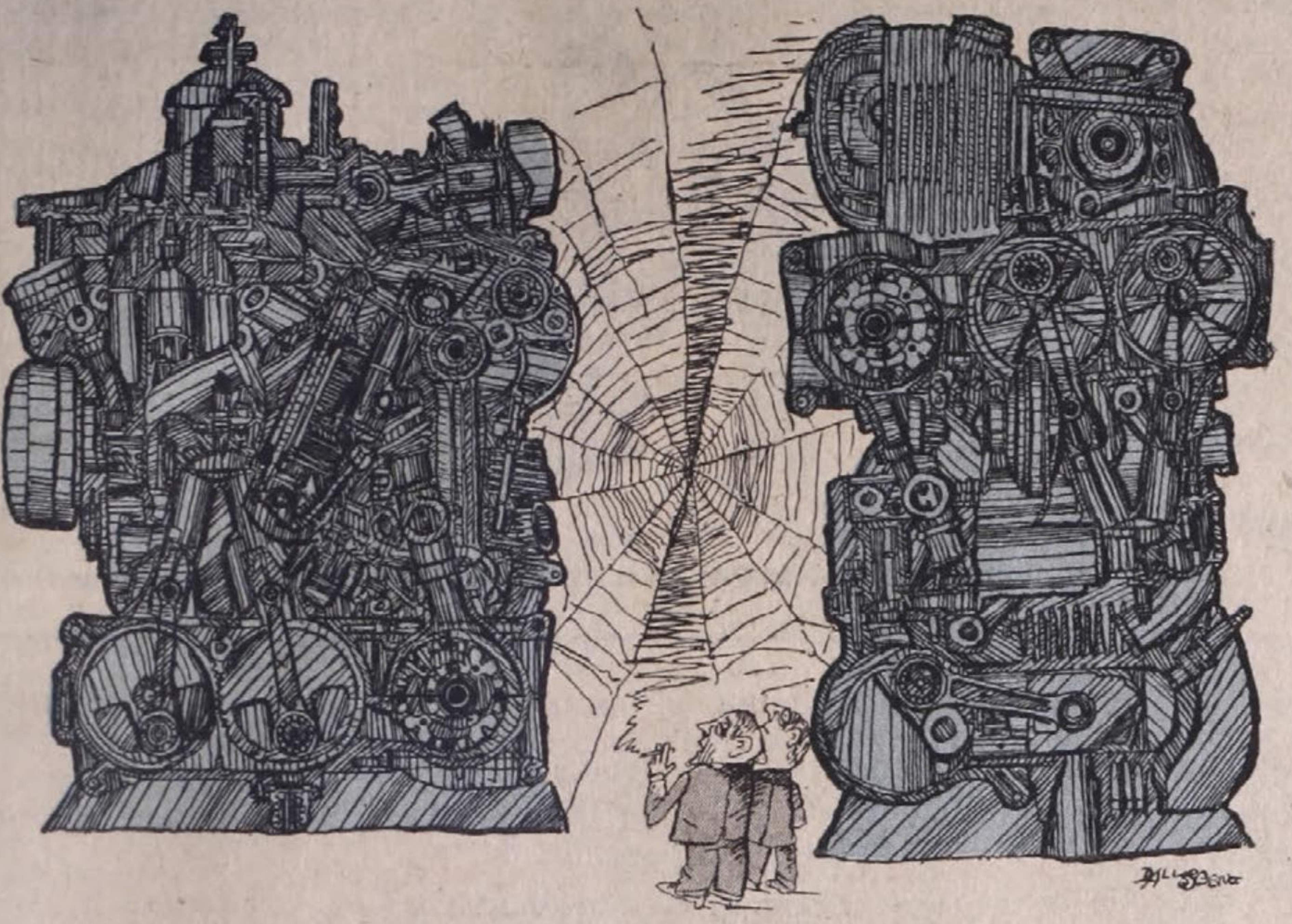

– Légyfogónak használjuk őket . . .

EGYÜTTMŰKÖDÉS

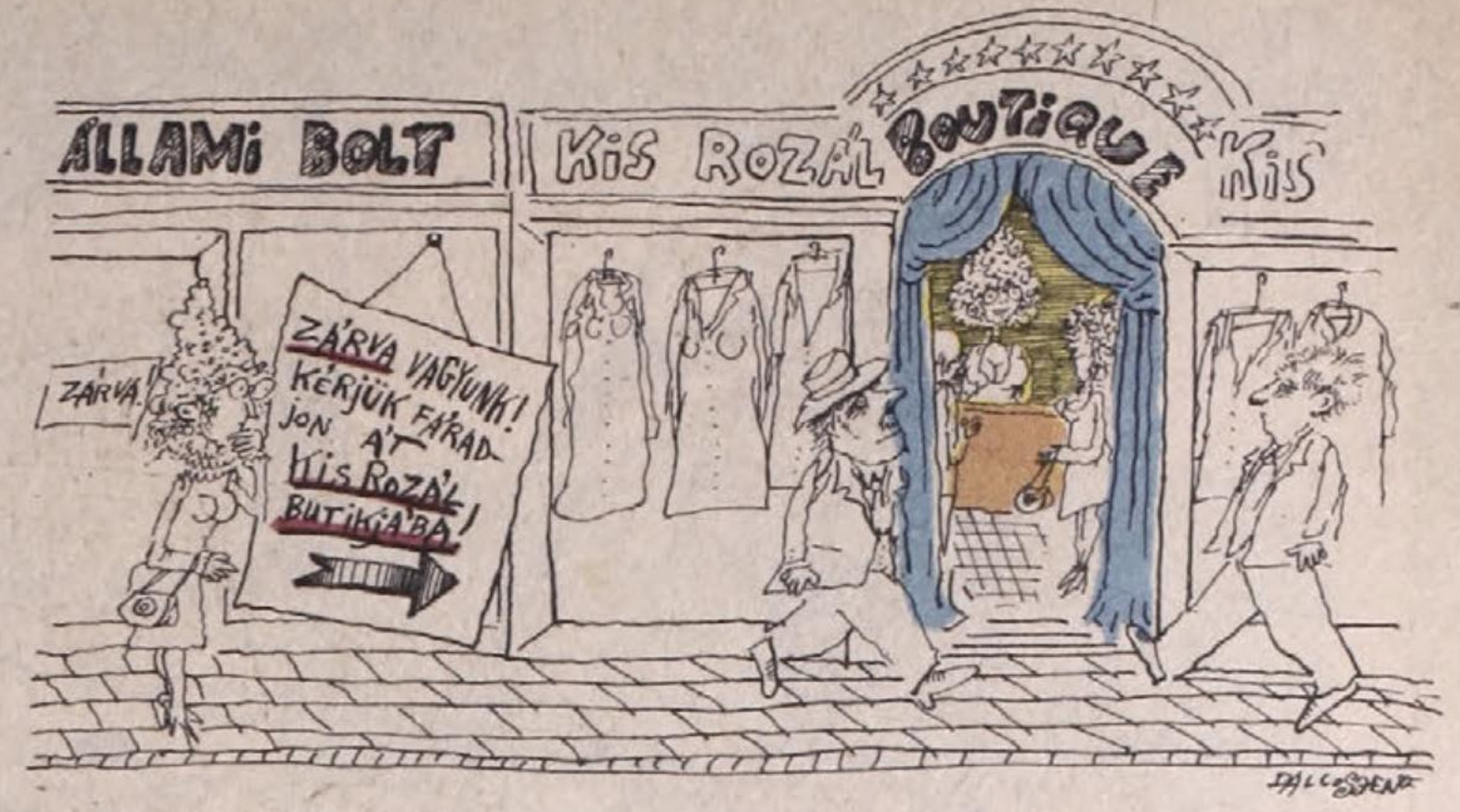
ÁLLAMI BOLT
KIS ROZÁL BOUTIQUE KIS
ZÁRVA
ZÁRVA VAGYUNK! KÉRJÜK FÁRADJON ÁT KIS ROZÁLI BUTIKJÁBA!

ÜGYFÉLSZOLGÁLAT

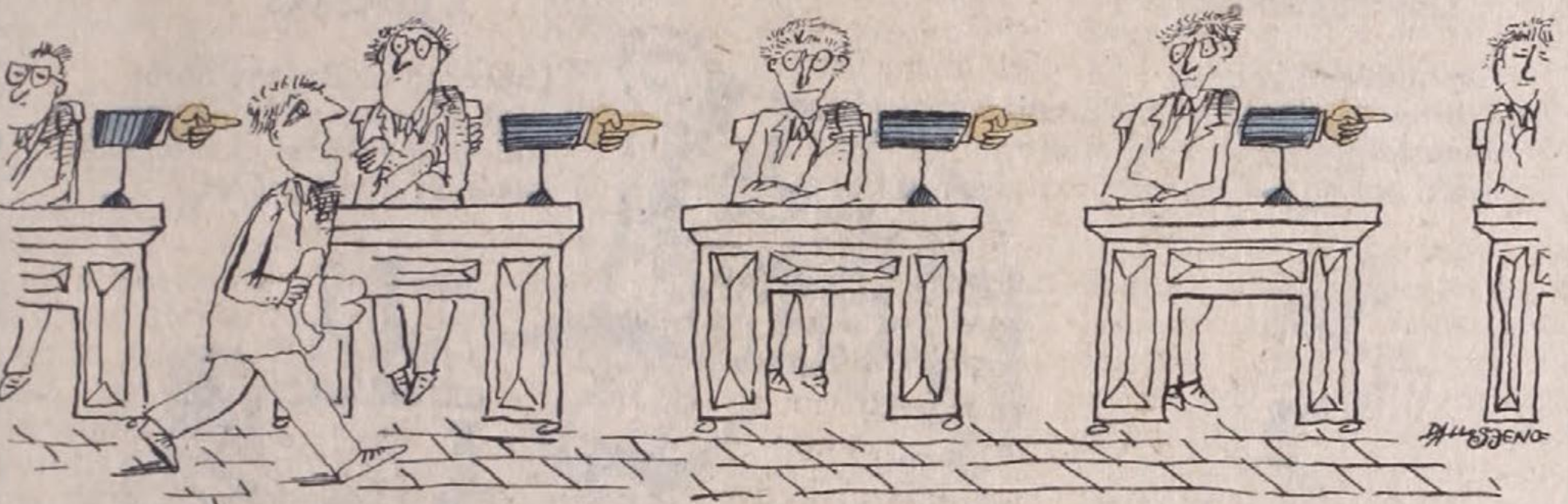

– A felelőst keresem . . .

MUNKAMEGOSZTÁS

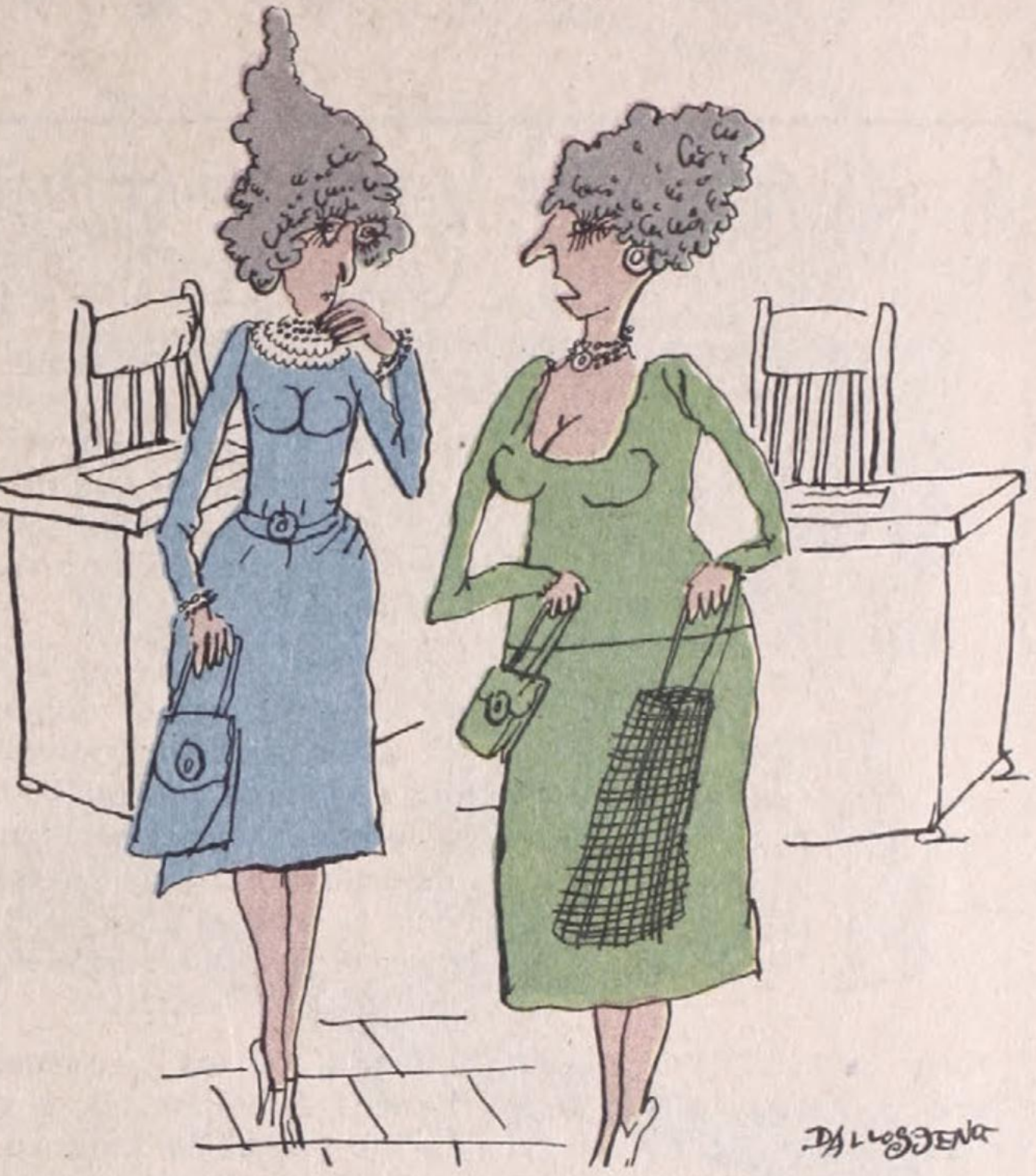

– Ebéd előtt én vásárolok be, ebéd után maga . . .

KELL-E NEKÜNK UFO?

Viharosnak ígérkezett a lakógyűlés a Külső-Átellen utcában. Már kora délután kezdett benépesülni a jobb napokat is látott terem, öt órára pedig olyan sokan voltak, hogy egy patkányt sem lehetett volna leejteni. Igaz, nem is próbálkozott senki ilyesfajta bűvészmutatványokkal, a többségükben idős polgártársak azt tárgyalták, hogy Koppány, az István, a király című rockopera egyik hőse vajon valóban a haladást képviseli-e, vagy csupán arról van szó, hogy kevesli a fizetését és ezért lázad?

Mindez persze csak a vihar előtti csendet jelezte, az érintettek tudták, hogy ennél sokkal fontosabb dolgokban kell véleményt mondani. Amikor azután pontban öt óra hét perckor középre penderült a tanács nyakkendős képviselője, elcsendesedett az aréna; gondolatok maradtak befejezetlenül, egyszerű összetett mondatok lógtak a levegőben.

— Amint azt már mindenki tudja, az UFO-ról szeretnénk szót ejteni — mondta a nyakkendős. — Senkit nem szeretnék befolyásolni, de szerény véleményem szerint, s ebben feltétlenül egyetértünk a főnökeimmel is, a Külső-Átellen utcaiaknak szükségük van UFO-ra. Ehhez kérjük most az Önök hozzájárulását.

Izgatott pusmogás indult meg a bejelentést követően. Teknősbika néni, aki az ehhez hasonló összejöveteleken leginkább jól sikerült kötésmintáival vétette magát észre — egy sima, két fordított — izgatottan jelentkezett szólásra.

— Nálunk otthon a szekrényben két UFO is van — mondta határozottan. — A lányom küldte tavaly csomagban, Amerikából. Az egyik UFO csak hálózatról üzemeltethető, a másik pedig elemmel is működik.

Büszkén, szilajon fogalmazott Teknősbika néni, úgyhogy többen is kénytelenek voltak odafigyelni rá.

— Azután egy ilyen UFO-nak megvannak ám a maga veszélyei! — intett józanságra Közbiztonság Szilárd, a Külső Átellen utca 78-as számú ház lakója. — A Belső-Átellen utcában például már mióta megígérték a lakóknak, hogy kapnak UFO-t, azután tessék! Hoztak két UFO-t, az egyik rögtön az első héten elromlott, a másik bejelentkezett állandóra az egyik lakásba, azóta se tudjuk kirakni onnan.

— Az nem UFO volt — szólt közbe a nyakkendős tanácsi. — Legföljebb annak látszott. Valójában sokkal inkább Kovács Lamantin gázóraleolvasó kisiparos, aki időnként szereti UFO-nak kiadni magát. Szerencsére már lefüleltük. Igaz, most is ott lakik a lakásban, de már nem adja ki magát UFO-nak.

Az indulatok csak nem akartak csendesedni. Országos Győzőné régi sérelmeire való tekintettel például kifejezetten tartózkodott a hozzászólástól, pedig lett volna mit mondania.

— Nekem nincs szükségem UFO-ra — mondta Pikkelyes bácsi a Külső-Átellen utca 92-ből. — Látok én elég UFO-t a televízióban, meg hallom ezeket állandóan a rádióban, mi kell még?

A tanácsi megoldotta a nyakkendőjét. Még nem volt melege, a kötetlenebb stílus kedvéért szánta el magát erre az elhatározásra.

— Az UFO mindannyiunk közös érdeke — mondta, megszabadulva a nyakkendő szorításától. — A Belső-Átellen utcában kettő, a Külső-Lepusztult közben pedig négy UFO működik, mindenki nagy megelégedésére.

— Nálunk pedig hullik a vakolat! — szólalt meg Pikkelyes bácsi. Teknősbika néni rábólintott, ami nála azt jelentette: egy sima, két fordított.

— Természetesen az UFO ügyében maguk döntenek — mondta a közszereplést vállaló ember. — Mi csupán abban segítünk, hogy megrendeljük és legyártatjuk az UFO-t, hogy Önöknek ezzel se legyen gondjuk!

— Tulajdonképpen nem is olyan rossz dolog egy ilyen UFO — bökte oldalba szomszédját Teknősbika néni. Az rábólintott; már sokat gondolkodott rajta, hogyan is élhetett idáig UFO nélkül, de nem sikerült rájönnie.

Az idő későre járt, ezért úgy határoztak, hogy támogatják az UFO-val kapcsolatos elképzeléseket: ha minden a tervek szerint halad, akkor a döntés értelmében jövőre két UFO-t szerelnek fel a Külső-Átellen utcában, lakossági pénzből, központi erőforrások bevonásával.

Többen már az ajtó felé indultak, amikor hatalmas, fénylő test repült be a terembe. Különös, zúgó hangot adott ki magából, néhány másodpercig keringett, majd ahogy jött, olyan hirtelen el is tűnt.

— Mi volt ez? — kérdezgették egymást izgatottan az emberek, de erre a kérdésre még a nyakkendős tanácsi sem tudott válaszolni.

Föld S. Péter

MINIATÜRIZÁLÁS

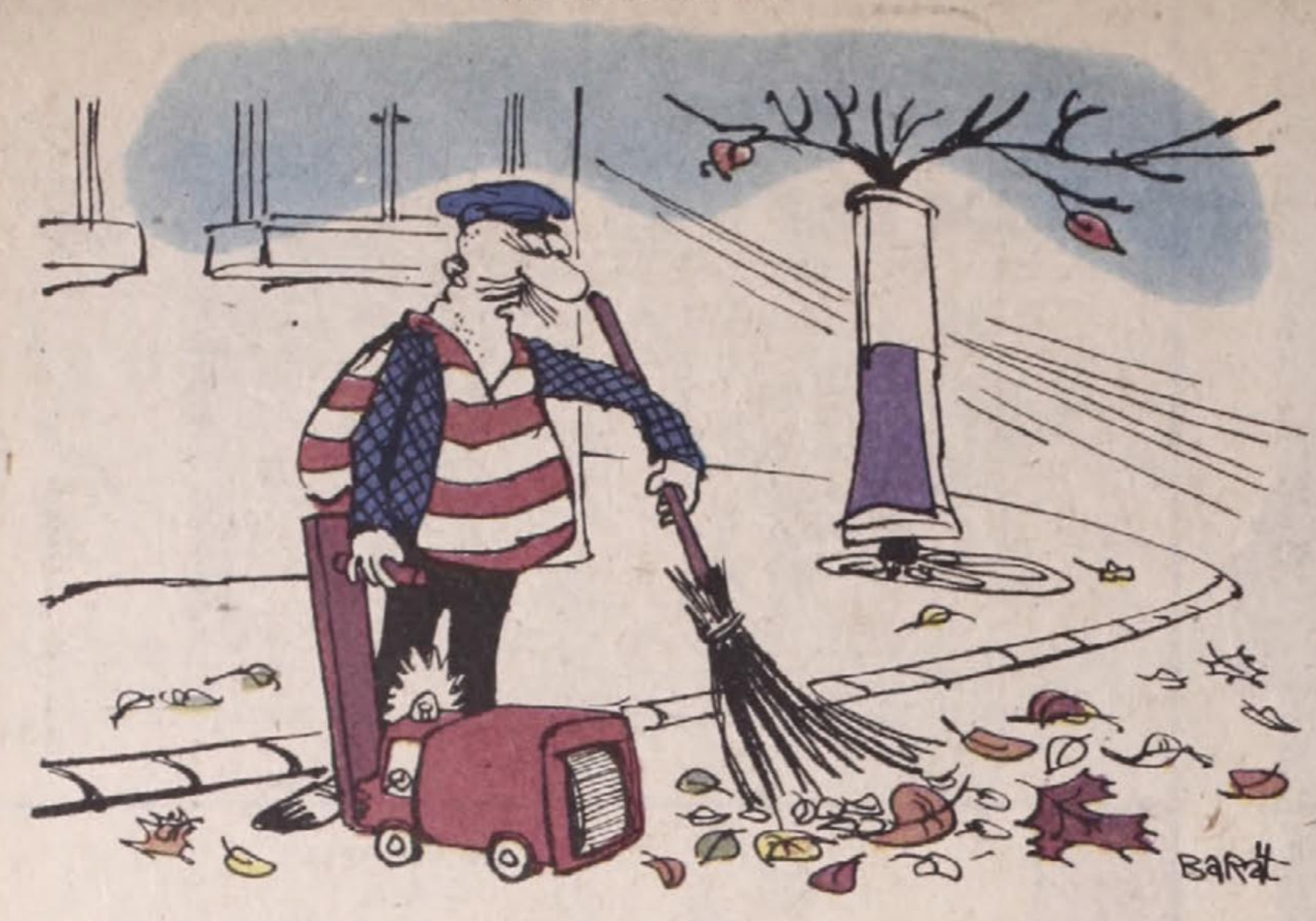

PÁLYAVÁLASZTÁS

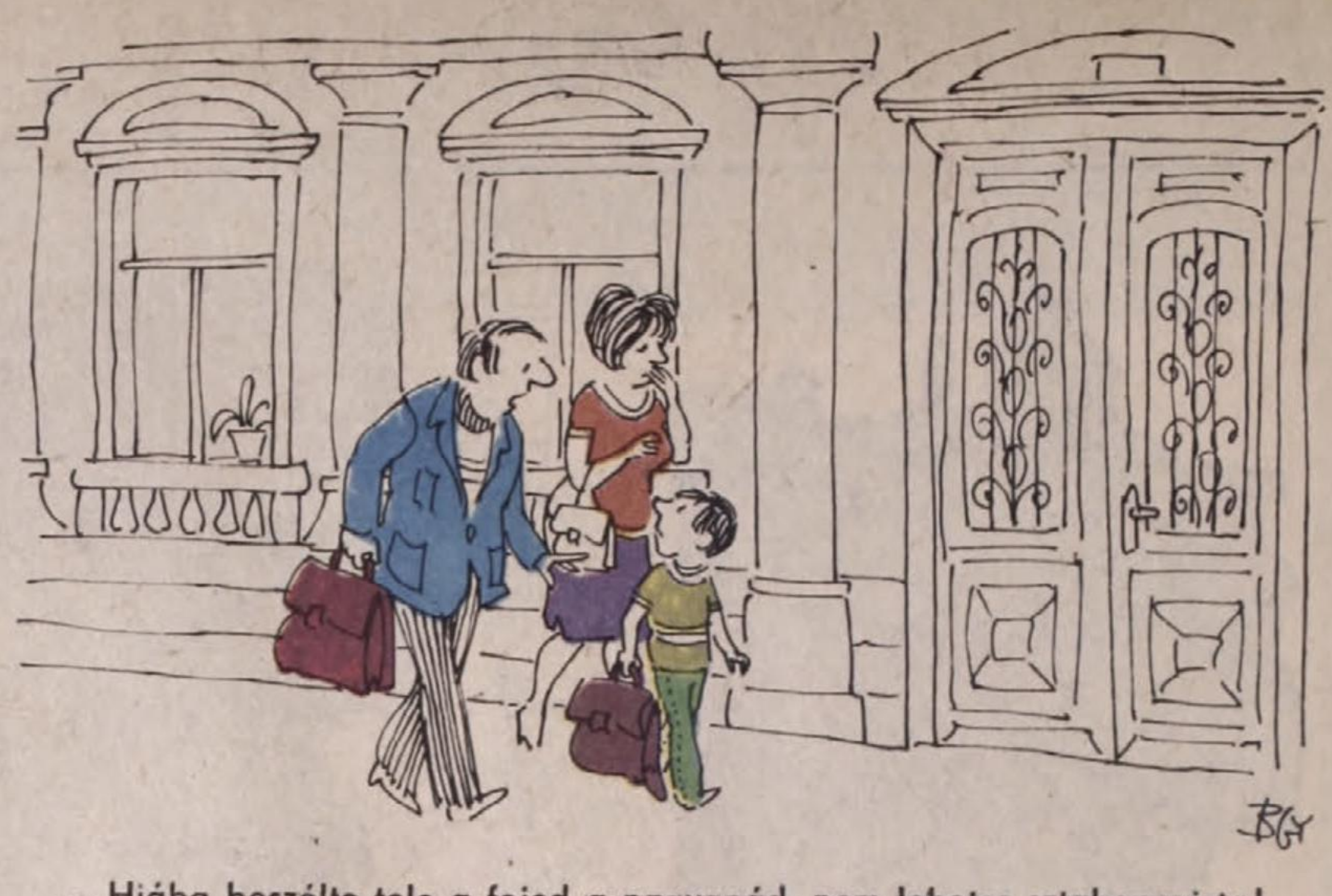

– Hiába beszélte tele a fejed a nagyapád, nem lehetsz sztahanovista!

A MOSOLY ORSZÁGA

Előfordult, hogy megpirongattak amiatt, mert folyton az élet csúnyaságait ostorozom, ahelyett, hogy a szépet is észrevenném épülő-szépülő társadalmunkban.

Való igaz, helytelen lenne, ha a bosszantó dolgokat a maguk nyers mivoltában tárnánk fel. Miért is ne lehetne örömet szerezni embertársainknak azzal, hogy az őket ért kellemetlenségekről szívet melengető jósággal beszélünk?

Hogy a ZÖLDÉRT drágán működik és ezt a termelőkkel és a vásárlókkal fizetteti meg? Istenkém, ők is a piacról élnek! Mennyivel gyönyörűbb lenne, ha szitkozódás helyet fáklyás felvonulást rendeznénk tiszteletükre a Nagyvásártelepen!

Nem szabad haragudnia annak, aki — miután beköltözik a Lakásépítő Szövetkezet által épített vadonatúj romlakásába — bírósági tárgyalásokra kénytelen járni. Rendezzünk inkább dalostalálkozót vagy szavalóversenyt a civakodás helyett a tárgyalóteremben.

Ha pedig életünk hű társától, az Országos Takarékpénztártól megkapjuk a felszólítást, hogy nyolc napon belül fizessünk, mert különben ... akkor inkább versben válaszoljunk valahogy így:

Kedves Otépé!

Szeretlek én, miként fakír a szöget,
De irodád már hiába noszöget.
Bele fog majd pusztulni bánatába,
Ha csak nem jön utánam Kanadába.

Persze, az OTP is több eredményt érhetne el, ha mondjuk hexameterekben fogalmazná felszólítását. Menynyire más lenne, ha a következő szövegű levelet postáznák:

Bús Takarékpénztár szólít: fizetendő
Részleteid gyorsan küldd el! Várja a cím.
Ó, ügyfél! Minek ábrándos lelemény, ha a kölcsön
Oly nagy? Messzirezengő hangunk hívogat.
Bárhová vessen a sors, tépjen kín, marjon a dögvész,
Nekünk pénzed kell: nem játék a hitel.
Ám ha a lóvé nem jön hozzánk, lásd, mire jutsz így:
Bősz irodánk bepörög, s két kezesedre lesújt!

Nem tudsz kijönni a fizetésedből? Na és. Az Állam sem tud kijönni belőle. Az Állam is felvesz hiteleket, vegy fel te is. Legfeljebb jön majd a levél, ami jobb kedvre derít:

Bús Takarékpénztár szólít ...

Bognár Tibor

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Amikor reggel meghallom az ébresztőóra hangját, úgy érzem magam, mintha valaki rámlőtt volna.

— És ilyenkor felugrasz?

— Nem. Fekszem, mint egy halott.

Emlékszik még?

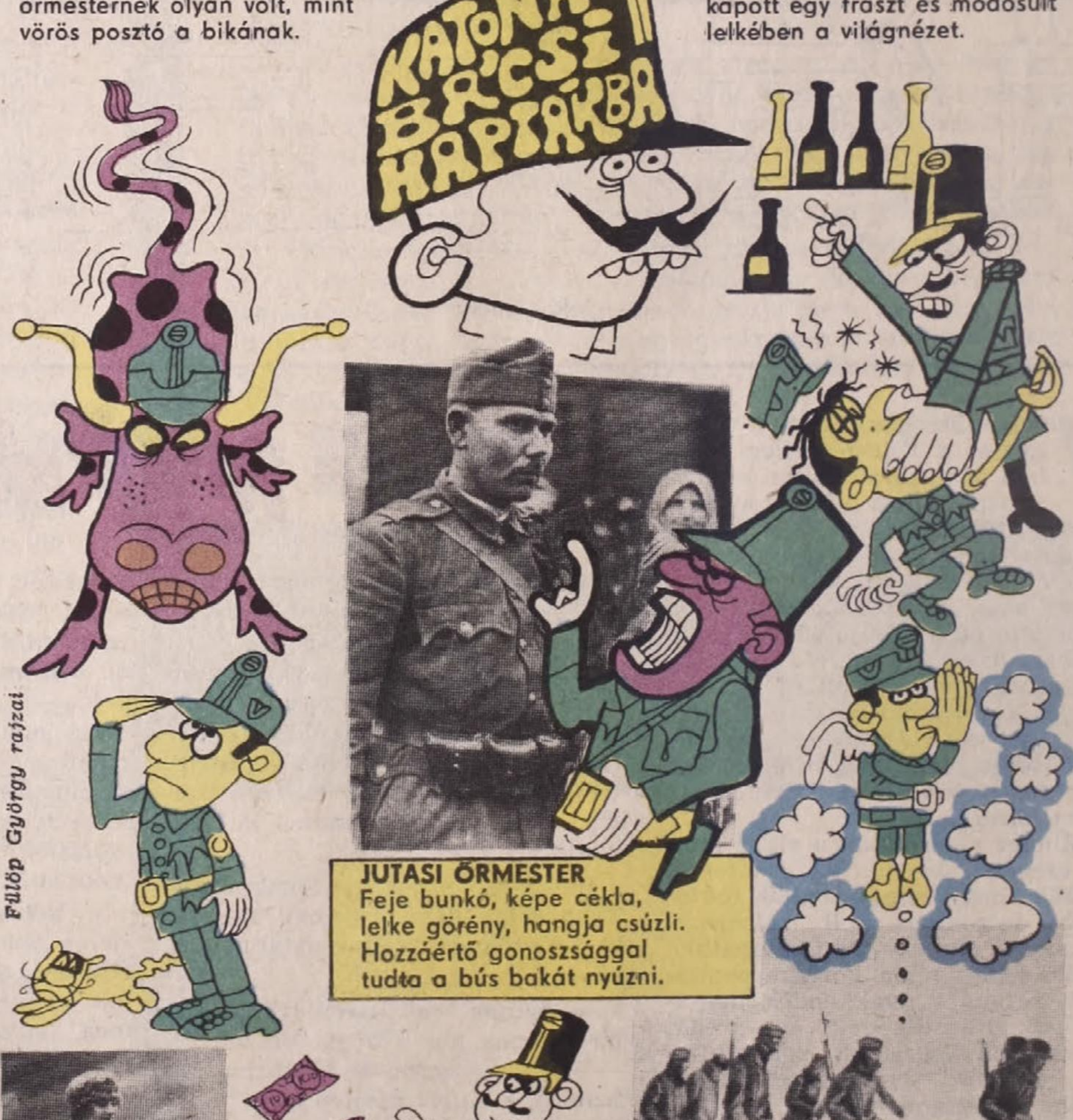

Fülöp György rajzai

KARPASZOMÁNY

Lematurált úrigyerek
e korcs dísszel ment bakának,
őrmesternek olyan volt, mint
vörös posztó a bikának.

A CSICSKÁS

Lopkodta az őrnagy borát,
mint dongó a virágmézet,
kapott egy frászt és módosult
lelkében a világnézet.

JUTASI ÖRMESTER
Feje bunkó, képe cékla,
lelke görény, hangja csúzli.
Hozzáértő gonoszsággal
tudta a bús bakát nyúzni.

LUDOVIKÁS TISZT

Pénzét éji lokáloknak
hölgyeire szórta széjjel,
karrierjét, mint nyugdíjas
fejezte be, szintén éjjel.

ZÁSZLÓS ÚR

Nem volt úr, csak értelmiség.
Sohase volt nála zászló ...
Berángatták, s életében
a Don-kanyar volt a zárszó.

HORKOLÁS

— Te szoktál horkolni? — kérdezte a feleségem valamikor a házasságunk elején, de valószínűleg már túl a mézesheteken.

— Én? Soha! A horkolás jellemhiba és az én életem állandó harcban folyt le a horkolók ellen.

— De hát mit tudtál csinálni velük?

— Lassan alakítottam ki harci módszereimet; ha egy szállodai vagy vállalati vendégszobában kellett aludnom valakivel — sajnos többnyire csak egy másik pesti kiküldöttel — és az illető horkolt, viszonylag egyszerűen el tudtam bánni vele. Ököllel megdöngettem az ágytámlát, hálótársam felriadt és én a beálló békés csöndet kihasználva elaludtam. Teljesen hidegen hagyott az a hátam mögött terjengő suttogás, hogy én tulajdonképpen elfojtott szadista vagyok, aki éjszakánként szokta kitombolni magát.

Sajnos, ahogy egyes rovarfajták ellenállókká válnak bizonyos védőszerek ellen, úgy szokták meg a döngetést állandó partnereim — elnézést kérek az összehasonlításért a rovaroktól. Hiába vertem ki két ököllel vad kongaritmusokat az ágy támláján, ők a fülük botját sem mozgatva békésen horkoltak tovább. Berta Lajos, egy pohos hartai kolbászügynök egyenesen beépítette az álmaiba, egy végigdöngetett éjszaka után reggel nyújtózkodva mesélte, hogy álmában a havannai Tropicana revü műsorát látta, vérpezsdítően szólt a dob és egy magas, villogó fogú mulatt táncosnő kikezdett vele, ha nem szólal meg az ébresztőóra, lehet hogy kialakult volna valami.

Beláttam, hogy új módszereket kell bevezetnem, azt találtam ki, hogy fogom a cipőmet és a sarkával ütni kezdem a parkettát, ha eltaláltam a ritmust a megtévesztésig hasonlított egy géppuska sorozatlövéseire. Még Berta Lajos, ez a pohos hartai kolbászügynök is felült az ágyán és a magasba emelte a kezét.

— Nagyon érdekes — mondta a feleségem ásítva —, és emellett aztán persze kitartottál. Jó éjszakát.

— Ha ennyire érdekel tovább is mesélhetem. Tudniillik az történt, hogy közben lekerültem Nyíregyházára és egy olyan teremben szállásoltak el, ahol 200 kubikos aludt. Már az elgondolkodtatott, mikor a gondnok figyelmeztetett, hogy mindent zárjak el, mert itt a forró zsírból is kilopnák a hurkát. Olyan gondnoknak látszott, aki érti a dolgát, szót fogadtam neki, csak a kimosott zoknimat hagytam elöl, azt is úgy, hogy a fém öltözőszekrény ajtajával szorosan befogtam. Nem akadhatott olyan erős kubikos, aki ezt kihúzza, de olyan ügyes kubikos igen, aki a kilógó zoknifejet ollóval levágta. Hogy mire kellhetett neki, máig sem tudom.

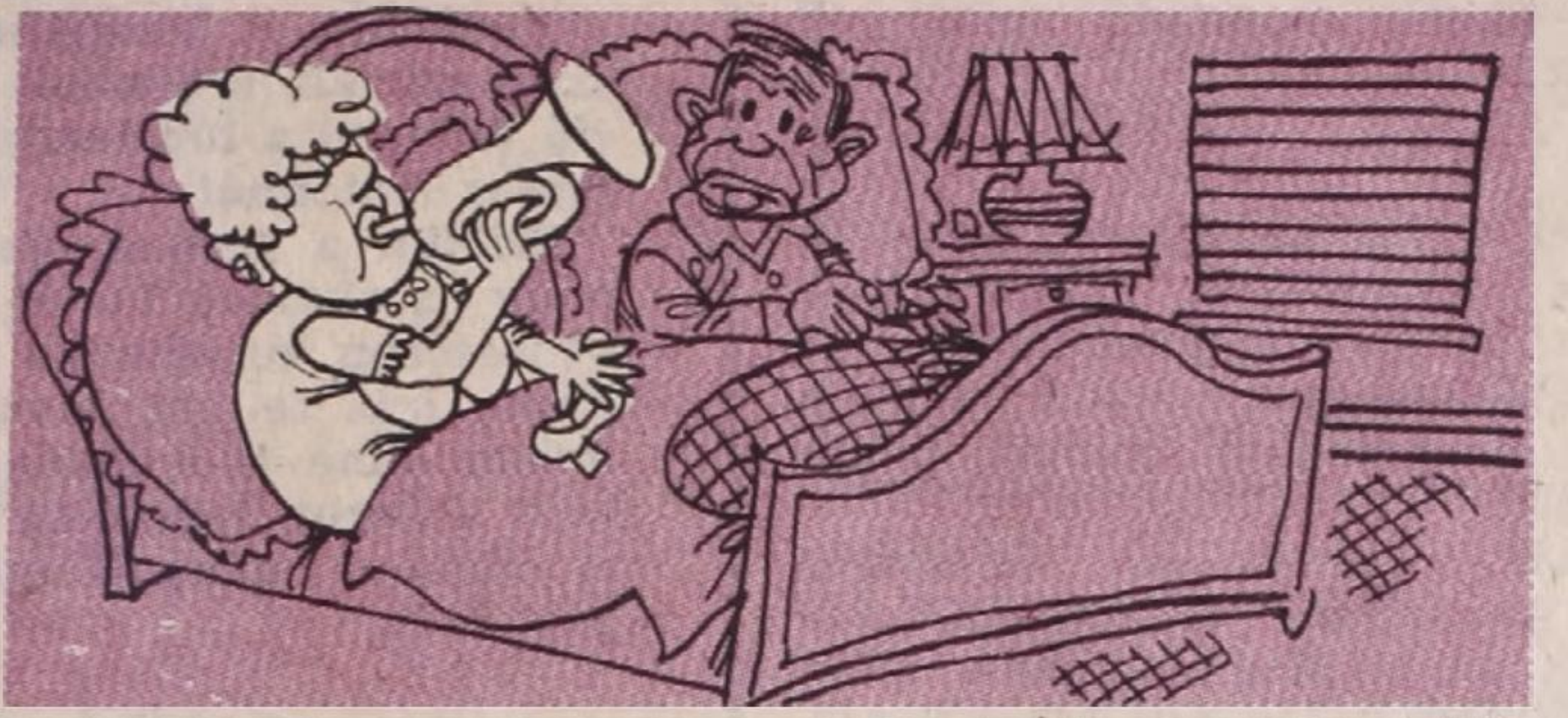

De mi volt ez az éjszaka borzalmaihoz képest? Kétszáz ember horkolt egyszerre — illetve legyünk pontosak: csak 199, mert én is a teremben aludtam és mint már említettem, én nem horkolok —, ezzel a kórussal szemben tehetetlen voltam. Ha az összes cipőmmel egyszerre verem a parkettát, a horkolóknak akkor is csak a fele riad fel és a megmaradt tábor hangereje még mindig felér egy tábori tüzérüteg össztüzével.

— És te mit csináltál?

— Neked bevallom, de nem szeretném, ha terjesztenéd: vettem egy trombitát. Éjszakánként eljátszottam egy-egy rövidebb részletet valamelyik népszerű indulóból mindenki felébredt és én végre álomba zuhantam. Ez a trombita olyan kedves emlékem maradt, hogy fel is szögeztem a falra, ide az ágyam fölél. Tudom, hogy még sokáig és szívesen hallgatnád, de már későre jár, jó éjszakát!

— Jóéjszakát!

Hamar elaludtam és gyönyörűt álmodtam: Berta Lajossal, ezzel a pohos hartai kolbászügynökkel Havannában jártunk és megnéztük a Tropicana műsorát. Míg vad kongaritmusban döngött a dob, mindketten ugyanazzal a táncosnővel szemeztünk, a mulatt szépség engem választott, már indultam is volna felé, de hirtelen egy géppuska sorozatlövései hangzottak fel, tudtam: ellenforradalmárok támadnak a Disznó-öbölben. Megszólalt a trombita, harcba híva mindenkit, akinek fontos a Forradalom ügye! A trombita egyre közelebbről harsogott, felébredtem: a feleségem fújta teli torokból, jobb kezében pedig egy kicsorbult sarkú cipőt tartott.

Moldova György

SZORÍTÓBAN

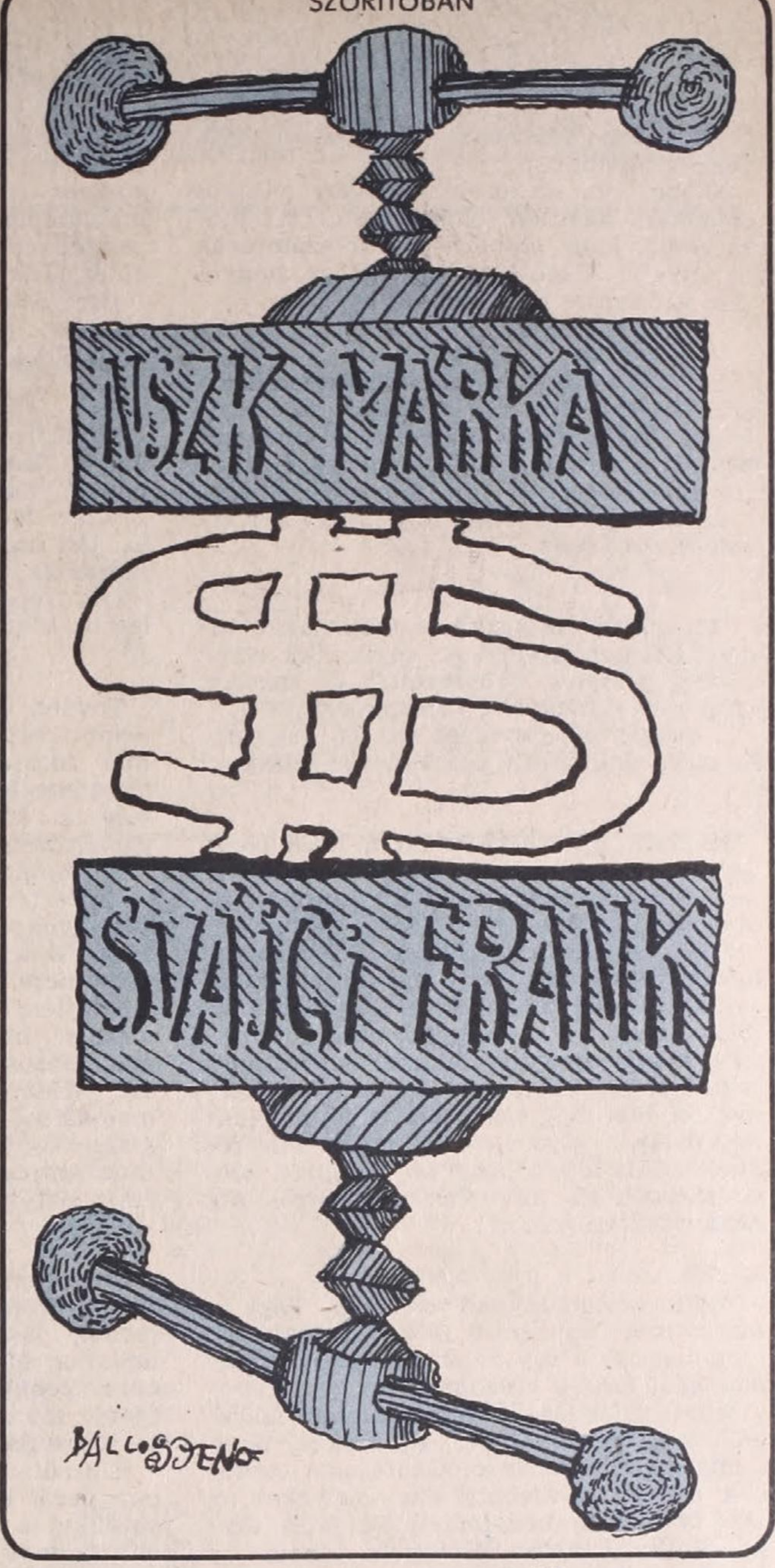

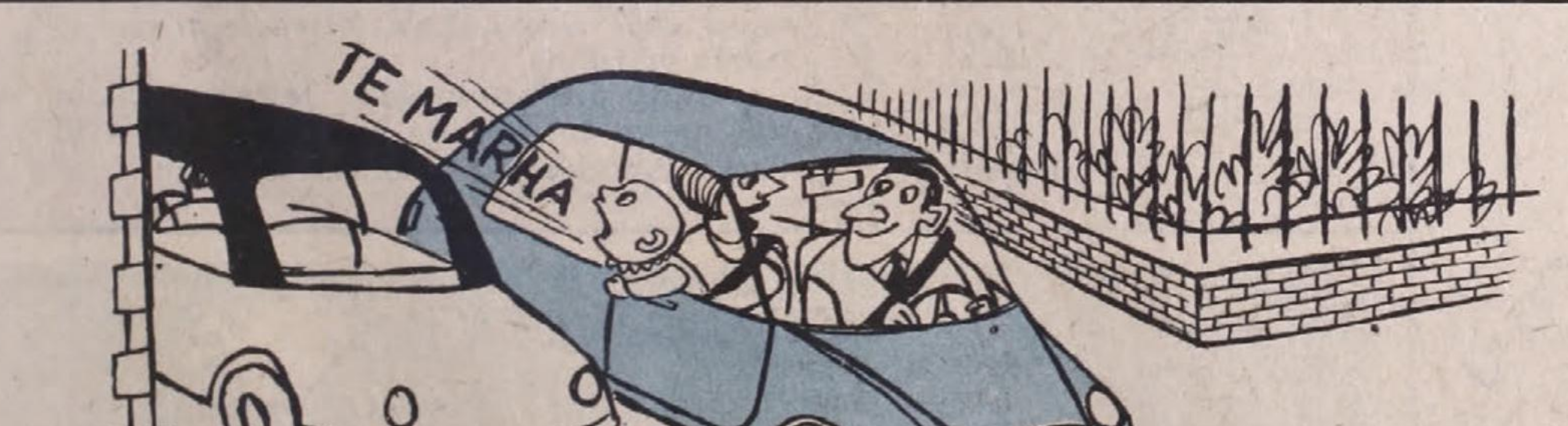

– Na végre, beszél a pici!

MESTERSZAKÁCS

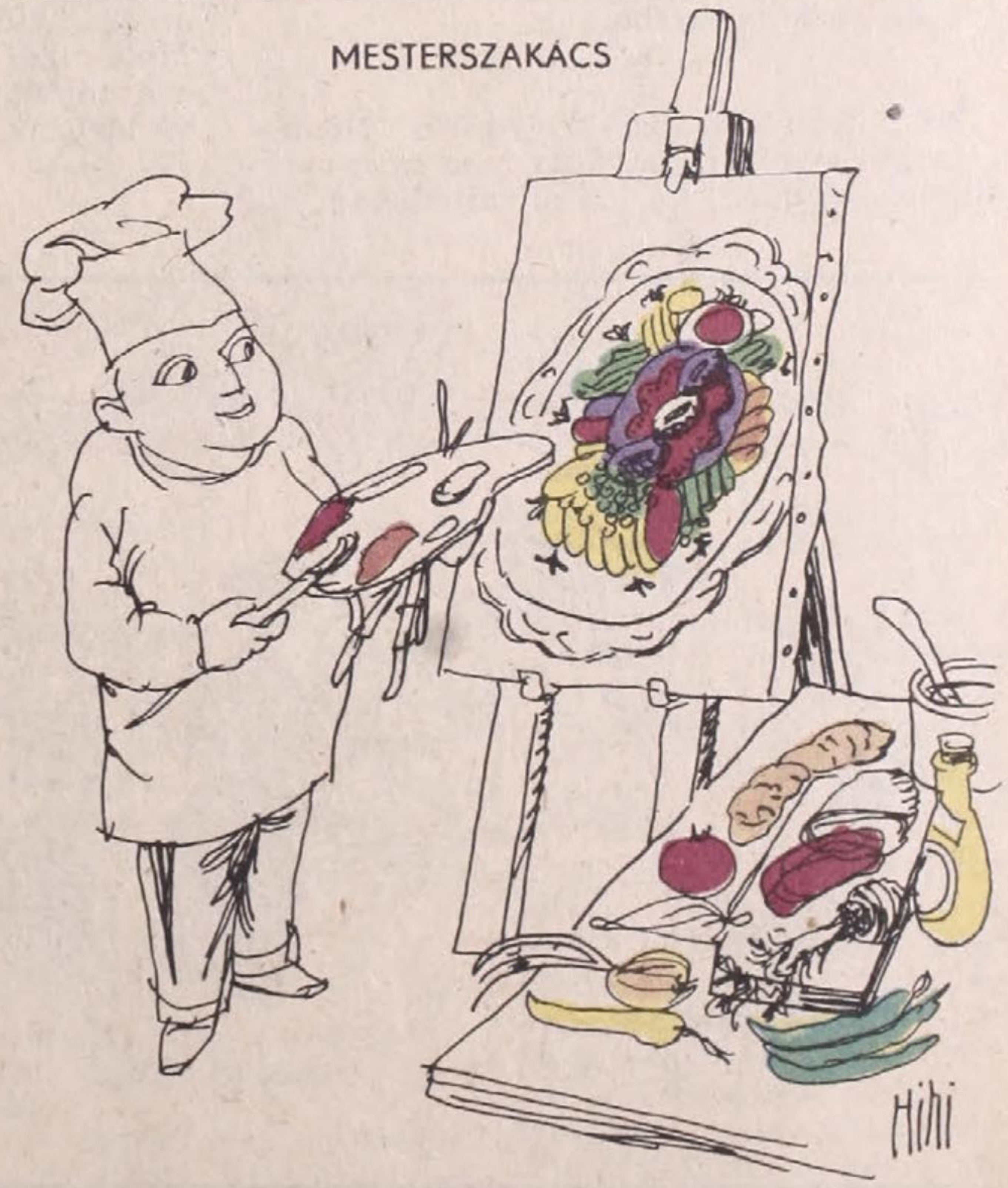

Illetékes hely a szépségkirálynő-választásról:

A KORONÁZÁS ELLENÉRE MAGYARORSZÁG NÉPKÖZTÁRSASÁG MARADT

BAKI BAKI HÁTÁN

„Első inye behorpadt" — olvasom egyik reggeli lapunkban.

Hiába, no, az orvostudomány viharos fejlődését nehezen lehet követni. Ki tudta eddig, hogy embernek már számozzák az inyeit? Megáll az ész. (Hogy hányadik, azt sajnos nem tudom.)

*

Egy 120 esztendős japán aggastyán hosszú életének titkáról próbálja föllebbenteni a fátylat egyik hírlapírónk. Íme, miben látja az okot: *„Lakóhelyének vizében sok a kalcium."*

És nyilván ő az egyedüli japán, aki arrafelé vizet iszik.

*

Ugyanarról az úttörő-tanácskozásról tudósít két napilapunk. Az egyik cikk címe: *„Több gyermek táborozott."* A másiké: *„Kevesen jutnak el a táborokba."*

S még merje mondani valaki, hogy nálunk egy kaptafára készülnek az újságok!

*

Napihír: újra fölbukkant a Loch Nessben — magyarán Ness-tóban — a Nessienek becézett „szörny", mely ezúttal tűzoltósisak alakúnak látszott.

Érdekes. Alig néhány hete olvastam egy másik napihírben, hogy egy kutató megfejtette Nessie titkát. Kiderült, hogy a titokzatos szörny nem egyéb, mint egymásra akrobata módjára fölkúszó, játékos vidrák csapata. Lehet, hogy a Loch Ness környékén élők még csak nem is sejtik, amit mi, magyar olvasók már hetek óta tudunk? Sőt: lehet, hogy az újságírók sem emlékeznek rá, mit írtak ugyanerről alig néhány héttel ezelőtt?

*

Egyik hetilapunkban olvasom, hogy a tenisz mai szabályait *1877-ben* fektették le, s hogy őket egy bizonyos *Julian Marshall* nevű úrnak köszönhetjük.

Minden tiszteletem és becsülésem Marshall úré, még akkor is, ha tudom, hogy csupán jelentéktelen módosításokat eszközölt azokon a szabályokon, melyeket az *1874-ben* (!) szabadalmaztatott játék atyja, *Walter Clopton Wingfield* őrnagy úr foglalt elsőként írásba.

*

Az a fránya francia helyesírás! Német és angol neveket, szavakat még csak-csak sikerült időnként jól idézni sajtónkban, no de a franciákat! A minap is „couleure"-t olvasok egyik irodalmi hetilapunkban *couleur* (szín) helyett, s ugyanabban a lapszámban egyetlen cikkben kétszer is „ambience"-ot *ambiance* (környezet, hangulat, légkör) helyett.

Hm. Aki nem tud *igazán* arabusul, az legalább üssön fel egy szótárt, mielőtt arabusul írna.

*

Egyik reggeli lapunk Móricz Zsigmondnak a Nemzeti Színházhoz intézett utolsó levelét idézi, s benne ezt a mondatot: *„Július 10-én* meghallgattam a rádióban az Uri murit." A levél keltezése: 1942. *június 23.*

Hát most tessék mondani: nem volt látnok Móricz?

*

Tovább tart a keresztrejtvény-készítők némelyikének rémuralma. Nemrégiben már idéztem néhány meghatározás-, illetve megfejtés-csemegét; hadd toldom meg e kis gyűjteményt három újabb gyöngyszemmel.

Meghatározás: „Helytállás, felelősség valamiért." Megfejtés: SZÁMADOLÁS. (De gyönyörű szó!) Meghatározás: „Egy hölgy a testületből." Megfejtés: NŐTAG. (Szerencse, hogy nem egy hímet kellett megfejteni a testületből.) De hogy a hímek se hiányozzanak, íme a harmadik meghatározás: „Csődör." Megfejtés: MÉNLŐ. (Nem tudom, vajon ez a ménló számadolással tartozik-e a nőtagért, de hogy a szerkesztőknek nem kéne vakon megbízniuk minden ilyen — hm — „ménló" keresztrejtvény-készítőben, azt szent.)

*

Szerelmes pár tévéhirdetésen. Love Story. A szerelmespár intim kettesben egy padon, összebújva. Zeng a Love Story dallama. Majd a kamera a párocska lábára svenkel, miközben egyre szól a Love Story, sőt egy sejtelmes hang el is búgja: Love Story.

Kiderül: cipőreklámot láttunk. Ez onnan derül ki, hogy megjelenik szép nagy betűkkel a cipő márkája. Mit méltóztatnak gondolni, mi a márka? Ugyan már, miből gondolták, hogy Love Story? *Start Tisza cipő!*

A többi már a lóvé sztori kategóriájába tartozik.

Timár György

A BÁDOG ANTENNA újabb birtokosa:

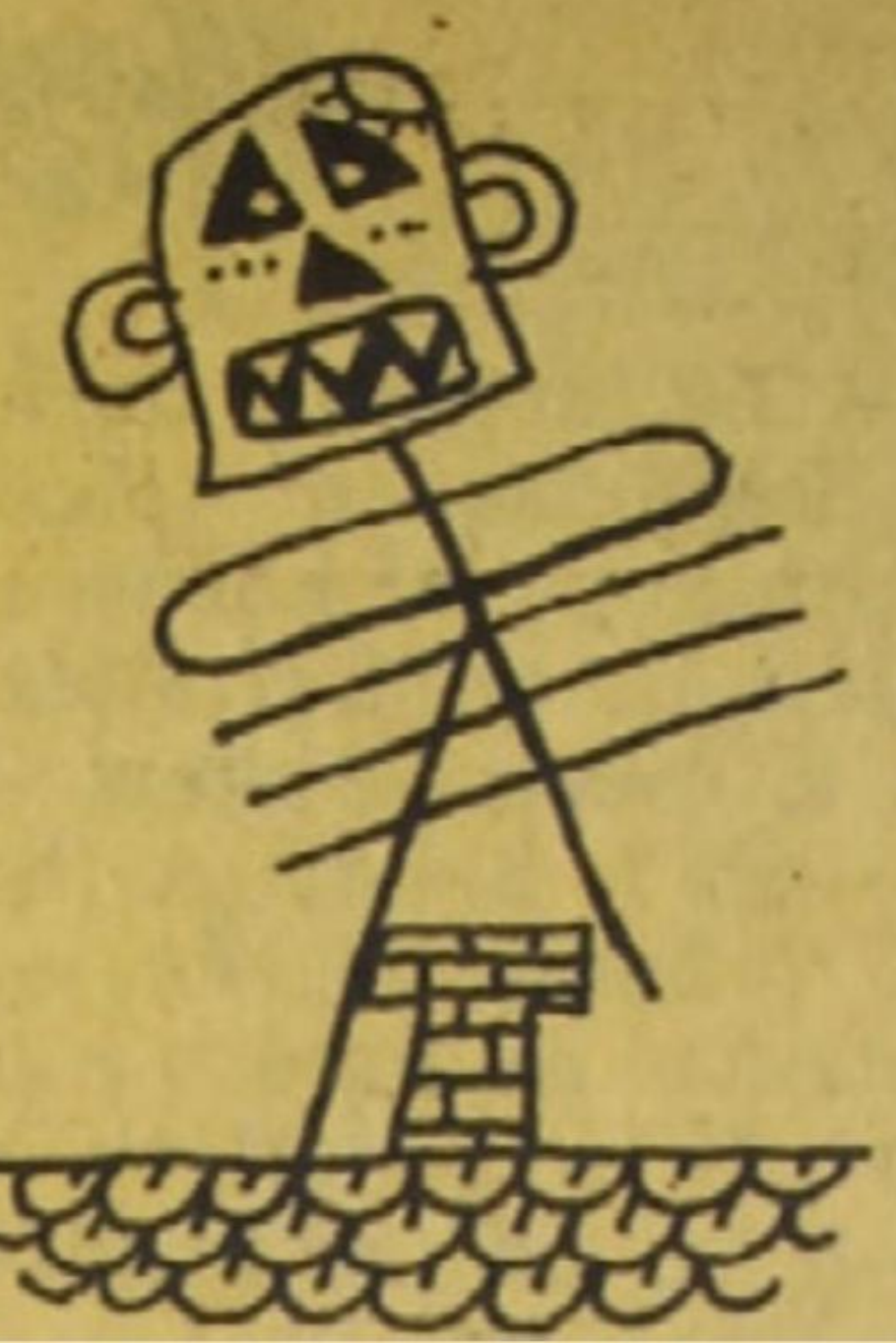

MAÁR GYULA

(Szép história, október 4., 22 óra)

Olvasóink és munkatársaink közös javaslata alapján október első hetének tévéműsorából ezt a produkciót találtuk díjazásra méltónak.

Továbbra is buzdítjuk olvasóinkat: hétről hétre szavazzanak, s közösen döntsük el, melyik produkció érdemli a hét legrosszabb tévéműsoráért kijáró Bádog Antennát.

Kérjük a kedves olvasót, alaposan gondolja át, hogy az október 14. és 20. közötti héten melyik tévéműsoron unatkozott vagy bosszankodott leginkább, írja le egy levelezőlapra (elegendő csak a műsor címe és a sugárzás időpontja), s tegye postára a lapot, lehetőleg még hétfőn, október 21-én. A címzés: Ludas Matyi — Bádog Antenna, Budapest 1977.

KINCSES SZIGET

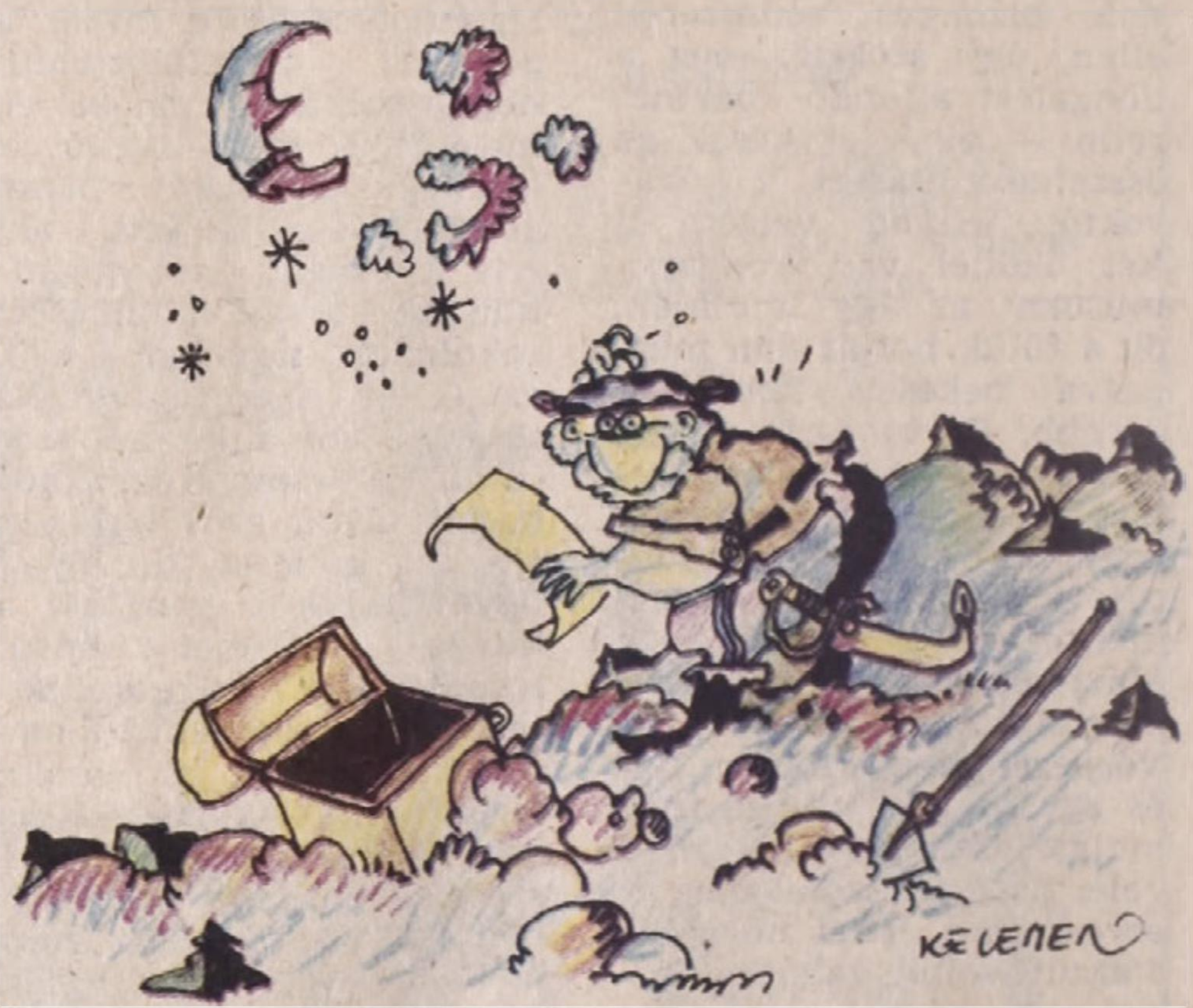

– Te jó ég! Egy autókiutalás!

LEGENDA

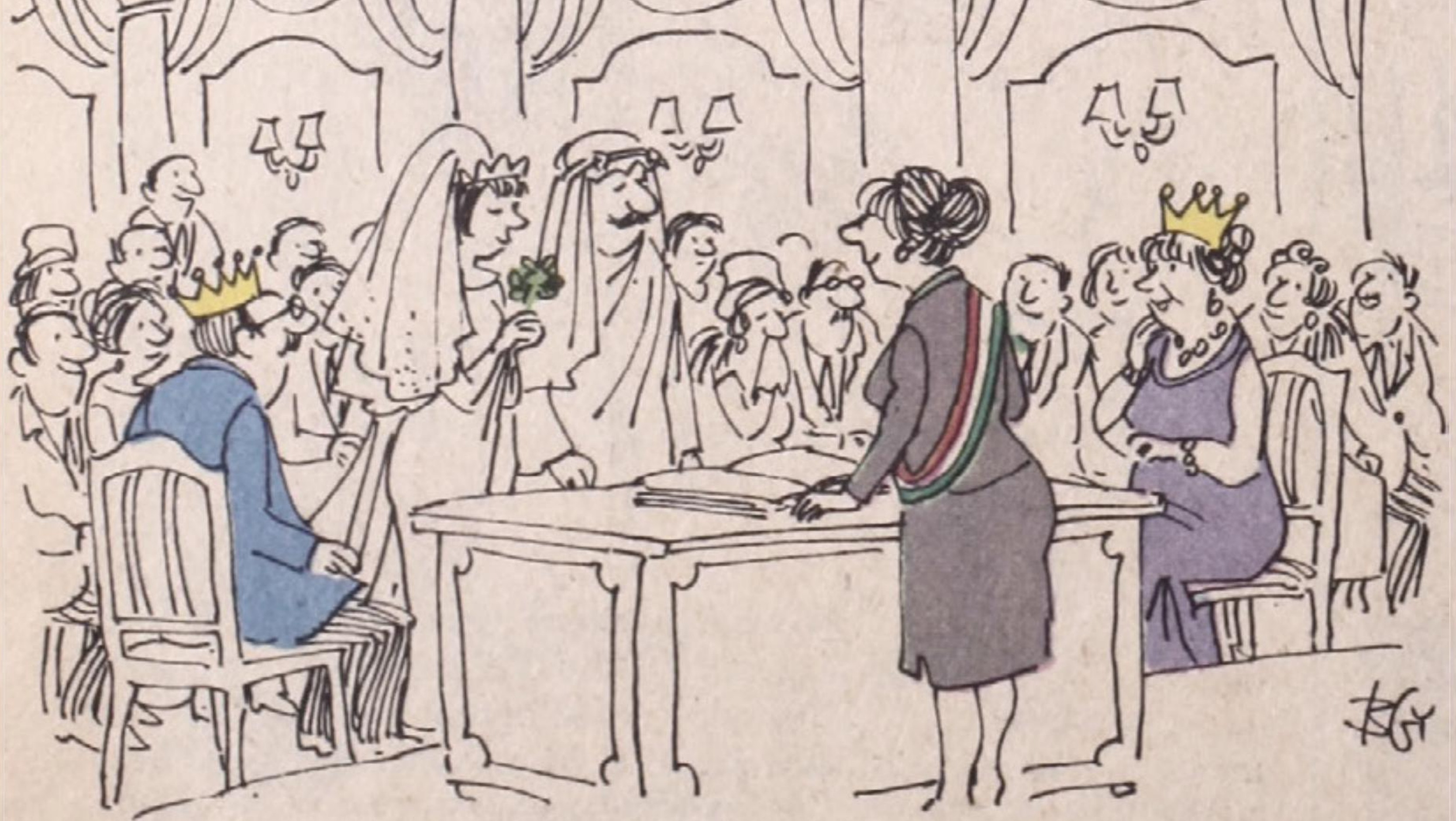

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A matrózok kihúzzák egy tengerbe pottyant skót társukat és töltenek neki egy pohár whiskyt.

— Fiúk állítsatok előbb fejtetőre, hadd folyjon ki belőlem az összes víz, mert ki nem állhatom a felhígított whiskyt.

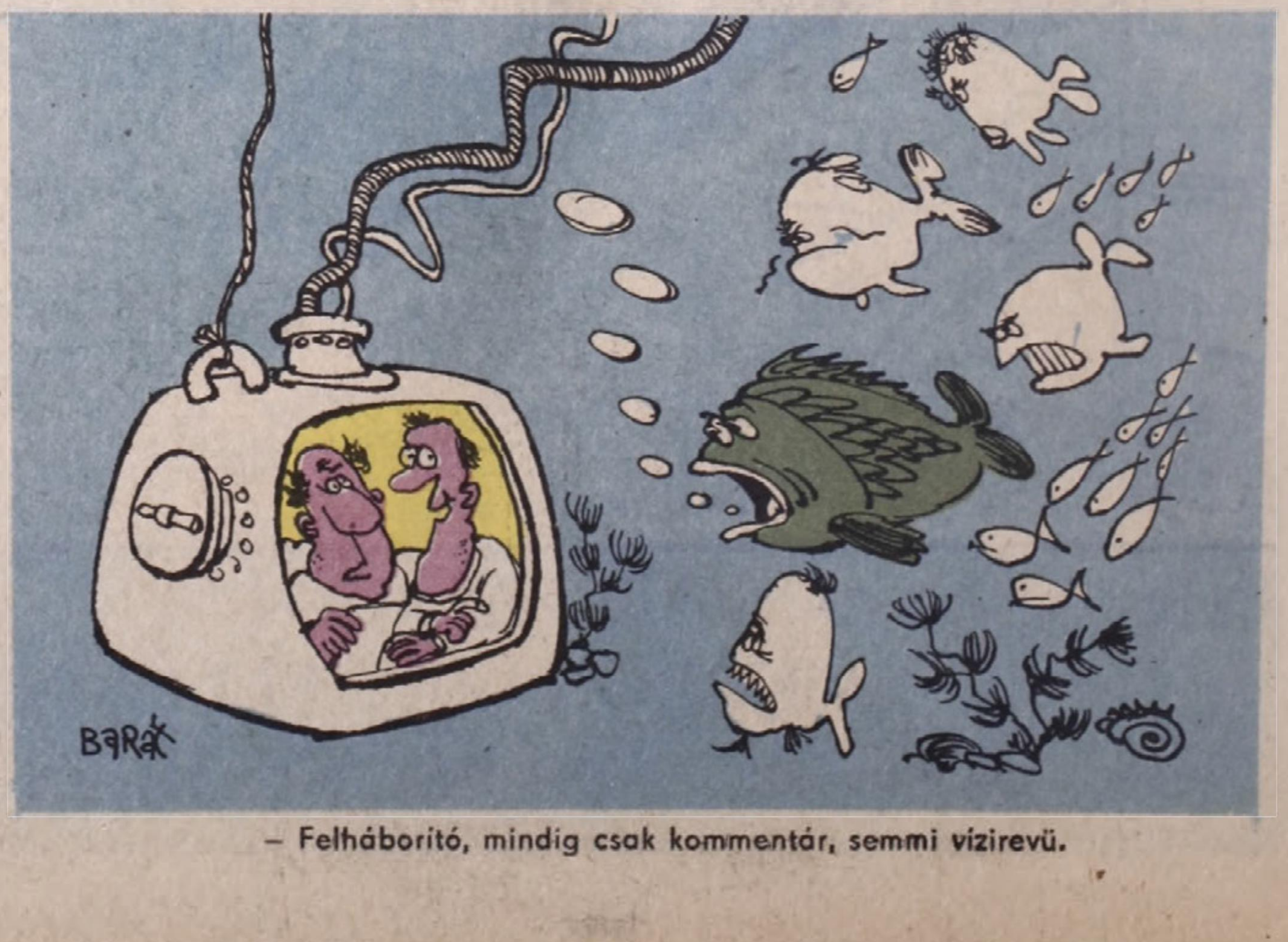

– Felháborító, mindig csak kommentár, semmi vízirevü.

Bemutatták Az élet muzsikáját.
A mozinéző sóhaja:

HÁT ÉLET EZ?!

Állítólag kisautókat gyártunk a japánokkal közösen

A NEVE MÁR MEGVAN: TOTOJA

SZELLEMI TULAJDON VÉDELME

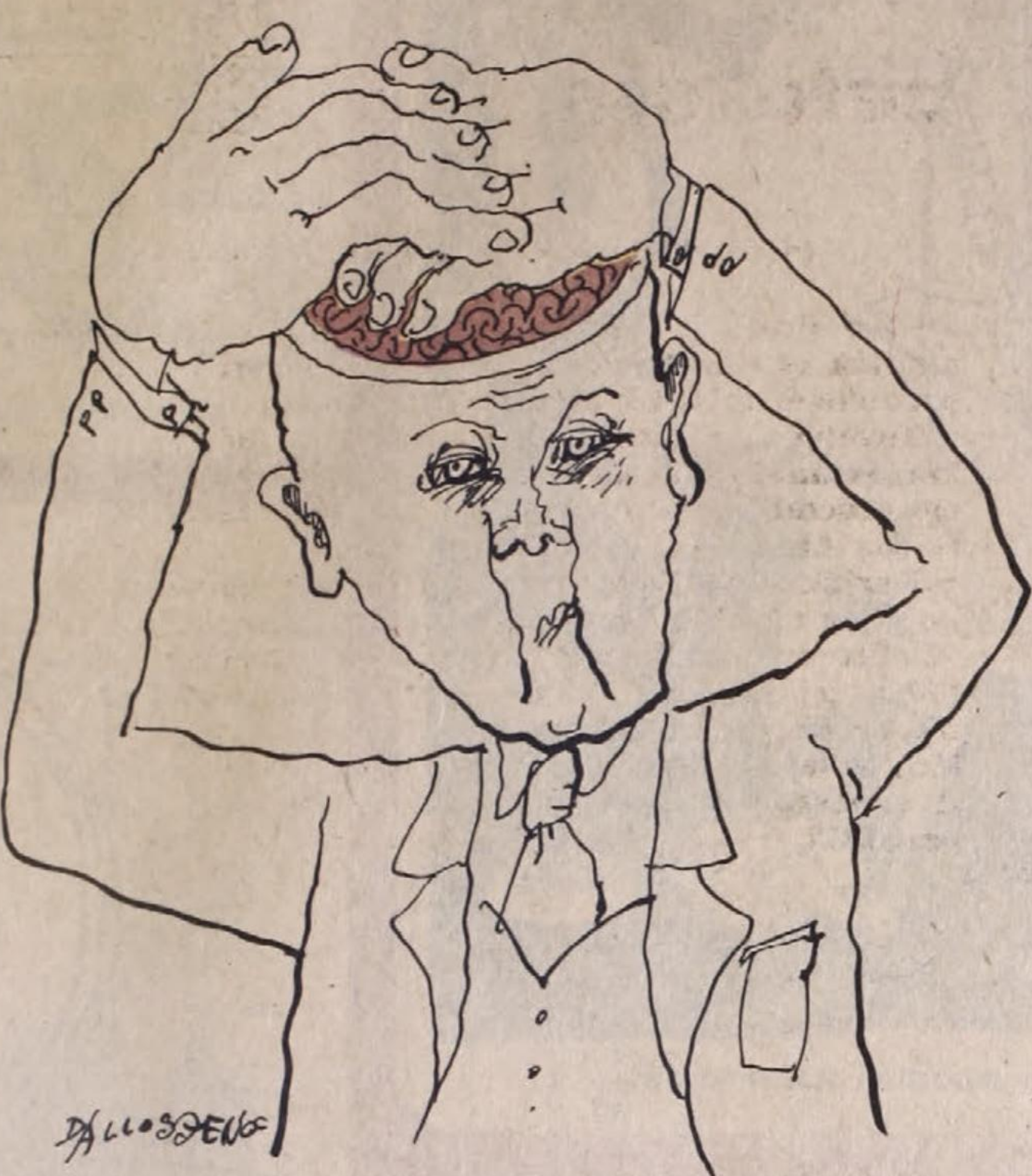

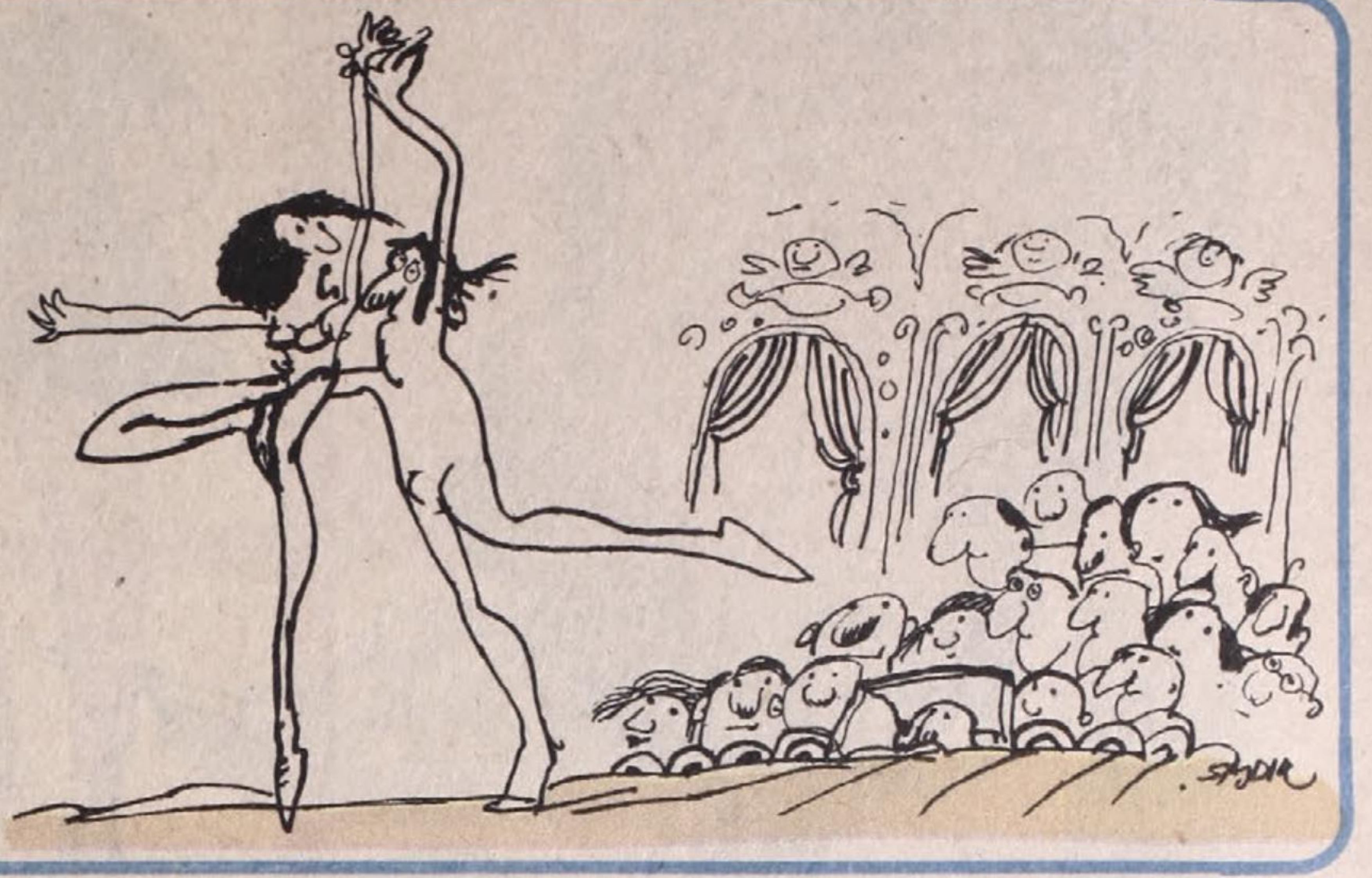

– Engem te ne pörgess olyan gyorsan, amíg fele annyi a gázsim, mint neked!

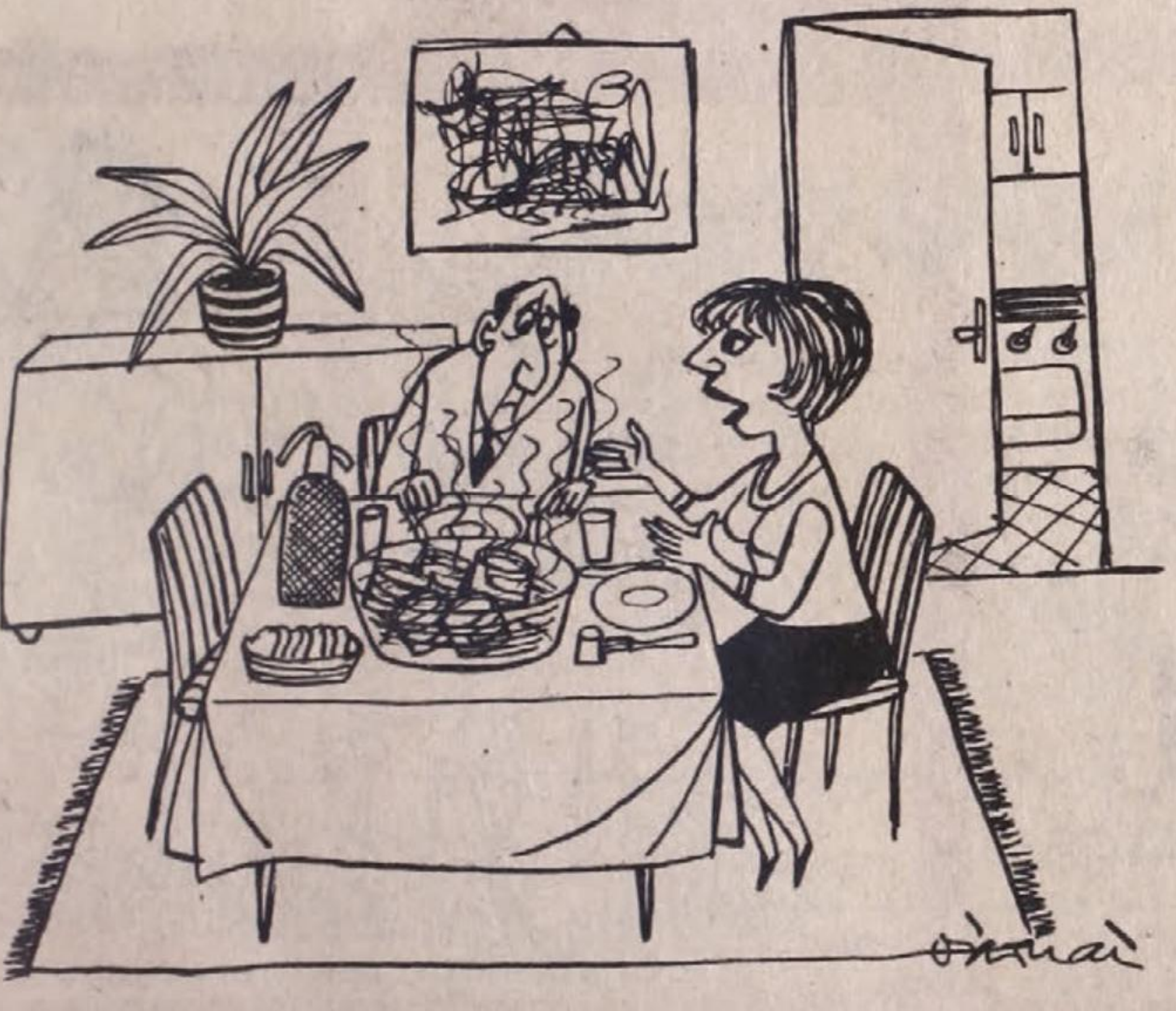

– Te mondtad, együnk készételeket, az olcsóbb!

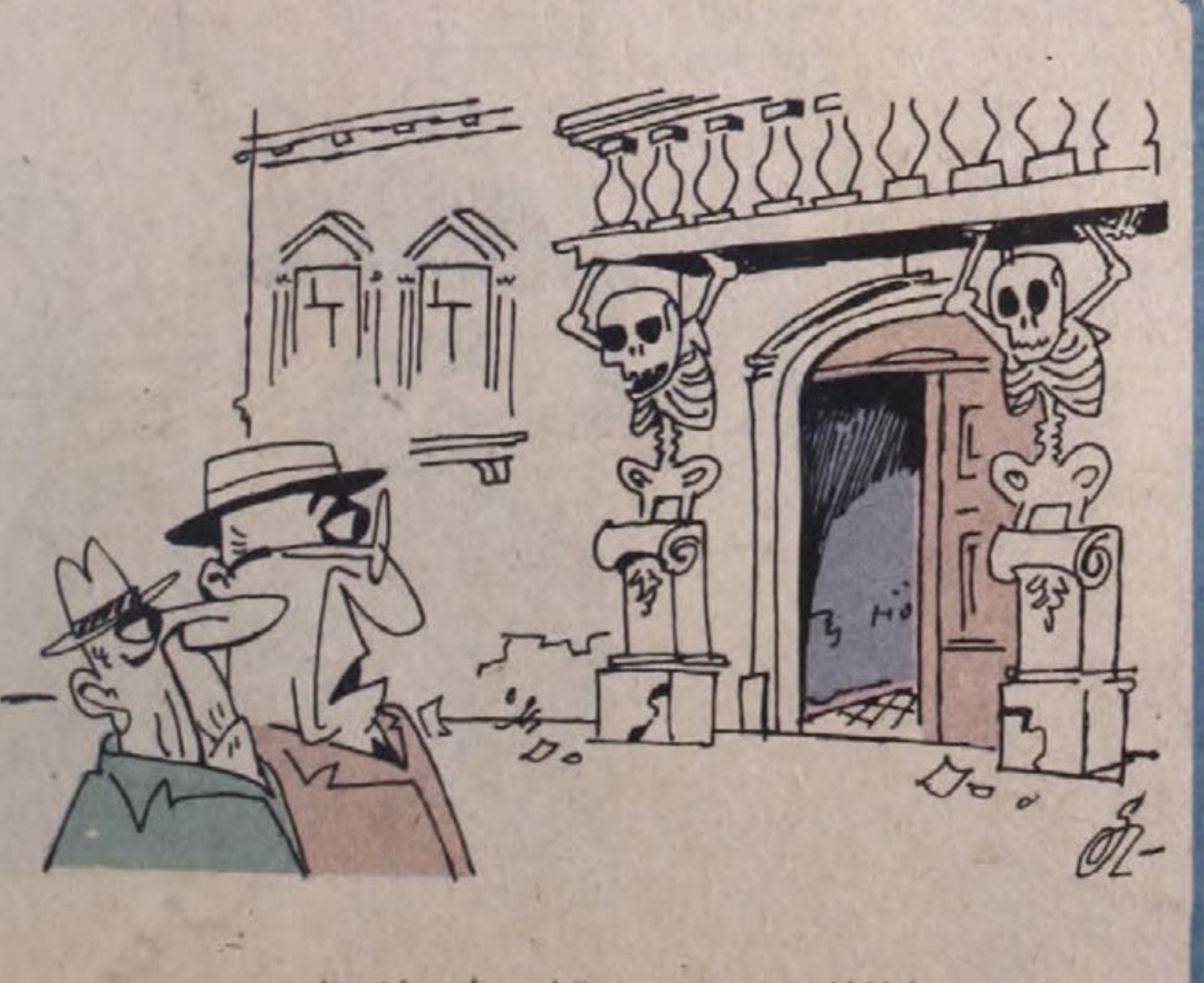

– Itt jártak a környezetrongálók!

HAJ ÁRPÁD-HÁZ, ÁRPÁD-HÁZ...

— Olykor aprócska eseményeknek is messzeható következményei lehetnek — mondta Köbölcs Bernát, a csehószépe és ocsmány képén végigcsorgott a könny, meg a pálinka. — Én például az Árpád-háznak köszönhetem, hogy ez lett belőlem... kapcabetyár, utcarongya, falubolondja...

Úgy éljek, elmesélte.

* * *

Egy rohamosan fejlődő kisváros rohamosan fejlődő nagyembere voltam akkoriban — kapott a szóba Köbölcs Bernát, a csehószépe —, csodálatos szolgálati lakás, csodálatos szolgálati kocsi, csodálatos szolgálati feleség, csodálatos szolgálati fiúgyermek. És már csak egyetlen szignó hiányzott ahhoz, hogy még rohamosabban fejlődjek és egyetlen ugrással egészen nagy emberré váljak. A kinevezésem ott feküdt a nappali asztalán, ezt a délelőttöt szántam arra, hogy beugrom a tanácselnökhöz és két ötcsillagos Napoleon-brandy fölött parafáltatom vele. Javában locskapocskáztam tehát szolgálati fürdőszobám finom illatú szolgálati arcvizei között, amikor Ödönke rámzörgette az ajtót.

— Figyelj, papszi — mondta —, majd írd alá az ellenőrzőmet.

— Jól van — pöktem ki a levendulaízű szolgálati ínybalzsamot —, aztán mi a hézag?

Aztán egyszál hajhálóba öltözve betáncoltam a nappaliba, mert én semmit se rejtek véka alá. A srác elmesélte, mi történt. Az Árpád-házról volt szó, éppen két fivér kapcáskodott ott egymással, hogy ki legyen a főnök, aztán a dörzsöltebbik kitette a koronát meg a kardot a másik elé, na öcsi, válassz.

És akkor a tanítónéni a modern pedagógusok körmönfont módján az én fiacskámhoz fordult.

— Na, Ödönke, te melyiket választottad volna? A koronát vagy a kardot?

— És te erre mit feleltél? — mondtam a srácnak, inkább csak hogy ébren tartsam a társalgást.

— Na, ezt hallgasd meg. Hallgasd csak meg — tette a multilaterálissá a tanácskozást az én csodálatos feleségem, inkább pikírt hangon. — Hogy mit válaszolt ez az istenátka, ez a kupcihér.

— Mit válaszoltam volna? — dünnyögött Ödönke a tízen aluliak sajátos modorában. — Hát, hogy hülyeség az egész, kell a fenének a kard, meg a korona, amikor én autófényező akarok lenni.

Le kellett rogynom csodálatos szolgálati Chippendale-székeim egyikére, mert rázott a homéri derű.

— Óriási! — üvöltöttem a jókedvtől fulladozva. — Remek! Jól megadtad nekik!

— Te ezen röhögsz? — visította az én csodálatos feleségem a viseltesebb ködkürtök hangján. — Na, mondhatom. Egyik ütődöttebb, mint a másik.

Kirohant és bevágta az ajtót, csak úgy durrant.

A hirtelen támadt légvonat felkapta a kinevezésemet, kilibbentette a teraszra. Félőrülten rohantam utána. Egyetlen szál hajhálóba burkolózva. Ebben a pillanatban játszi szellő kerekedett, becsapta mögöttem a terasz ajtaját, a kinevezést pedig lefújta az utcára. Megkapó látványt nyújthattam amúgy pucéran, amint félkézzel az ajtót döngetem, a másikkal meg lefelé mutogatok és hisztérikusan sikoltozok a hajhálóm alól, hogy:

— Nyissák ki... fogják meg... engedjetek be... kapjátok el...

Éppen akkor haladt arra a tanács városnéző busza, zsúfolásig megrakva az elnök arisztokratikus vendégeivel.

Másnap áthelyeztek ide, az isten háta mögé, szemétcsősznek a roncstemetőbe. A fiacskám elment autófényezőnek, a feleségem megszökött a városnéző busz sofőrjével. Hát ezt tette velem a történelem...

* * *

— Tiszta őrült vagy Köbölcs — könyökölt ki söröskriglijéből Sötét Alfonz, az önkéntes sintér. — Miért nem jártál utána? Miért nem tiltakoztál? Miért nem verted az asztalt?

— Méghogy én?! — húzta ki magát Köbölcs Bernát, a csehószépe. — Hogy gondolsz ilyet, Sötét Alfonz? Emberi méltóság is van a világon. Én kérlek Kötöny nemzetségéből származom és Etelközig vezetem vissza a családfámat. Csak nem képzeled, hogy odaállok vitatkozni egy olyan felkapaszkodott bagázzsal, mint az Árpád-ház?!

Peterdi Pál

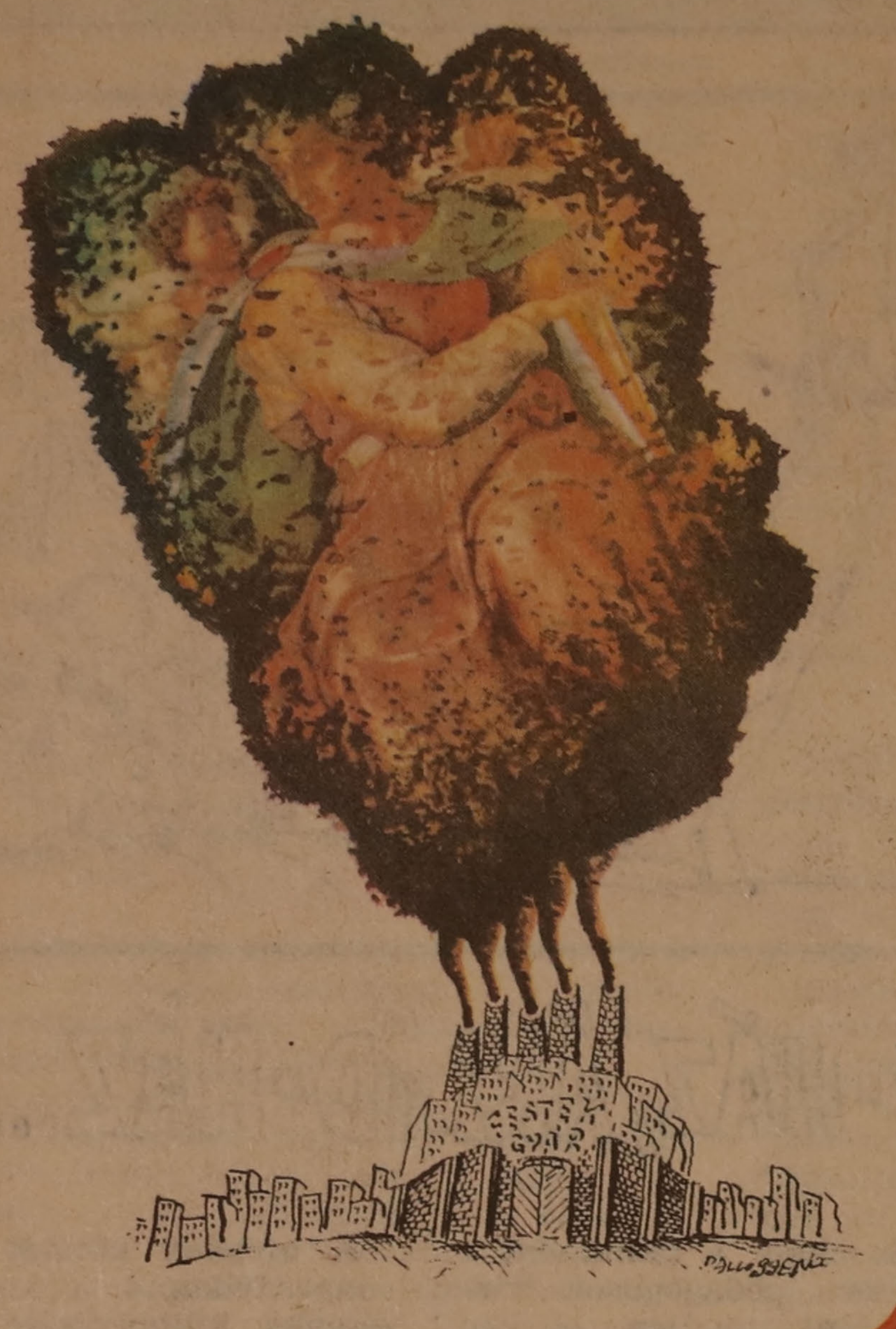

FESTÉKGYÁR

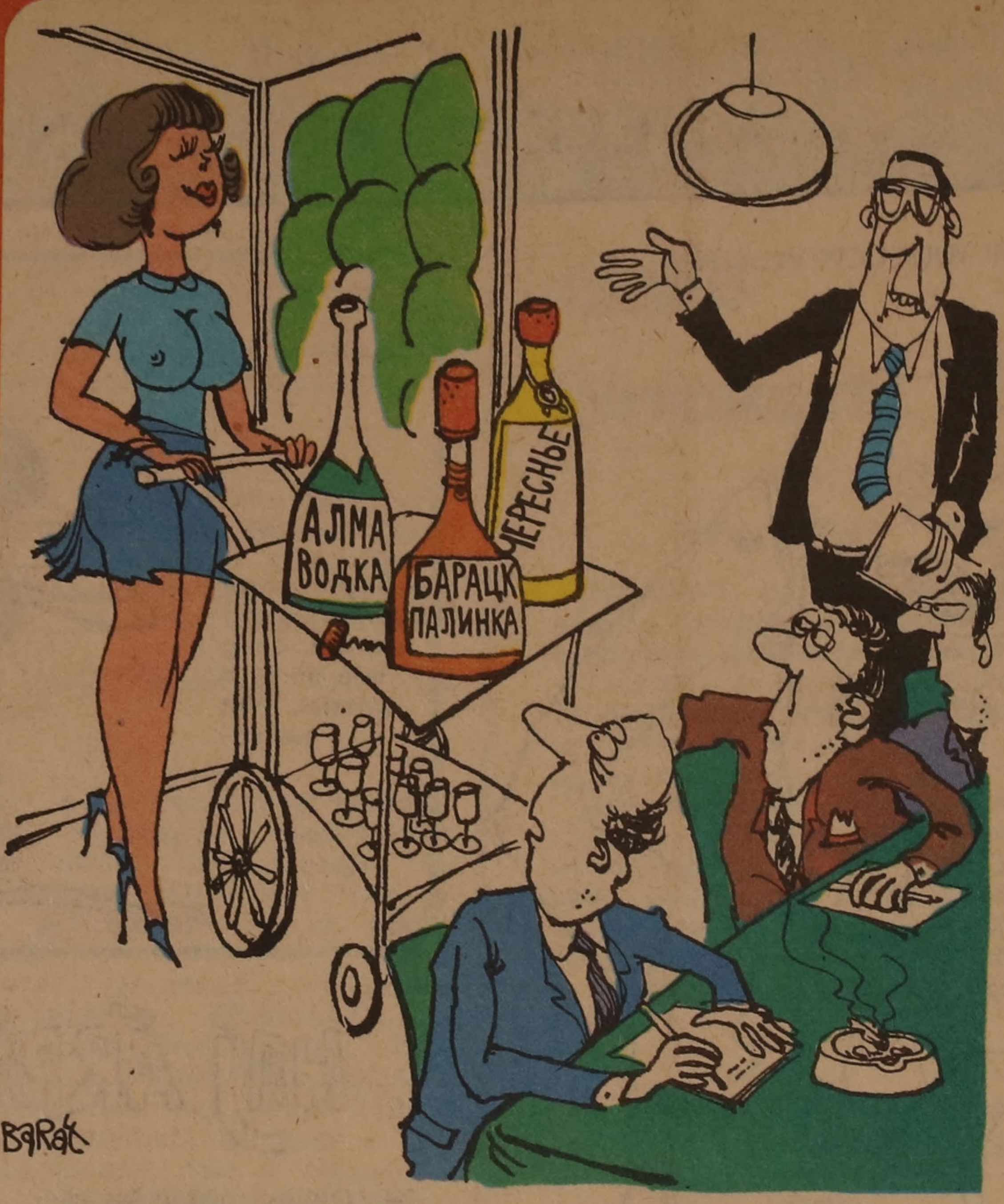

– Kóstolják meg, elvtársak, exportból visszamaradt.

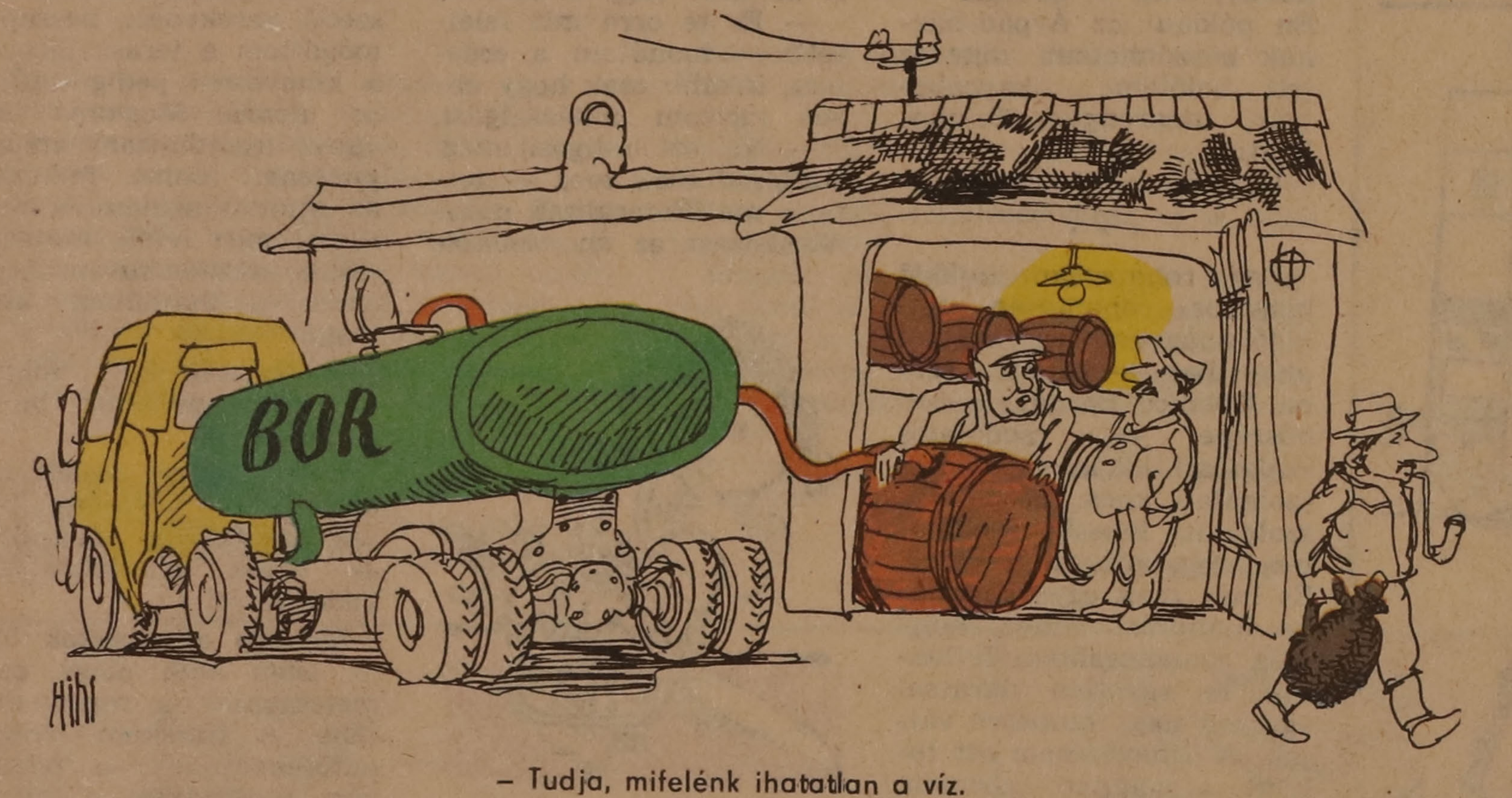

LAJTOS KOCSI

– Tudja, mifelénk ihatatlan a víz.

MEGISSZUK A LEVÉT

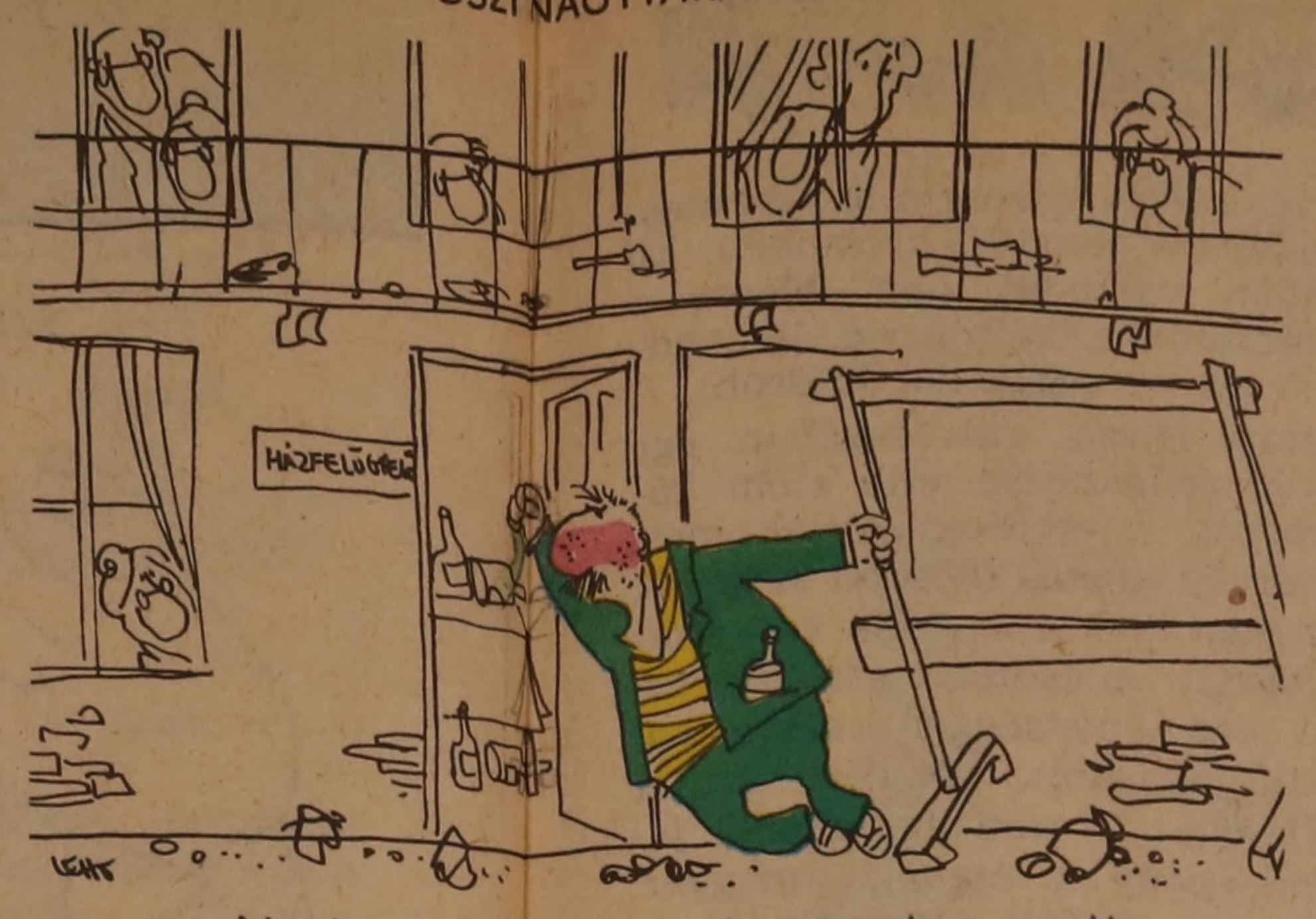

ŐSZI NAGYTAKARÍTÁS

– Majd megmutatom, hogy lesz itt olyan rend!

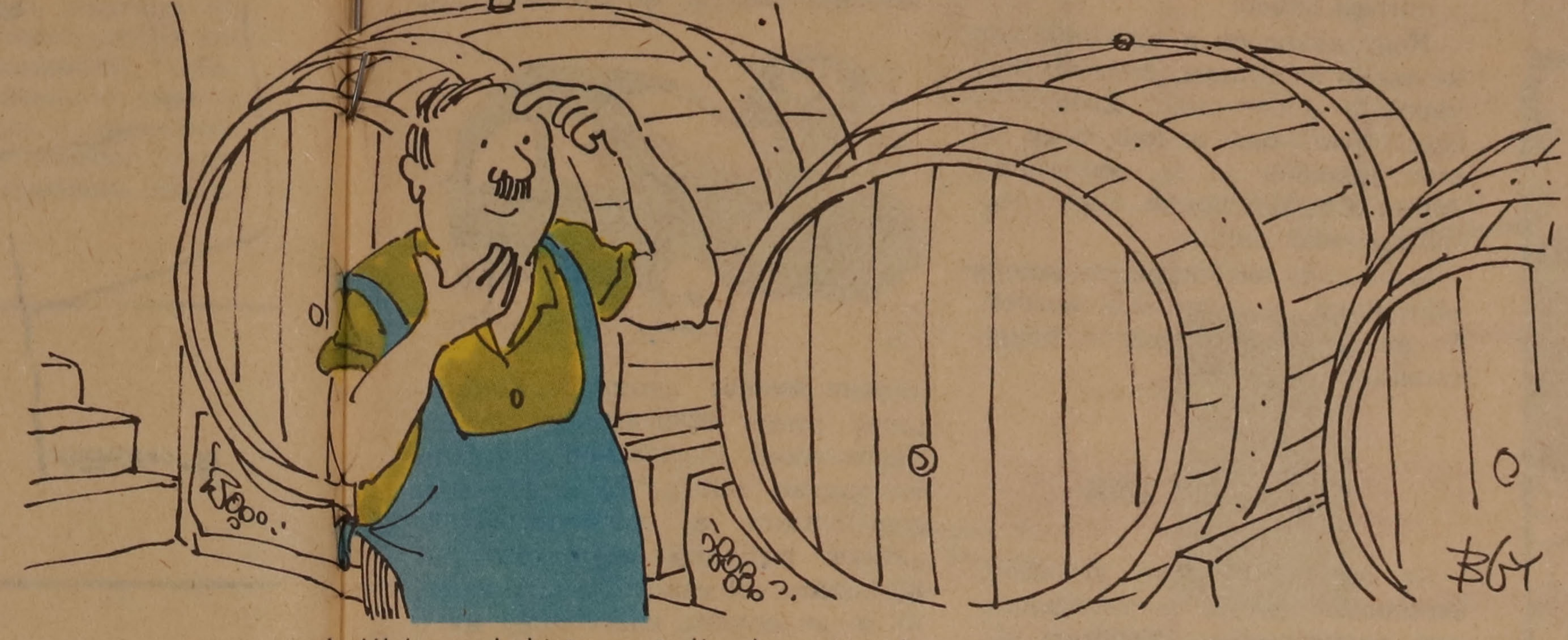

GYENGE SZÜRET

– A plébánosunk biztosan tudja, hogy is volt az a csodálatos borszaporítás?

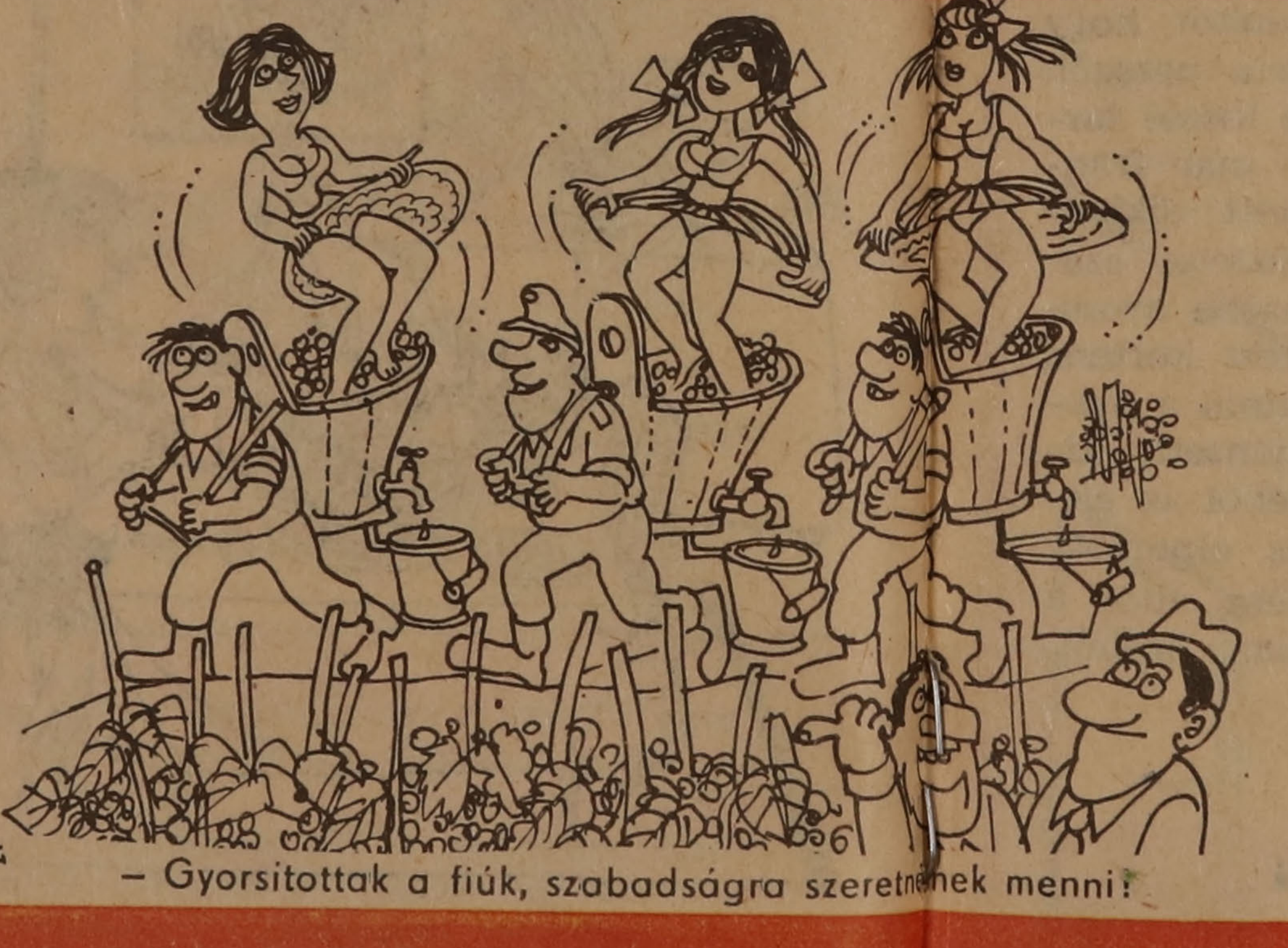

– Gyorsitottak a fiúk, szabadságra szeretnének menni!

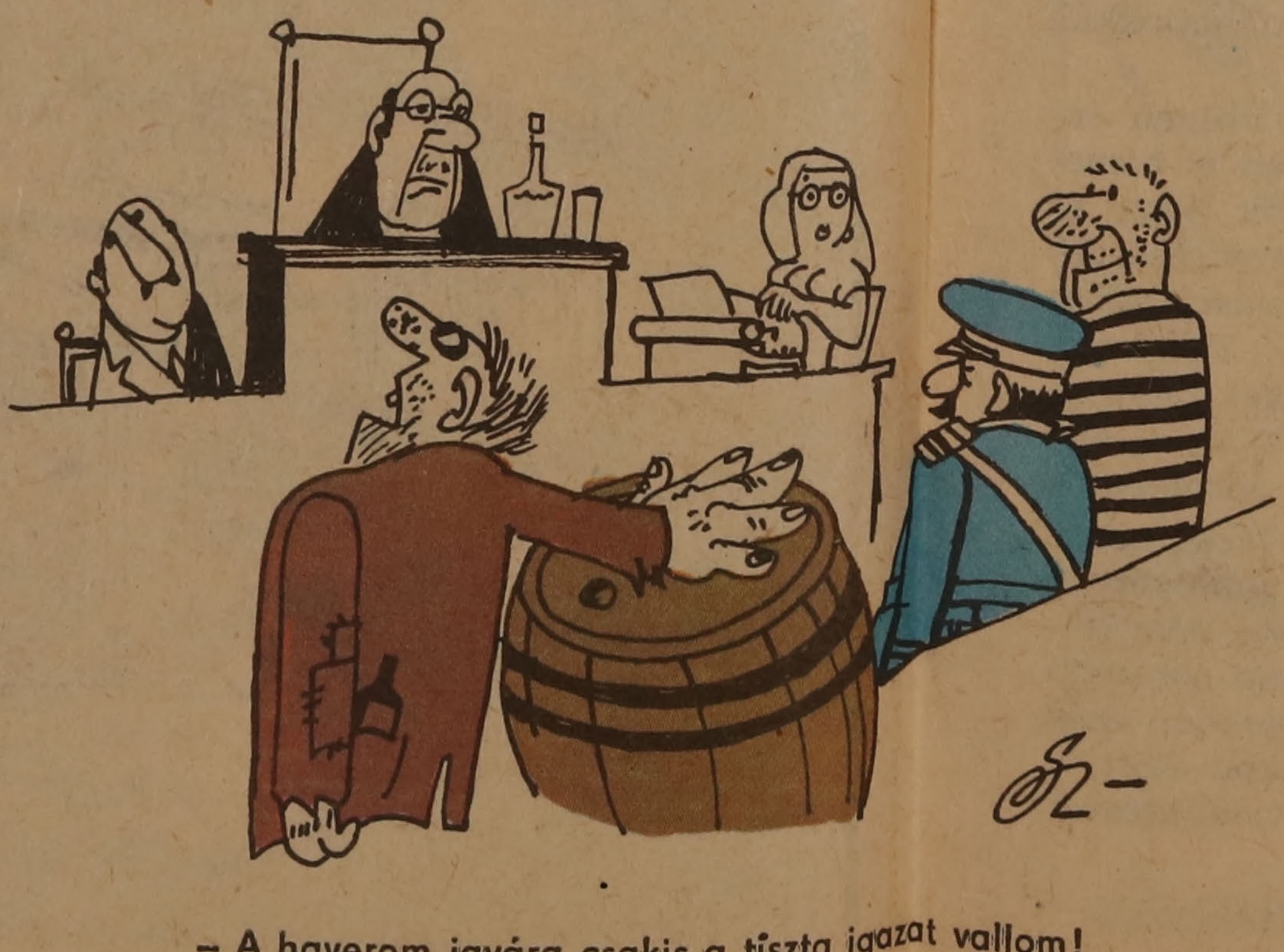

BORBAN AZ IGAZSÁG

– A haverom javára csakis a tiszta igazat vallom!

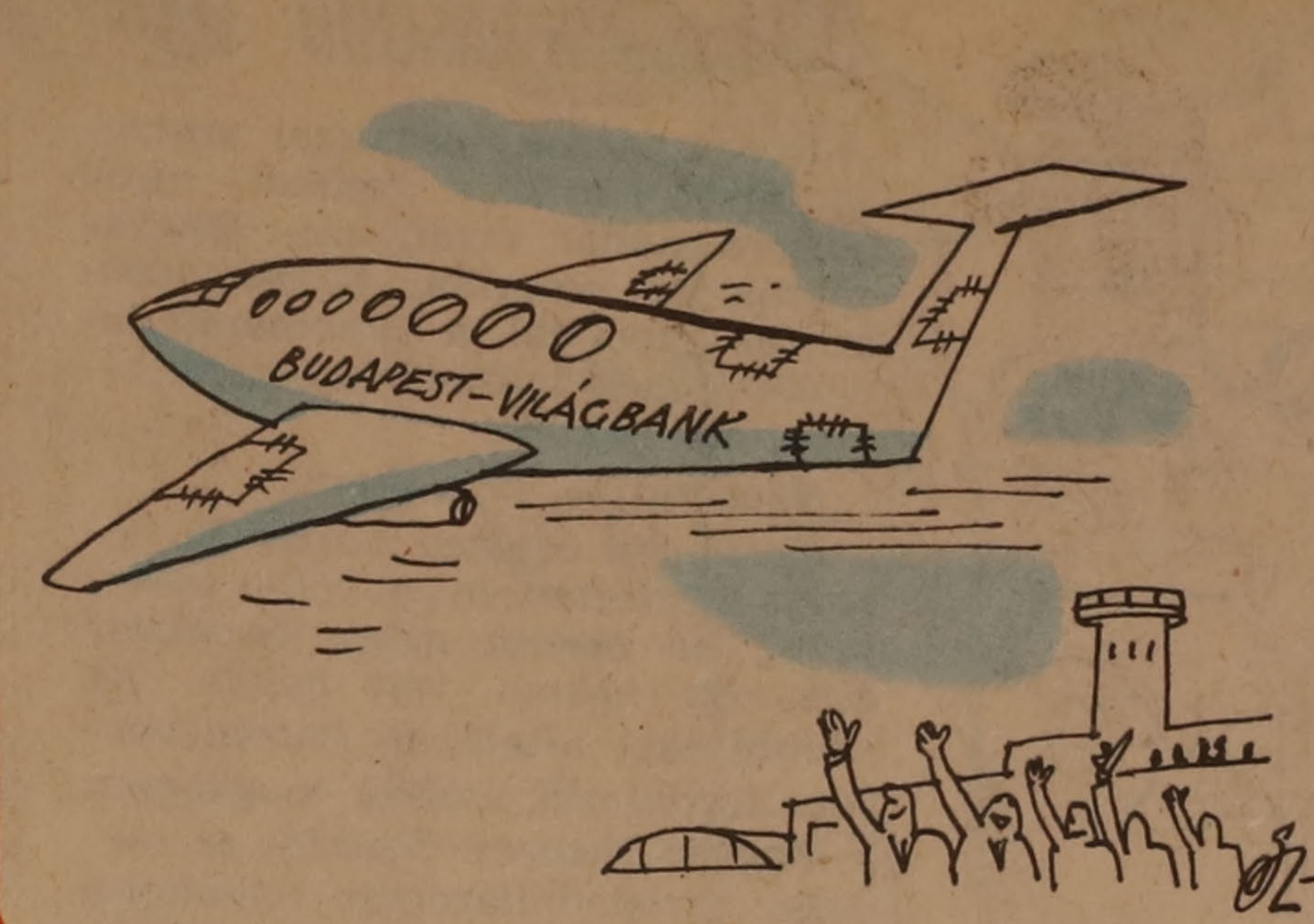

MENETRENDSZERŰ JÁRAT

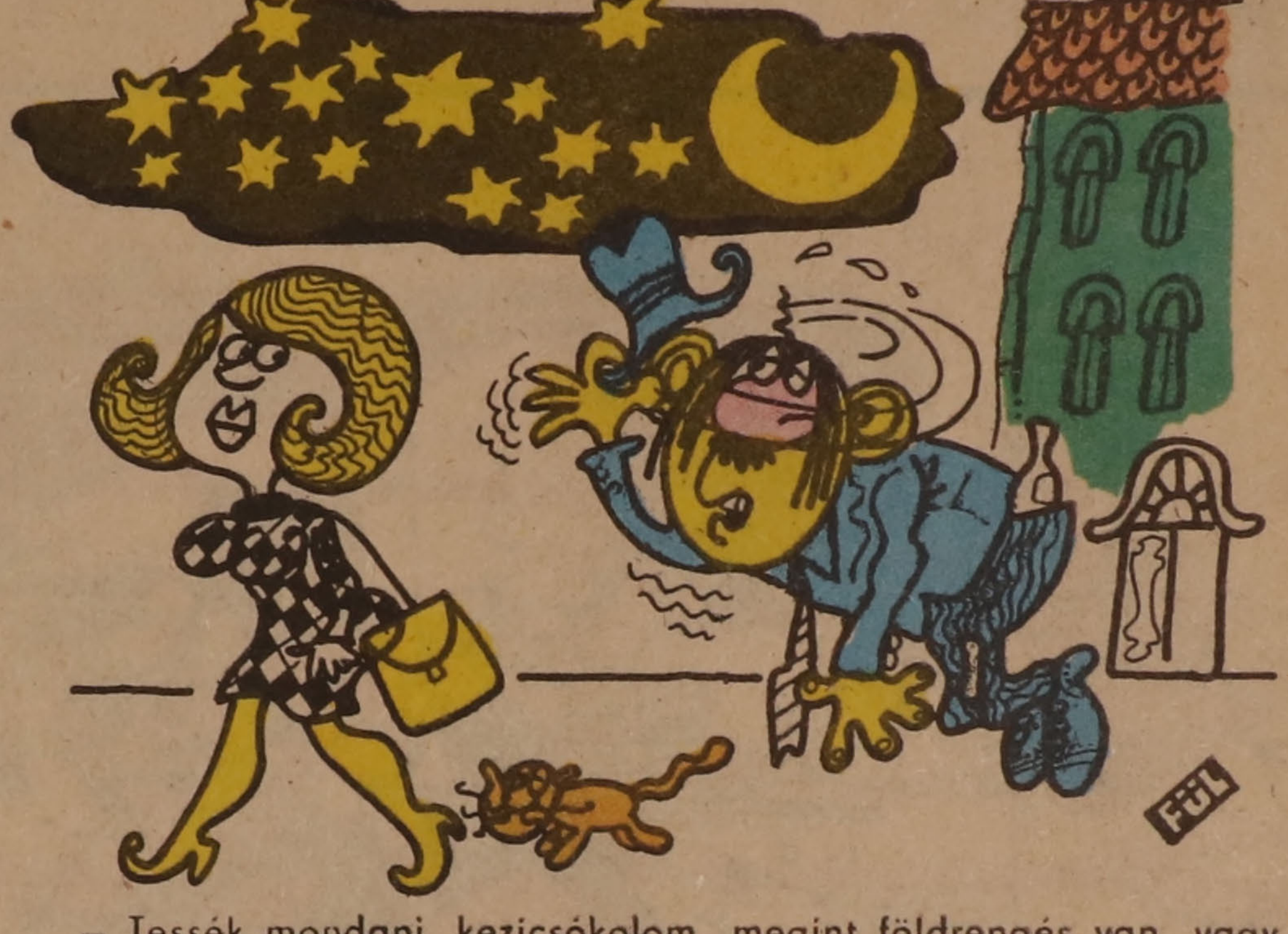

– Tessék mondani, kezicsókolom, megint földrengés van, vagy csak nagyon bepiáltam?

REKVIEM SZÓDÁVAL

Mineralsekretar — így titulálja a nyugati sajtó egy idő óta a szovjet pártfőtitkárt, nyilván a vezetés alkoholizmus ellenes intézkedéseire utalva. Úgy hírlik, egyszer egy moszkvai sajtóbanketten egy stréber amerikai újságíró a főtitkárt személyesen is tájékoztatta új keletű ragadványnevéről. Gorbacsov azonban nem lepődött meg, mert:

1) maga is rendszeresen olvassa a nyugati sajtót;

2) nem létező bajusza alatt elmosolyodott, elgondolkodva azon, hogy az újságíróknak még hányféle ilyen tréfásan csipkelődő nevet kell majd kitalálniuk rá;

3) egyben azt is konstatálta, hogy az őt informáló zsurnaliszta is egy paradicsomlével töltött poharat emelt le az egyébként pezsgővel, vodkával is gazdagon megterített bankettasztalról.

Ugyanis az antialkoholizmus világdivat lett. Amerikában évek óta csökken az alkoholfogyasztás, s most már csökken a Szovjetunióban is. Szóval, mi magyarok megint két tűz közé kerültünk, s valószínű, hogy ennek megint mi isszuk meg a levét. A szó szoros értelmében.

Mert mi továbbra sem hagyjuk magunkat befolyásolni a két nagyhatalomtól — iszunk, mint a gödény. Úgy hírlik, a múltkor egy nagy amerikai bankház azért adott nekünk tekintélyes összegű kölcsönt, mert az ENSZ-statisztikában a nemzeti jövedelmünkre vonatkozó adatokat véletlenül összekeverték az alkoholfogyasztási mutatókkal.

Szóval, mi abban bízunk, hogy ez az alkoholizmus-ellenes hullám sem fog begyűrűzni hozzánk. Megint ebben bízunk, holott emiatt már egyszer megütöttük a bokánkat.

Én jó előre szólok, készüljünk fel arra, hogy a nemzetközi környezet hatása miatt nálunk is csökkenni fog az alkoholizálás.

Ez a váltás, persze nem lesz könnyű, hiszen történelmi gyökereink vannak.

Még közmondásaink, szólásaink is állandóan az alkohol körül forognak. Borban az igazság! — mondja a magyar, holott sokan emlékeznek még azokra az évekre, amikor bor még csak-csak akadt, de valahogy nem volt benne igazság.

Bort, búzát, békességet kívánt mindig a magyar, habár még a legöregebbek sem emlékeznek olyan esztendőre, amikor mind a három bejött volna.

Vegyük végre tudomásul, hogy ezután a vízben lesz igazság, és nekünk is jobb lesz, ha a búza és a békesség mellé harmadiknak jó cserearányokat kívánunk magunknak.

A magyarnótákat is át kell írnunk. „Vörös traubisodát ittam az este...", „Három hordó olajam van, mind a három Csop-on van...", „Korcsmárosné, száz szál gyertyát, száz Deitet ide az asztalra..."

Higgyék el, nekünk is jó lesz, ha kevesebbet iszunk. Mostanában valahogy józanabb világ járja, s ezt nekünk is tudomásul kell vennünk. Tudom, ez a folyamat nem megy egyik napról a másikra, no de, üsse kő! Úgy sem baj, ha addig néhány dolgot duplán látunk!

Trunkó Barnabás

VILMA NÉNI

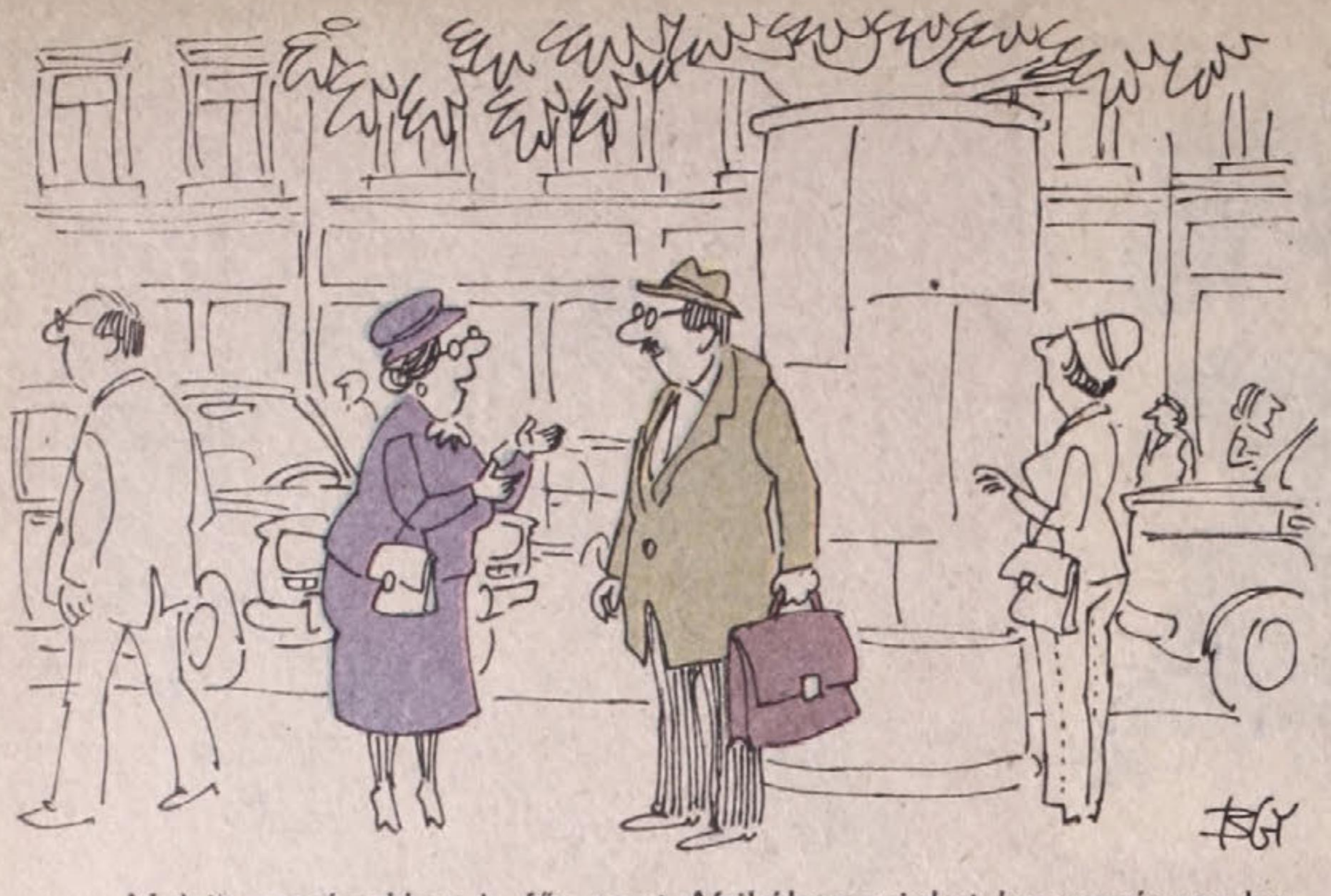

– Melyik országokhoz is fűz most Afrikában minket hagyományos barátság?

ALBÉRLETBEN

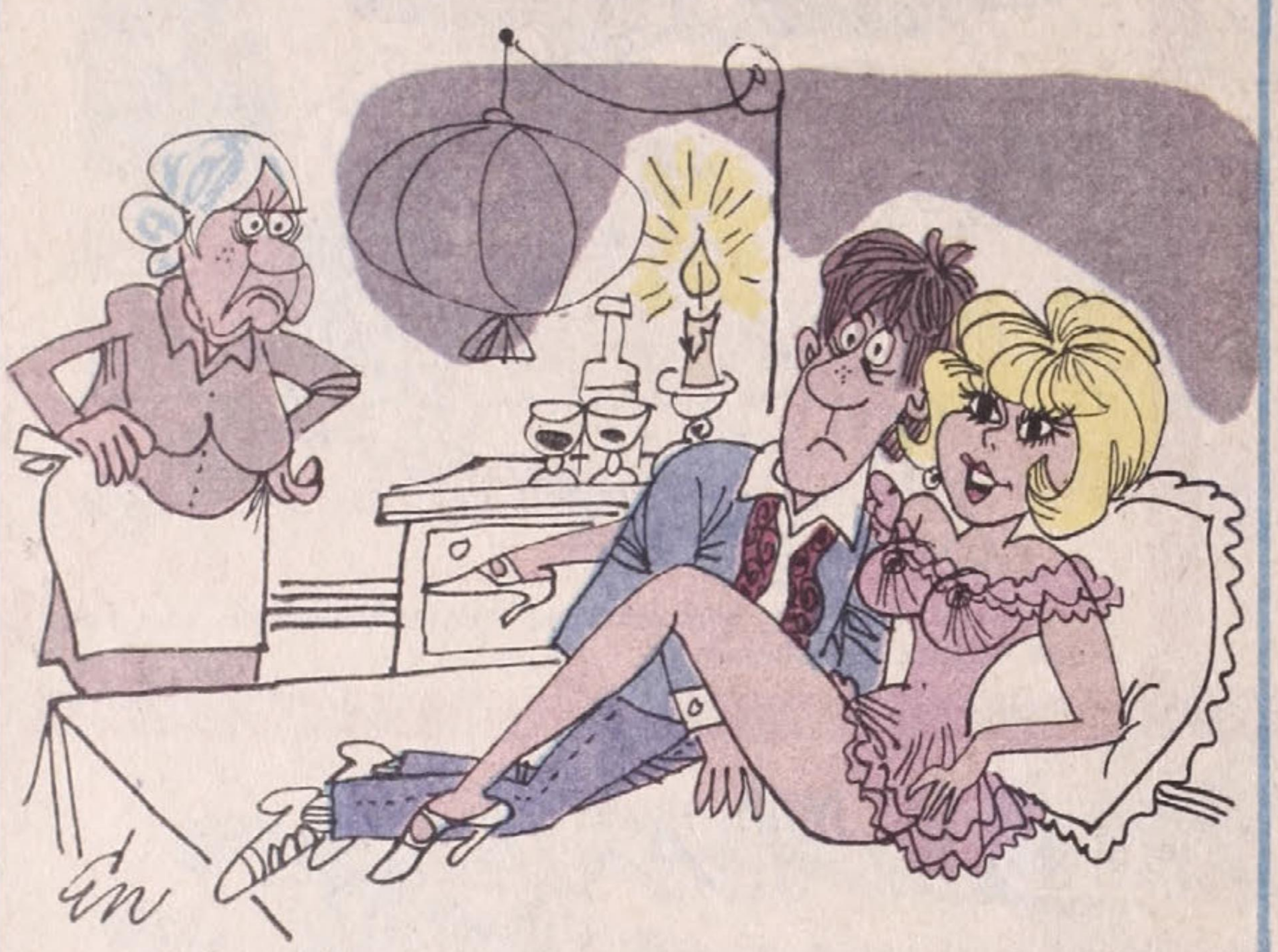

– Inkább örülhetne a házinéni, hogy nem használjuk a villanyát . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

A feleség otthagyja a férjét, és visszaköltözik az anyjához.

— És képzeld — meséli —, alig, hogy kiléptem a lakásból, lövést hallottam . . . Most mit gondolsz: agyonlőtte magát vagy pezsgőt bontott?

*

Arisztid tévét néz. Az inas belép, táviratot nyújt át egy tálcán, Arisztid kibontja, elolvassa, azután így szól:

— Gyászhírről értesítettek, Jean. Legyen szíves átkapcsolni színesről fekete-fehérre.

MEGJELENT!

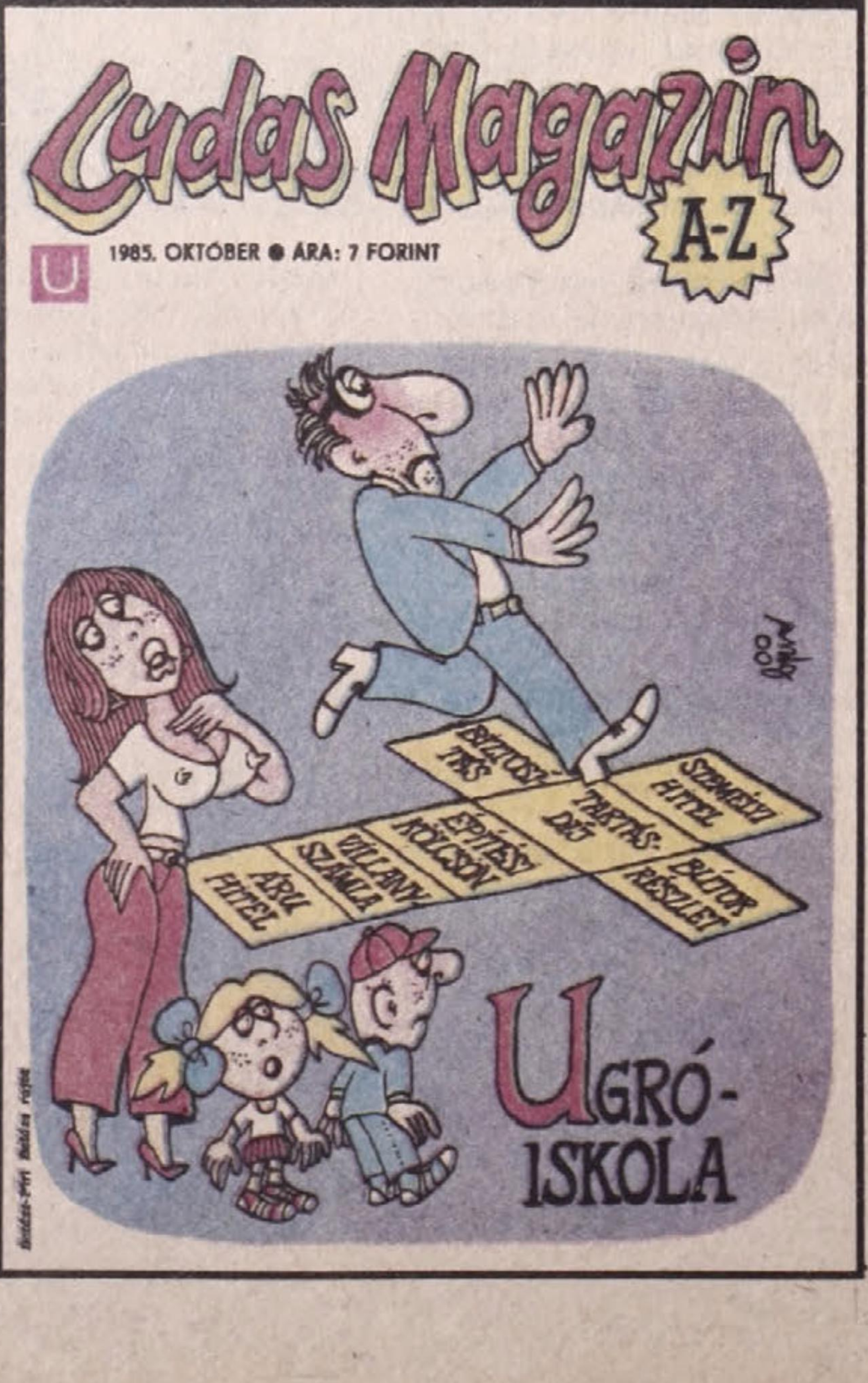

EGY SZEGÉNY KIS TURISTA KALANDJAI

Közgazdászok, pénzügyi szaktekintélyek törik a fejüket, mitől függ a dollár árfolyama. Magyarázzák az amerikai költségvetéssel, az exporttal, a bankmanipulációkkal, még az elnök egészségi állapotával is.

Nem tudják megfejteni.

Mert nem értenek hozzá. Én viszont megfejtettem. A dollár akkor javul, ha nekem nincs, és akkor esik, ha nekem van belőle. Az utóbbi eset általában háromévenként fordul elő, amikor megkapom a Magyar Nemzeti Banktól az esedékes turistadolláromat. Ilyenkor a Wall Streeten összeröffennek a tőzsérek: ahá, itt az alkalom, az ipse dollárhoz jutott — nyomjuk le a kurzust iziben.

Hogy akkor én a turistautamon kevesebb schillinget, frankot, lírát kapok a dolláromért? Érdekli is őket? Nekik csak az kell, hogy olcsón jussanak az én pénzemhez. Ahhoz a háromszázhoz. Hogy megtollasodjanak rajtam.

Most is így történt, persze. Ahogy elindultam, a dollár esni kezdett. De én nem estem kétségbe. Végigcsináltam, végig én!

CSEKK-NYEKK

Az autóm útközben elromlott. Szombaton délben, csúcsforgalomban, nagyvárosban. Mögöttem dudáltak, villogtak, káromkodtak. Ez Zürichben történt. Innen a város neve: Zűr-ich, vagyis én-zűr (ben voltam).

Azután még kétszer romlott el az autó. Mindig a legrosszabb pillanatban. Szerencsére idehaza a Magyar Autóklubnál minden eshetőségre biztosítottam magam: kibővítettem a Cascót, váltottam autóklub-csekket 300 svájci frankra, meg zöld kártyát, meg poggyászbiztosítást, meg életbiztosítást. Az ám, de ha bajba kerültem az úton, örültem, ha a legközelebbi szervíznél egyáltalán szóba álltak velem. Mutogathattam én a papírjaimat meg az autóklubcsekket, a szerelők ördög tudja miért, de jobban szeretik az effektív ropogós svájci frankot, mint a magyar autóklub csekkjeit. Mit tehettem, fizettem és így sóhajtottam: „Ha én ezt odahaza a klubban, az autóklubban elmesélem . . ."

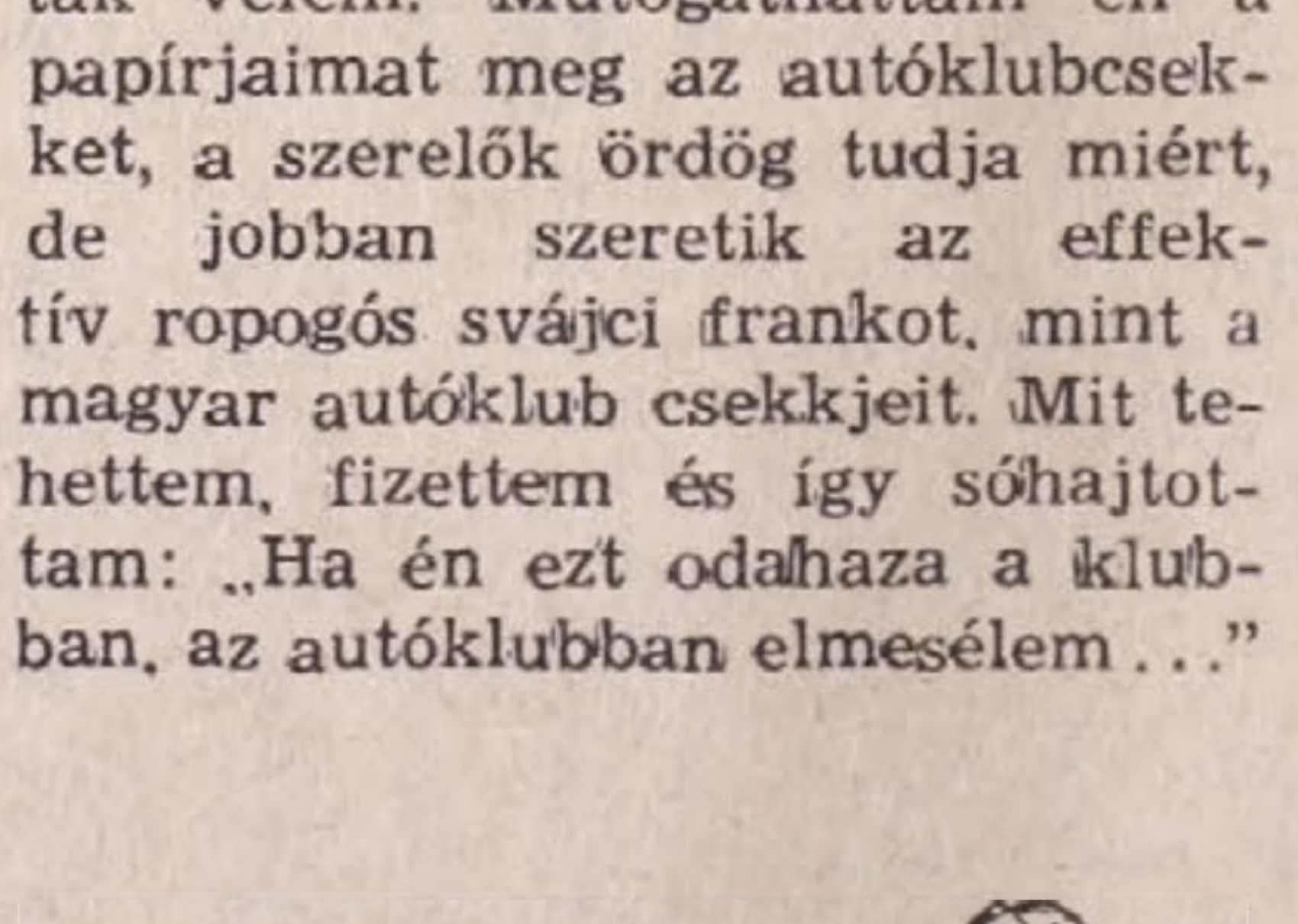

NEM CSINÁLTAM BOLTOT

Jó vevőnek tarthatnak bennünket magyarokat nyugaton. Olaszországban vagy háromszor jöttek oda az autómhoz, különböző üzletemberek, megvételre ajánlva márkás órát („csempészáru uram, fantasztikus vétel . . ."), aranyékszereket („eredeti tizennyolc karátos, soha vissza nem térő alkalom"). Én azonban valahogy nem bízom a konvertibilis gagyizókban, lemondtam a gyors meggazdagodásról.

Aztán Nizza külvárosában egy francia rendszámú autó elém kanyarodott, intett hogy álljak meg. Egy simlis sapkás (később kiderült, hogy nem csak a sapkája volt simlis) sűrűn integetett, szálljak ki, majd tört németséggel e szavakkal fordult hozzám: „Meine Mutter ungarische . . ." ami azt akarta jelenteni, hogy a mamája magyar. Mélyen meghatott a francia rendszámú, németül dadogó fél-honfitársam patriotizmusa, kivált, amikor kiemelt a kocsijából egy kétarasznyi szobrot és gálánsan útitársam kezébe nyomta. „Elefántcsont, megér 6000 frankot. Ajándékba adom, mert az én anyukám is magyar volt . . ." Még fel sem ocsúdhattam a megindultságtól, amikor nájlonba csomagolt két bőrkabátot (?) rakott be az autóba, ez is az enyém, mert hogy az ő anyukája magyar volt. Szabadkoztam, nem fogadhatom el. Dehogynem, erősködött, legfeljebb annyit kér, hogy adjak 300 frankot, hogy ihasson egy üveg francia pezsgőt. Mondtam, sajnálom, de kifelé tartok az országból, nincs már frankom. Alaposan leteremtett: tökkelütött vagyok, óriási üzletet szalasztok el. Ijedten a kezébe nyomtam a kabátokat elnézést kértem, de mindenesetre köszöntem a nyájasságát. Dühösen legyintett, kikapta az útitársam kezéből az elefántcsont (?) szobrot és elporzott.

Hát a gavallériát nem attól a drága magyar anyukájától örökölte, annyi szent . . .

KEMPING

Mostan pedig ülünk a kempingben a faház teraszán, gyönyörködünk a naplementében. A kemping tele németekkel, hollandokkal, osztrákokkal.

Az jár az eszemben, milyen érdekes is az ember. Ezek a németek, osztrákok, hollandok (vagy az ő szüleik) pár évtizede megjárták a hadifogolytábort a koncentrációs tábort, internálótábort. Drótkerítéssel körülvett lágereket, ahol a kijáratot sorompó zárta le, a barakkok között latrinák sorakoztak.

Aztán eljött a béke. Most bevonulunk a kempingbe, amelyet — mint itt is — drótkerítés vesz körül, a kijáratot leeresztett sorompó zárja el, egyes kempingekben még fegyveres őr is áll a kapu előtt, a sátrak között (igaz vízöblítéses) latrinák sorakoznak.

És még fizetünk is érte . . .

Novobáczky Sándor

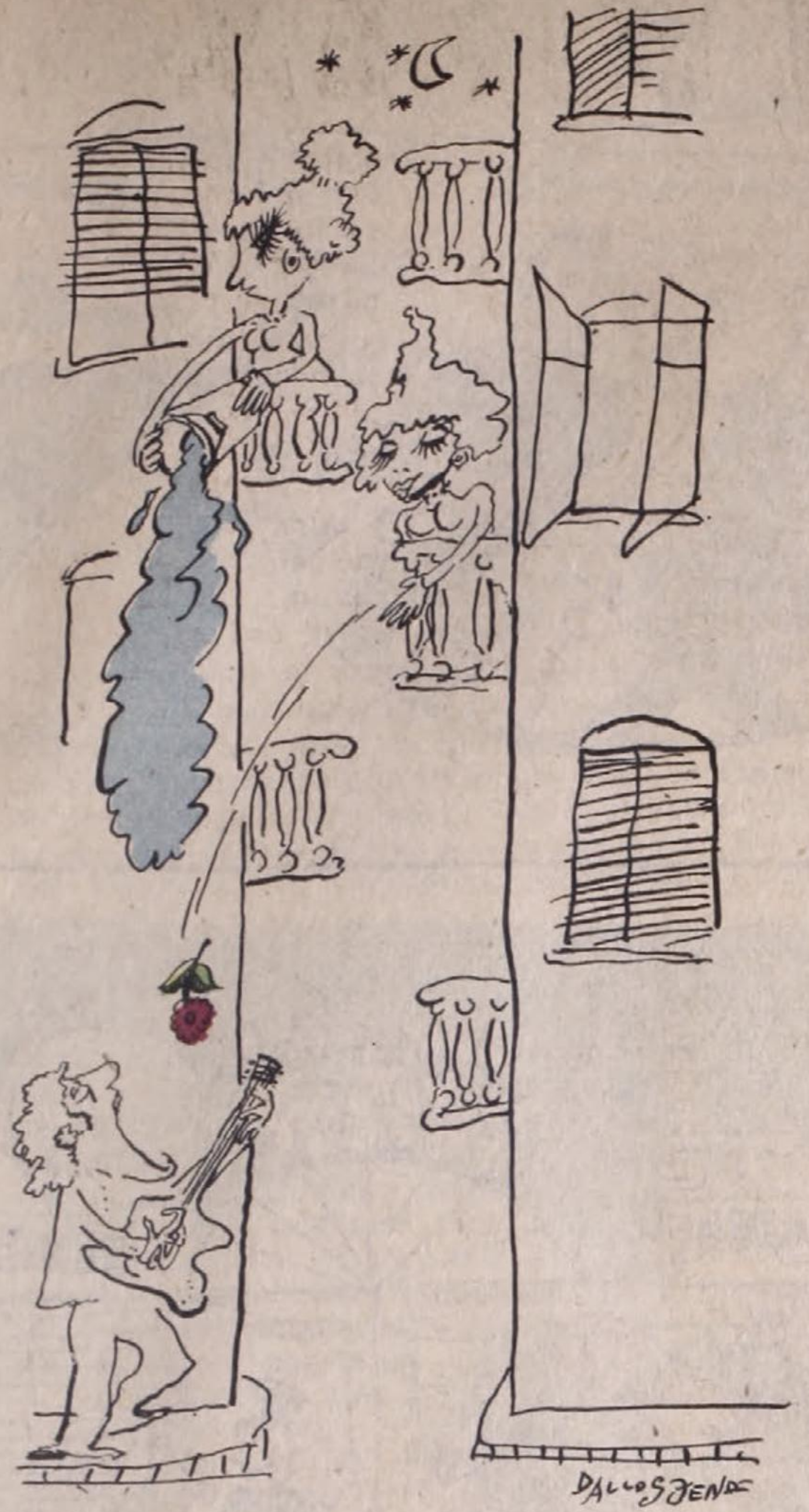
DALLOS JENŐ

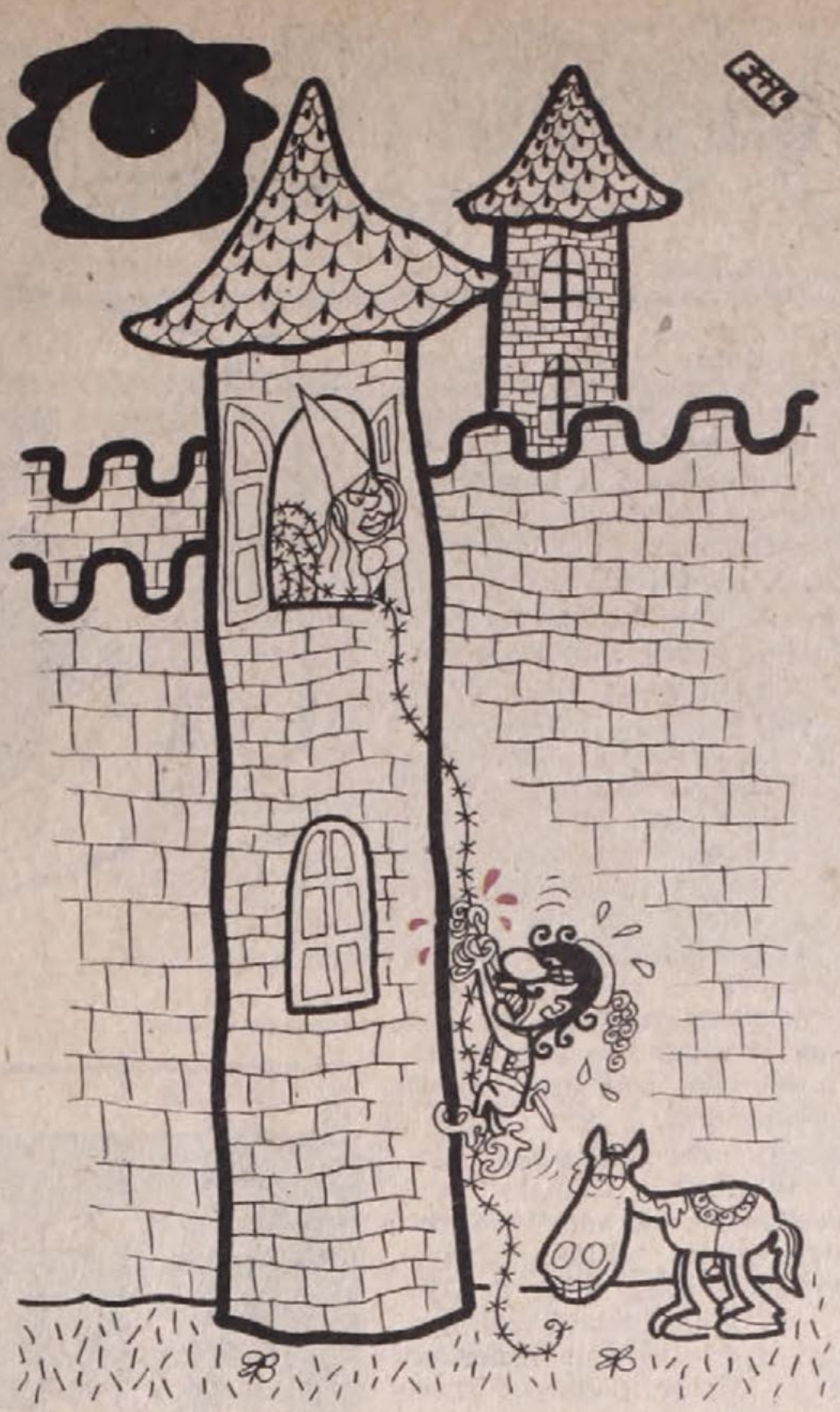

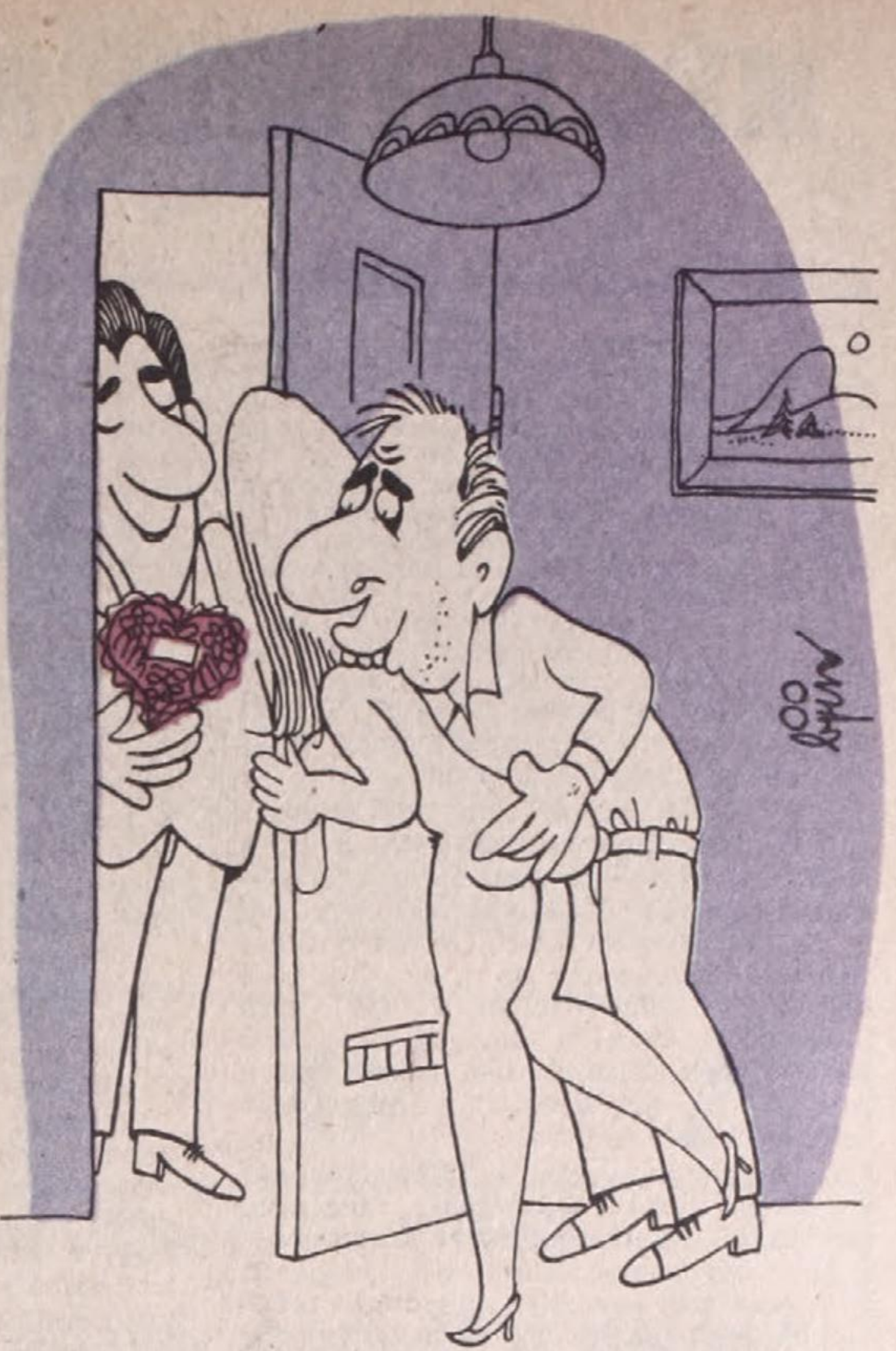

SZÍV KÜLDI...

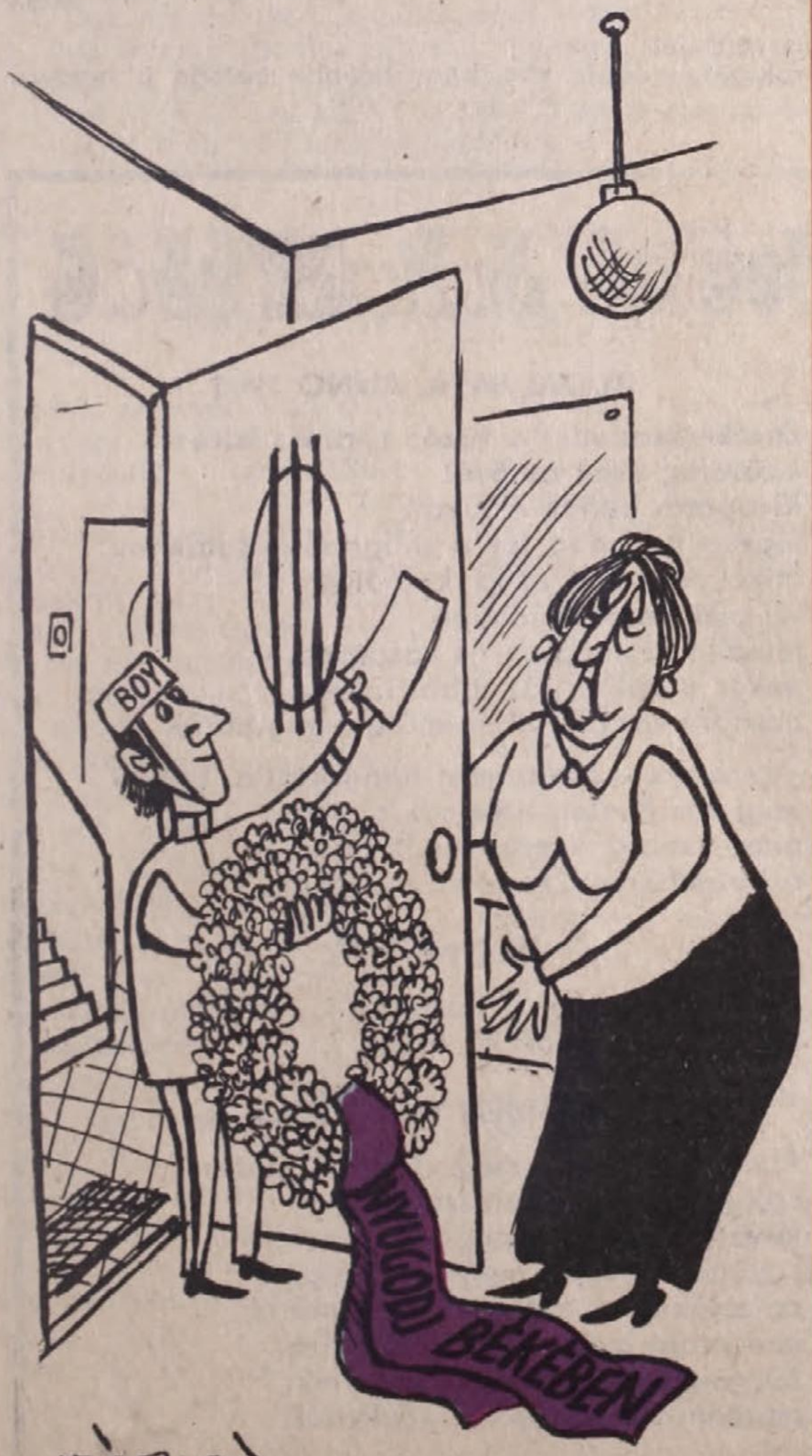
BOY
NYUGODJ BÉKÉBEN
várnai

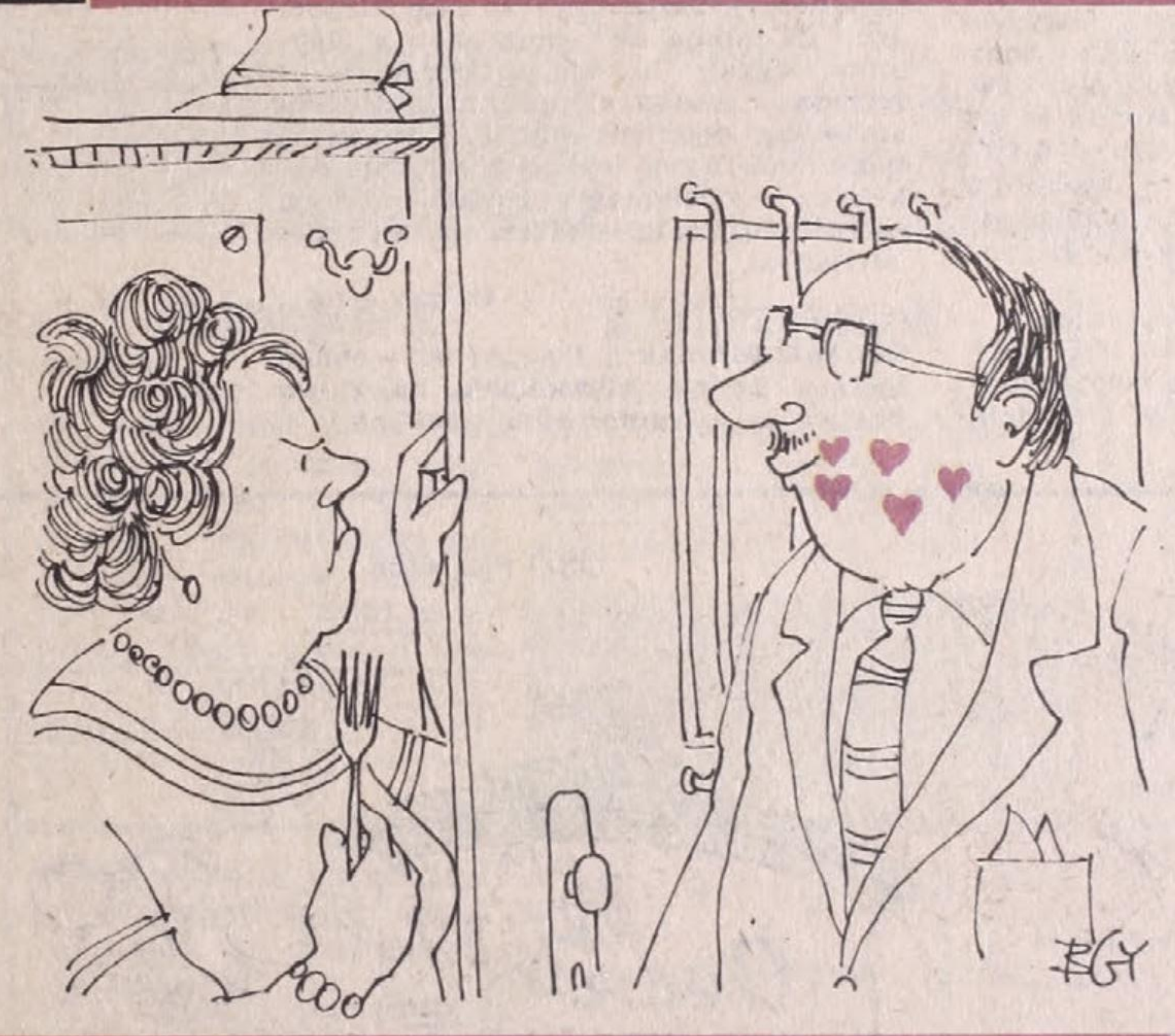

DALLOS, FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, BRENNER, VÁRNAI, LEHOCZKI

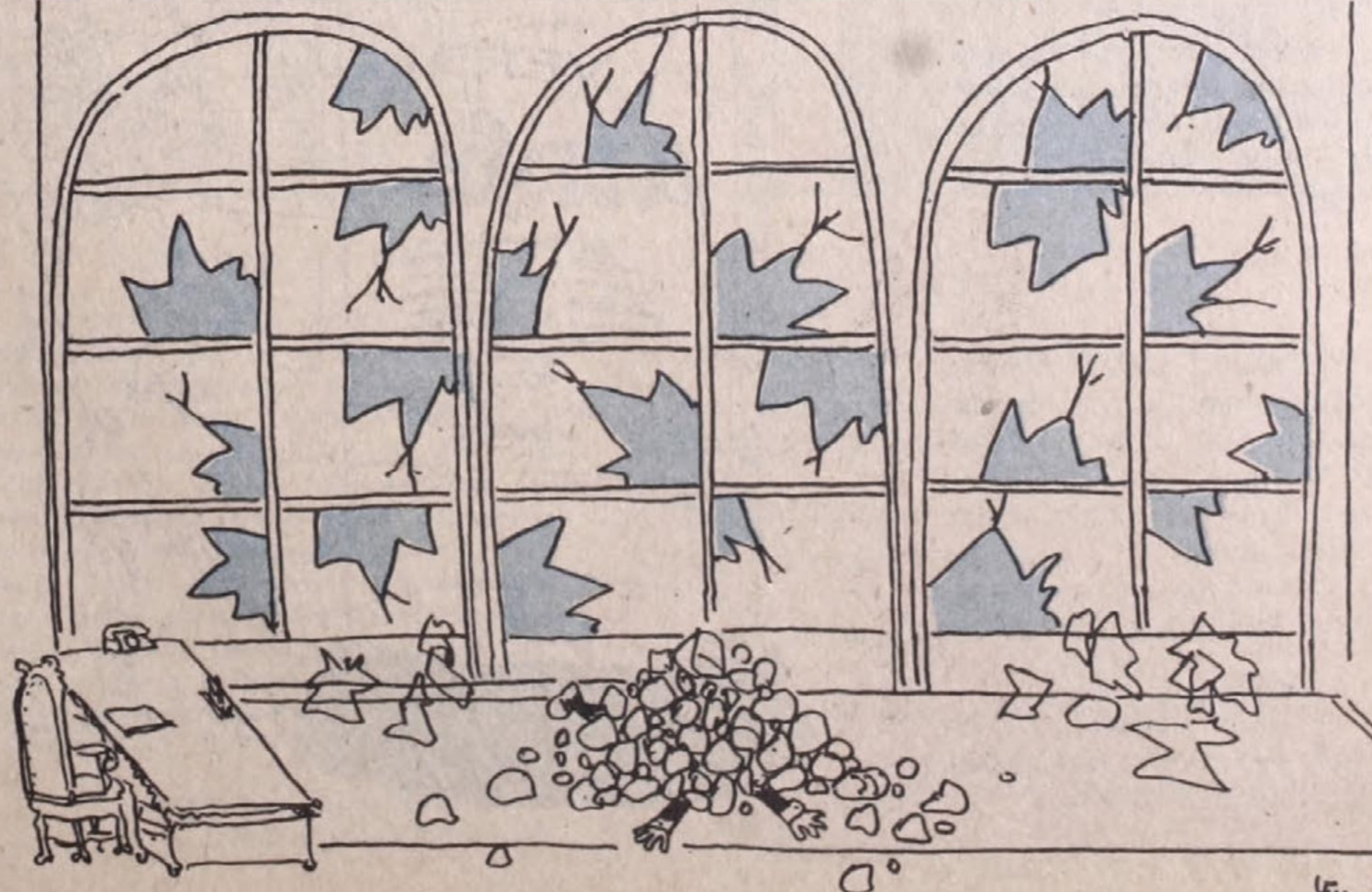

MÉG EGYSZER A bb-RŐL

Ismételten jó reklámot kap a Ludas Matyitól — olyan kiválóságoktól, mint Timár György és Tabi László — a Népszabadság, annak is Mondd és írd című nyelvművelő sorozata, amely a Ludas népszerű rovatában (Baki baki hátán) megjelent egyik kis jegyzetre reagálva két alkalommal is vitatkozni volt kénytelen. Attól tartok, hogy bármilyen nagy példányú lap a Népszabadság, s alig kevésbé a Ludas Matyi, olvasóközönségük legföljebb részben azonos, így engedtessék meg, hogy a (Tabi minősítése) „kitűnő és általam már évtizedek óta nagyrabecsült kollégám", illetve (Timár minősítése) „igen kedves barátom és őszintén nagyra becsült kollégám" teljes tárgyilagossággal e hasábokon is megszólalhasson.

1. Timár György a Ludas 1985. augusztus 14-i számában szóvá tette, hogy a Népszabadság évtizedek óta a Szovjetunió Legfelső*bb* Tanácsa írásmóddal él, a Magyar Nemzet pedig a Szovjetunió Legfelső Tanácsáról ír. „*Az utóbbi a helyes*" — jelentette ki T. Gy. Arra hivatkozott, hogy a *-só, -ső* végződésű melléknevek felsőfokához nem járul a szóvégi *-bb.* Ezt a szabályt megsérteni „súlyos hiba" — írta.

2. E sorok írója a Népszabadság augusztus 18-i számában megannyi mértékadó nyelvészeti, nyelvtudományi műre hivatkozva kimutatta, hogy T. Gy. említette szabály a szóban forgó mellékneveknek csak valódi, helyhatározói értelmére igaz, átvitt értelemben azonban ezek is megkapják a *-bb* végződést. Ezért van Legfelsőbb Bíróság, legfelsőbb népképviseleti szerv, Legfelsőbb Tanács és így tovább.

3. Vitapartnerem nem adta fel; mit neki nyelvtudósok! Hátha egyikük — hibásan — az alkotmány fogalmazásakor átengedte a *-bb* végződést, és a többi nyelvész csak őt igazolja!? Ő kitart a Legfelső Tanács írásmód mellett — amihez persze joga van —, és hibáztatja a Legfelsőbb-bet.

4. A Népszabadság, egyrészt, hogy világosságot teremtsen, másrészt, hogy eloszlassa a nyelvi szabályok alkotásáról sugallt téves felfogást, Mondd és írd rovatában (VIII. 31.) több mint két évszázadra visszamenőleg, elsőrangú íróinktól vett idézetekkel, bebizonyította a legfelső*bb*, legalsó*bb* stb. hagyományos voltát.

5. Őszinte örömömre, Tabi László a Ludas Matyi 37. számában azt írja, hogy a Népszabadság „*kétszer is meggyőzően bizonyította be*", hogy T. Gy. „*tévedett, amikor*" a -bb végződést „*súlyos hibának minősítette*". Tabi egyúttal megragadta az alkalmat, hogy helyesbítse a Népszabadság írásában hibásan megjelent Lúdas Matyi hosszú *ú*-ját; természetesen így jó: Ludas Matyi. De hát hogyan jelenhetett meg a Lúdas változat? Feltehetőleg ugyanúgy, amiért Tabi írásában *nagyrabecsült* áll, holott kettőbe kell írni: *nagyra becsült.* Vagyis sajtóhibából. Nagyon sajnálom.

6. A 38. számban újra Timár György szólal meg. Utal a Népszabadság előző cikkére, amely „példákat is hoz", de ő csak egyetlent említ, ám — fájdalom — elhallgatja, hogy a példatár, ismétlem, negyed évtizedre nyúlik vissza, s olyan tollakból ered, mint a többi között Mikszáthé, Jókaié, Toldy Ferencé, Adyé. A T. Gy. által említett példát kivételnek tartja (nem említve az itt felsorolt írókat és társaikat). Mindazonáltal — óh, minő fejlődés — elismeri, hogy félreérthető helyzetben jogos a *-bb* kitétele. Aztán nagyboldogan megemlíti az *utolsó* jelzőt, amelynek csakugyan nem él legutolsó*bb* felsőfoka.

7. Timár György eme legutóbbi cikkében „merev akadémiai szabály"-ról, majd „mai akadémiai szabály"-ról ír, amely nem differenciál kellően. Csakhogy e vitában senki más, mint T. Gy. írt szabályról, én akadémiai szabályt nem említettem. Ilyen ugyanis nincsen. Hogyan gondolja Timár György? Tán úgy, hogy az akadémiai közgyűlésen külön napirendi pontként megvitatják és szavazással eldöntik a *-só, -ső* végződésű melléknevek felsőfokának ragozását? Persze, hogy nem. Tabi László, lám, helyesen idézi az egyik vitacikk állítását: „. . . a magyarul beszélő és író milliók alkotják a szabályokat".

8. Mivel a nyelvi szabálysértőkkel szemben nem jár megtorlás, Timár György nyugodtan tarthatja helyesnek a Legfelső Tanács írásmódot, csak éppen nem hibáztathatja a Legfelsőbbet sem. És tudnia kell, hogy nem a Népszabadsággal, hanem Mikszáthtal és Móriczcal és Adyval vitatkozik. A Népszabadság legfeljebb annyiban „vétkes", hogy nem hagyta szó nélkül T. Gy. önkényes szabálymagyarázatát, mert a *-bb*-ről folytatott vitában az utóbbiak pártján áll.

Szántó Jenő

Szerkesztőségünk a legünnepélyesebben ígéri a kedves olvasóknak, hogy -bb ügyben ez a legutolsó(bb) cikkünk.

KIKAPCSOLÓDÁS

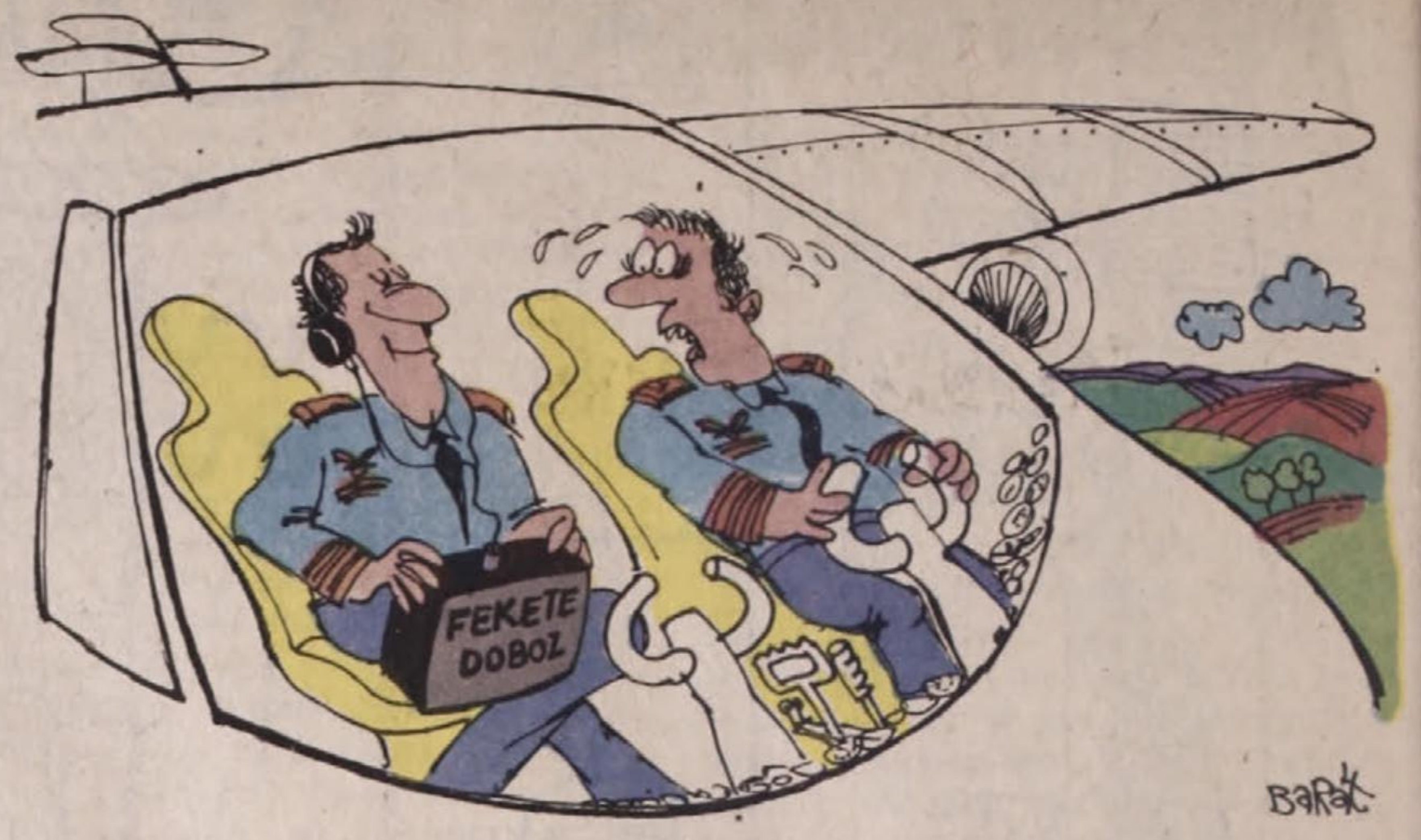

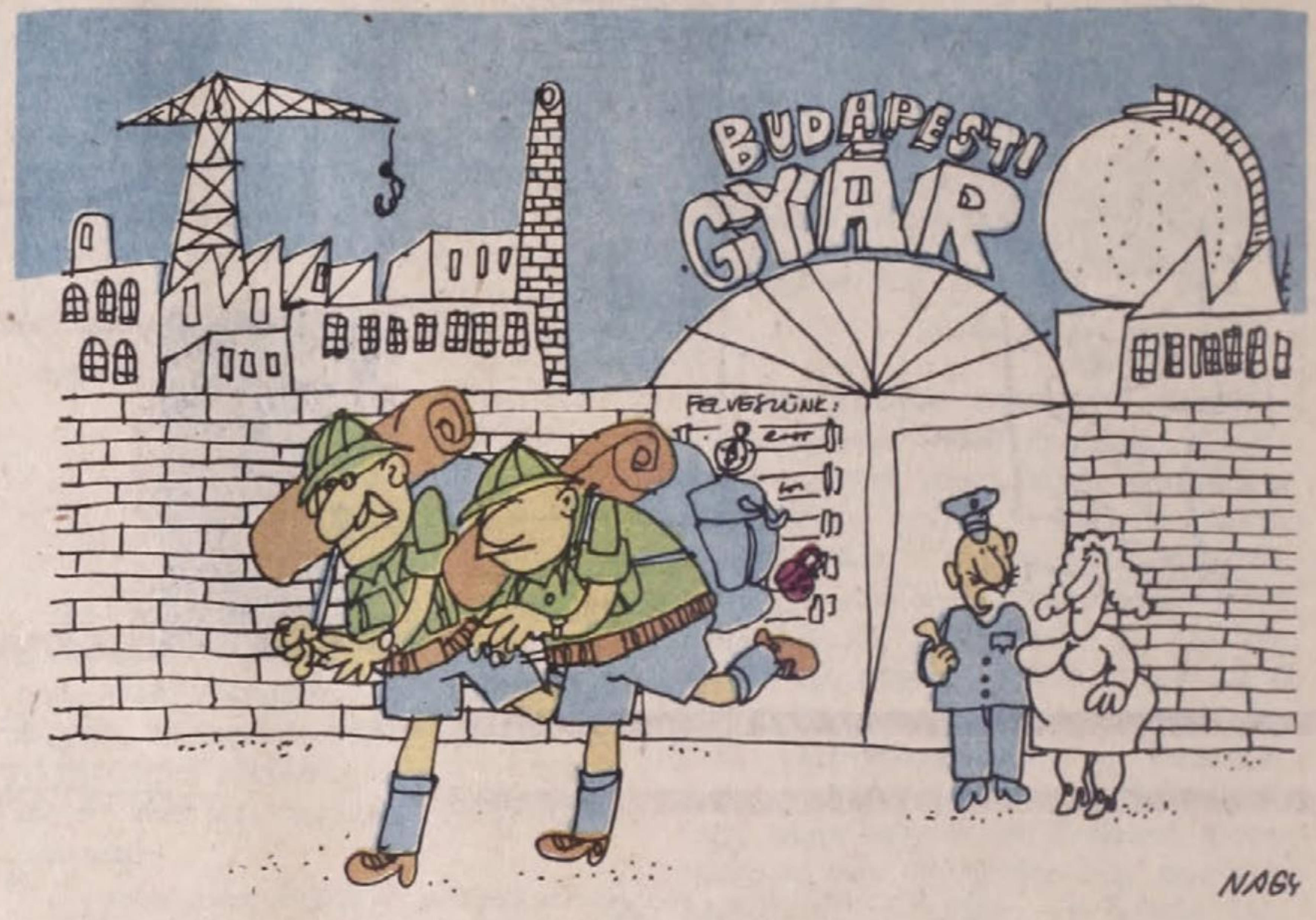

– A főnöknek valami új ötlete van, hogy honnan pótolja a hiányzó munkaerőt . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Kaptál fizetésemelést?

— Nem.

— Miért nem mondtad, hogy megnősültél?

— Mondtam, de az igazgató azt felelte, hogy üzemen kívül történt balesetért nem vállalnak felelősséget.

*

Újdonsült vadász néhány jóbarátjával medvevadászaton van a hegyek között. Egy este feldúltan ront be a kis vadászházba, ahol laknak.

— Itt vagytok mindnyájan? — kérdezi rémülten.

— Igen.

— Hála Istennek — sóhajt —, akkor mégiscsak egy medvét lőttem.

ŐSZI PREMIER

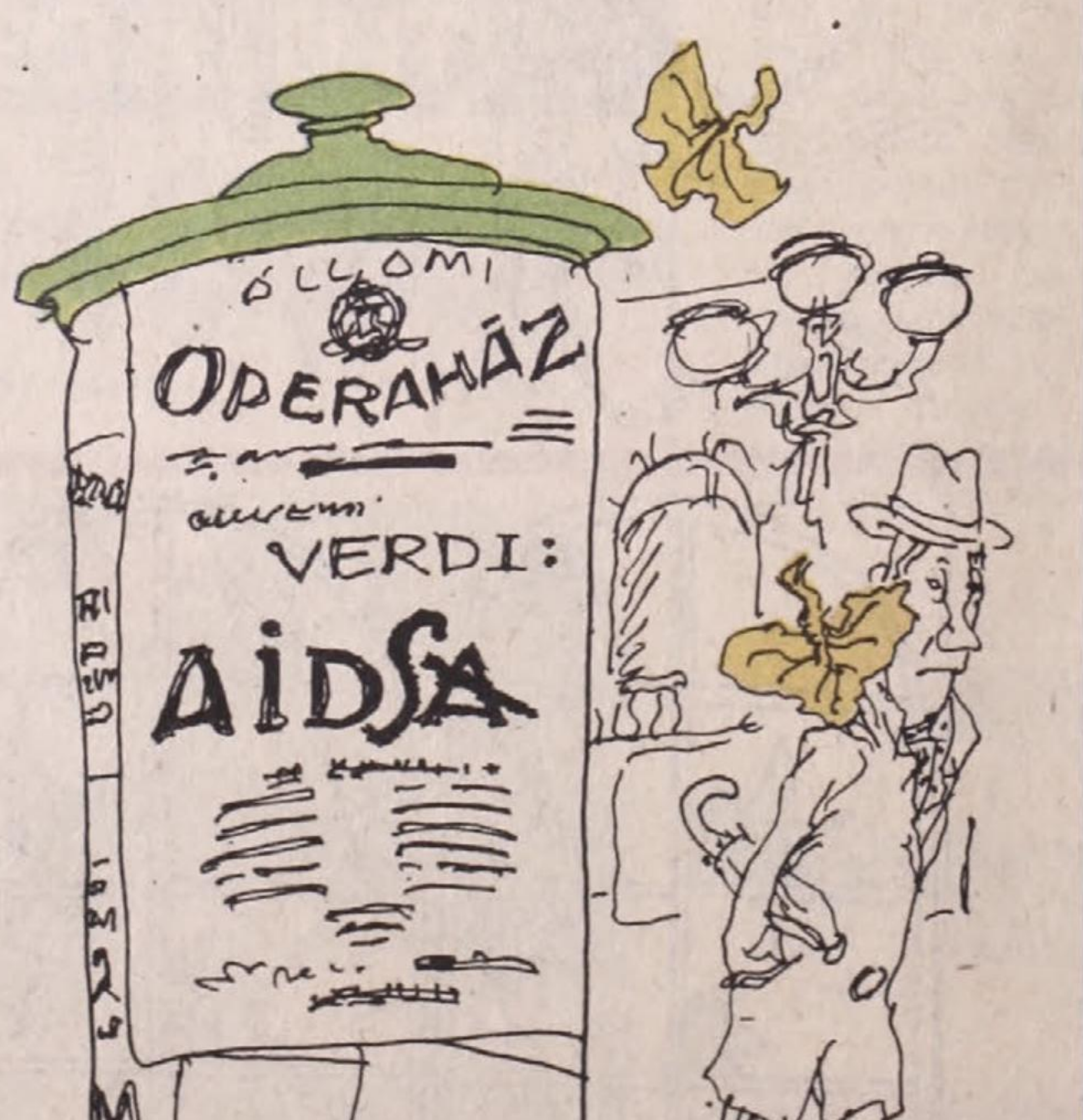

VEGYES SAVANYÚSÁG

BUDAI BASA, ANNO 1985

Drótkerítést vont a közös kertrész köré:
kizárólag csak az övé!
Kivágatta benne a fákat:
legyen nagyobb tér a pingpong-csatáknak,
miket reggeltől estig, kiabálva
vív piknikező társasága
minden szombaton és vasárnap,
mikor a békés ház többi lakója
csendre vágyik, pihentetőre, nyugtatóra.

Úgy hírlik – mert, mint hangoztatja, bármit
meg tud fizetni, neki sok a pénze –,
most szobra készül, amit odaállít
a birtokba vett kertrész közepébe.

ÉLETMŰVÉSZ

Még a szerelmet is hazudja –
rózsákkal teleszórt az útja.

ÁLOMBELI VISZONZÁS

Álmomban, hol még sohase jártam,
egy londoni szállodaszobában
tévét néztem, s éppen azt az angol
együttest láttam, melyet a rangsor
az elsők közé tett . . . Kezdte máris
koncertjét a hét-nyolc muzikális
fiú, lány, s alig hittem fülemnek:
minden dalt magyarul énekeltek.

Polgár István

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

Keresnek: Jefremov: Szélrózsa, Csillaghajók; Ivanov: A rajnai várkastély; Bagrják: Útvesztő című műveit, valamint a román Stiinta si Technika számait; — Ricky King, Saragossa Band, Electronicas, Seekers és Rocco Granata műsoros kazettáit illetve lemezeit; — Ez évi (1985-ös) kalocsai népművészeti naptárt; — Hanglemezeket: cigánynótákat, operettet, táncdalt; — Nagy I.: 5000 vicc (1931) című könyvét; — A Mai Magazin idei (januártól májusig megjelent) példányait; — Courts—Mahler: Szegény kis Anni, Tábori Piroska: Üzent az orgonás és Ács Klára: Asszonyok vallomásai című könyveit; — Gárdonyi: Göre Gábor című könyveit.

Kínálnak: 2000 darabból álló gyufacímke-gyűjteményt és szalagos magnót; — Régi téglákat (két ipartörténeti példányt); — Egy kétlapos gázrezsót és egy kétlapos gáztűzhelyt (szükség esetén palackkal); — Ludas Matyi évfolyamokat, 1977-től, régi típusú tévékhez, rádiókhoz alkatrészeket.

Cserélnek: Régi valamint külföldi pénzérméket, totó-, lottóvariációkat képeslapokért, Galaktika kiadványokért, írógépért vagy sakk-könyvekért; — Magyar gyártmányú tévé-focijátékot sakk-komputerért; — Gyufacímkét és kártyanaptárat gyufacímkéért és kártyanaptárért; — Rockgyűjteményt (fotók, plakátok, poszterek) 100 literes akváriumért; — Jawa Mustang kismotort (kis műszaki hibával) rádiómagnóért vagy lemezjátszóért; — Többszáz darabos, zömmel 1960 előtti amerikai gyufacímkegyűjteményt bélyegekért; — Goethe: Faust, Agatha Christie: Gyilkosság Mezopotámiában, Öt kismalac és Bűbájos gyilkosok című műveit anorák kezeslábasért vagy kertésznadrágért, kislánynak való színben, 86-os méretben; — Quelle-Otto divatlapot, Ludas Matyi évfolyamokat 1977-től és Ludas Magazint 1978-tól bármilyen nagyságú „afrikai" azaz „néger" babáért.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhirré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 15 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 4-es melléken lehet érdeklődni.

NEM KAPKODJÁK EL...

1985. március 6-án küldtem egy kérelmet a Nyugdíjfolyósító Igazgatósághoz, mivel, amikor februárban kórházban feküdtem, hallottam a betegektől, hogy az ilyen súlyos cukorbetegek, mint én, a nyugdíjukhoz pótlékot kaphatnak. (Naponta 92 egység külföldi inzulint kell beadnom magamnak, de a szívemmel is baj van, 13 éve vagyok leszázalékolva.) A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság április 26-án értesített, hogy az ügyet áttette az illetékes váci Társadalombiztosítási Kirendeltséghez. Június elején lakásomon megjelent egy fiatalember, közölte, hogy Vácról jött, az általam írt kérelemre. Környezettanulmányt készített, és azzal távozott, hogy ő a legmesszebbmenőkig támogatni fogja kérelmemet. Még azt is közölte, hogy 500—1500 forintig lehet kapni pótlékot, továbbá azt, hogy a tárgyalás június 14-én lesz.

Vártam az értesítést, ehelyett július közepén egy idézés érkezett, azzal, hogy augusztus 5-én jelenjek meg felülvizsgálaton az Országos Orvosszakértői Intézetben. Vajon azt gondolták, hogy olyan orvos elé kerülök, aki 13 év után azt mondja majd: kelj föl és járj?! Én szeretnék a legjobban egészséges lenni! Máig (szeptember 18.) semmi választ nem kaptam kérelmemre. Ha a rokkantnyugdíjas a kevés nyugdíjához egy kis bedolgozási munkát végez, a Társadalombiztosítási Igazgatóság azonnal levonatja, ami neki jár, de kiadni azt nem szeret, amit bizonyít az én esetem is.

Feleségem a kettes rokkantsági csoportban van, én pedig a hármasban vagyok. Illő lenne, ha az illetékesek, immár a hetedik hónap elteltével értesítenének szándékukról!

Csizmár István
Dunakeszi

INTIM

Kérem, tegyék közzé tapasztalataimat az import bikini-bugyik árával kapcsolatban. A mellékelt tasakban árult hongkongi eredetű csinos intim fehérnemű ára a harkányi Ruházati Boltban 47,—, a pesti Centrum Áruházakban (Csillag) 50,—, egy Tanács körúti maszek butikban 55,— és az Aranypók boltokban (nem tévedés, látható a kirakatokban is!) 62,— Ft.

Aranypókék tehát a harkányi árnál több mint 30 százalékkal, a Csillag Áruházénál 24 százalékkal adják drágábban ugyanazt az árut. Vajon nem ezt nevezik tisztességtelen haszonszerzésnek? Ráadásul egy állami üzletben? Jó lenne megtudni az illetékesek „magyarázatát", amely remélhetően nem az lesz, hogy ők messzebb vannak Hongkongtól, mint a többi bolt...

R. N.-né
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

A „természetes" eklektikát, új minőséget célozva csak koherens képiséggel lehet elhomályosítani, csakis úgy mehetnek (annyira, amenynyire) biztosra az alkotók, ha minden elképzelhető látvány-eszközt úgy alkalmaznak, hogy feloldja az eredendő kontrasztokat, hagyomány és újítás összefonódását, régi emlékek és mai varázslatok távolságait, hogy szemünk-szívünk káprázzon az egésztől. Hát, nem

Tolmács! Tolmács!

(A Délmagyarországból ollózta Huhn Lajos, szegedi olvasónk)

Döntött a Legfelsőbb Bíróság

Megfeketedett a dióbél

Jön egy amnesztia, attól esetleg még visszafehéredhet!

(A Pest megyei Hírlapból ollózta H. Schuszter Etelka)

Termelési tanácskozás a temetési osztályon

Jóságos ég! Nem kell mindent túlteljesíteni!

(A Fővárosi Közmű című lapból ollózta dr. Jelinek István)

9042/1985. (IpK 11.) IpM Mószertani útmutató az egészséges, józan életmódot elősegítő és az alko-

Egyszer még egyetemi tantárgy lesz?

(Az Ipari Közlönyben észlelte Szücs János, komlói olvasónk)

A földrengésről

A hivatalos jelentés szerint Peremarton és Berhida térségében kedden, szeptember 17-én 13 óra 32 perckor a Richter-skála szerinti 2,4 erősségű földrengést észleltek. Majd szeptember 18-án, szerdán éjjel 1 óra 42 perckor 1,9 erősségű földmozgást rögzítettek a műszerek a térségben.

A földrengésről

A hivatalos jelentés szerint Peremarton és Berhida térségében szerdán, szeptember 18-án földmozgást nem rögzítettek a műszerek.

Na most mozog, vagy nem mozog?

(A Veszprém megyei Napló két egymást követő számában észlelte Vörös Istvánné, várpalotai olvasónk)

jelentkezését
várjuk,
korszerűen
felszerelt
fényező-
csarnokunkba,
440 órás heti
munkaidővel.
Fenntartási
Üzemünkbe

Strapás!

(A Magyar Nemzet hirdetései közül ollózta Fericsán Zsolt)

körülbelül két esztendeje. A következetes harc végül is meghozta az eredményt. Az idei nem túl sok, 2,5 százalékos bérfejlesztésből a tmk-sok differenciáltan kaptak, na nem kell túl sokra gondolni, napi 10—20 filléres többletekről van szó, de mégis érzik az emberek, hogy a vezetés belátta: nél-

Ne harácsoljunk, szaktársak! Hiszen ez így havonta 3—6 forintra is felmehet!

(A Népszavából ollózta Meszes László, szegedi olvasónk)

tikát is. Összeszámoltam, hogy a tíz év alatt közel 40 ezerszer léptem fel, tehát minimum másfél mil-

Naponta tízszer!? Szorgalmas!

(A Pesti Műsorban fedezte fel Kocsis Istvánné)

NEM CIPŐ AZ ÓRA

Az „Új tanév — új karóra" hirdetésre szeretnénk felhívni a figyelmet. Nem tudjuk, de szeretnénk megtudni, ki találta ki, hogy az amúgy is nagyigényű gyerekeket erre buzdítsa. Az óra nem cipő, amit a gyerek kinő minden évben. A karórát egy csemete valamilyen ünnepélyesebb alkalomra (például ballagás vagy karácsony), ajándékként, nem pedig évente kötelességszerűen, a szülő részéről. Nem hisszük, hogy felnőtt emberek évente cserélnek karórát, még ha bármilyen jómódúak is.

A III. ker. Keve utcai iskola Szülői Munkaközössége

VADÁSZAT

című rejtvényünk megfejtése:

— Hát akkor honnan tudod, hogy éppen nyúlvadászaton voltál?

200—200 forintot nyert:

László Ferenc, Bp. Gábor Andor u. 128. 1196.

Turucz Józsefné, Jászladány, Kossuth L. u. 147.

Horváth Gáborné, Osztopán, Hunyadi u. 53. 7444

A nyereményeket postán küldjük el.

MADÁRETETŐ

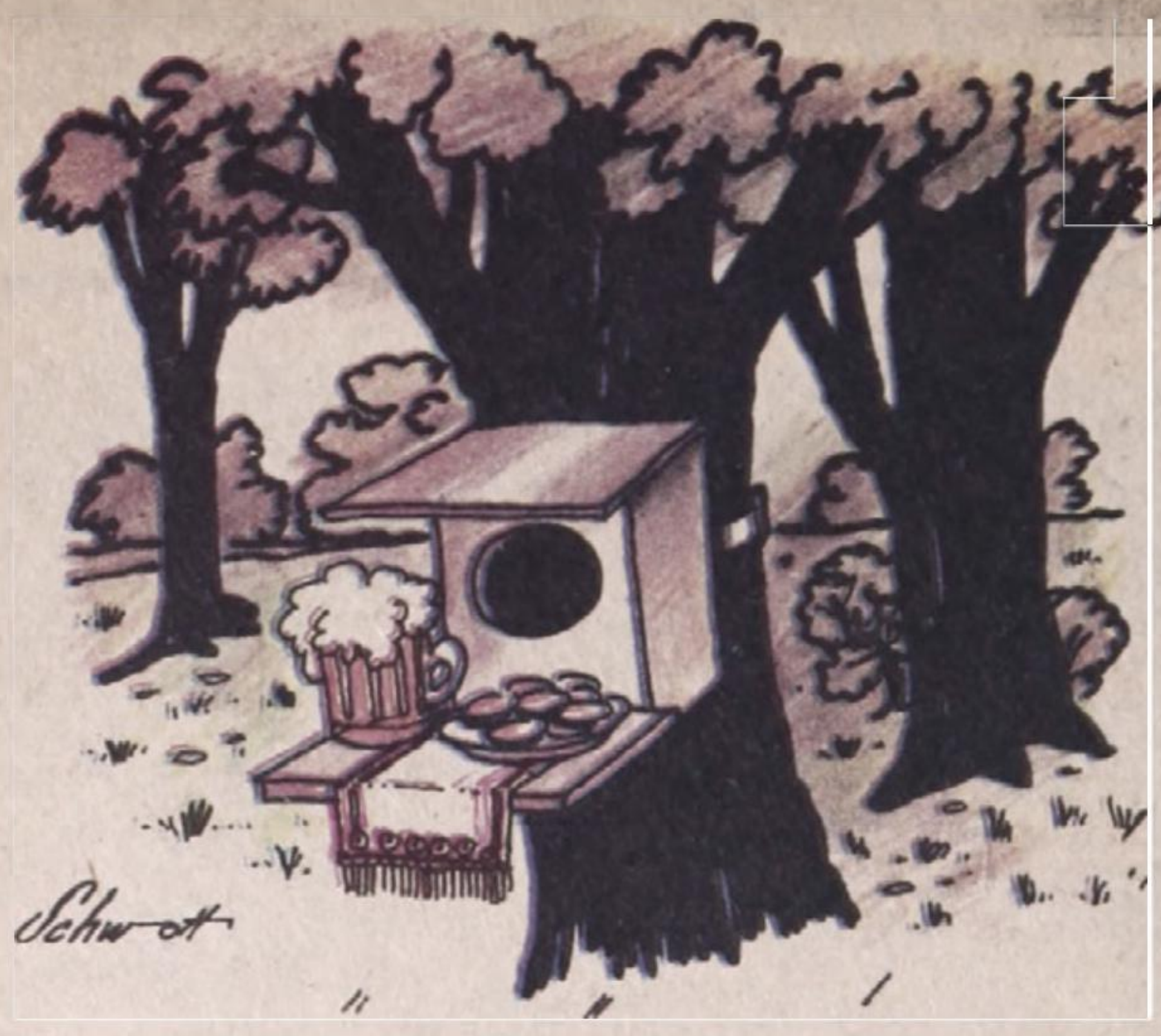

TRIBÜN

John Madden, a sportriporter eddig bagót rágott, most áttért a szivarra. A különbség?

— A szivar ízletesebb, a bagó táplálóbb.

***

Rocky Bridgest, a Giants edzőjét megkérdezték, valóban tőle származnak-e azok az aranyköpések, amelyeket szinte naponta olvasni a sportrovatban?

— Csudát. Valamelyik hülye kitalál valami marhaságot, aztán keres egy idiótát, akinek a szájába adhatja.

***

Satchel Paige, a baseball egykori legendás csillaga azzal dicsekszik, hogy ő volt minden idők leggyorsabb embere.

— Még azt is meg tudtam csinálni, hogy este eloltottam a lámpát és még el sem aludt, én már az ágyban voltam.

Meg is magyarázta:

— Tudniillik már előtte lefeküdtem. Az ágyamból el lehetett érni a kapcsolót.

***

Betsy Nelson bement az Irving-sportüzletbe, hogy néhány műlegyet vásároljon a délutáni horgászáshoz. Alig fordult ki aztán az ajtón, egy éber alkalmazott utána rohant.

— Azonnal álljon meg. Ön ellopott egy kosárlabdát. Ne is próbálja tagadni, itt van a kabátja alatt.

Kiderült, hogy Betsy a kilencedik hónapban van.

(p. p.)

KOCAKÖZGAZDÁSZ

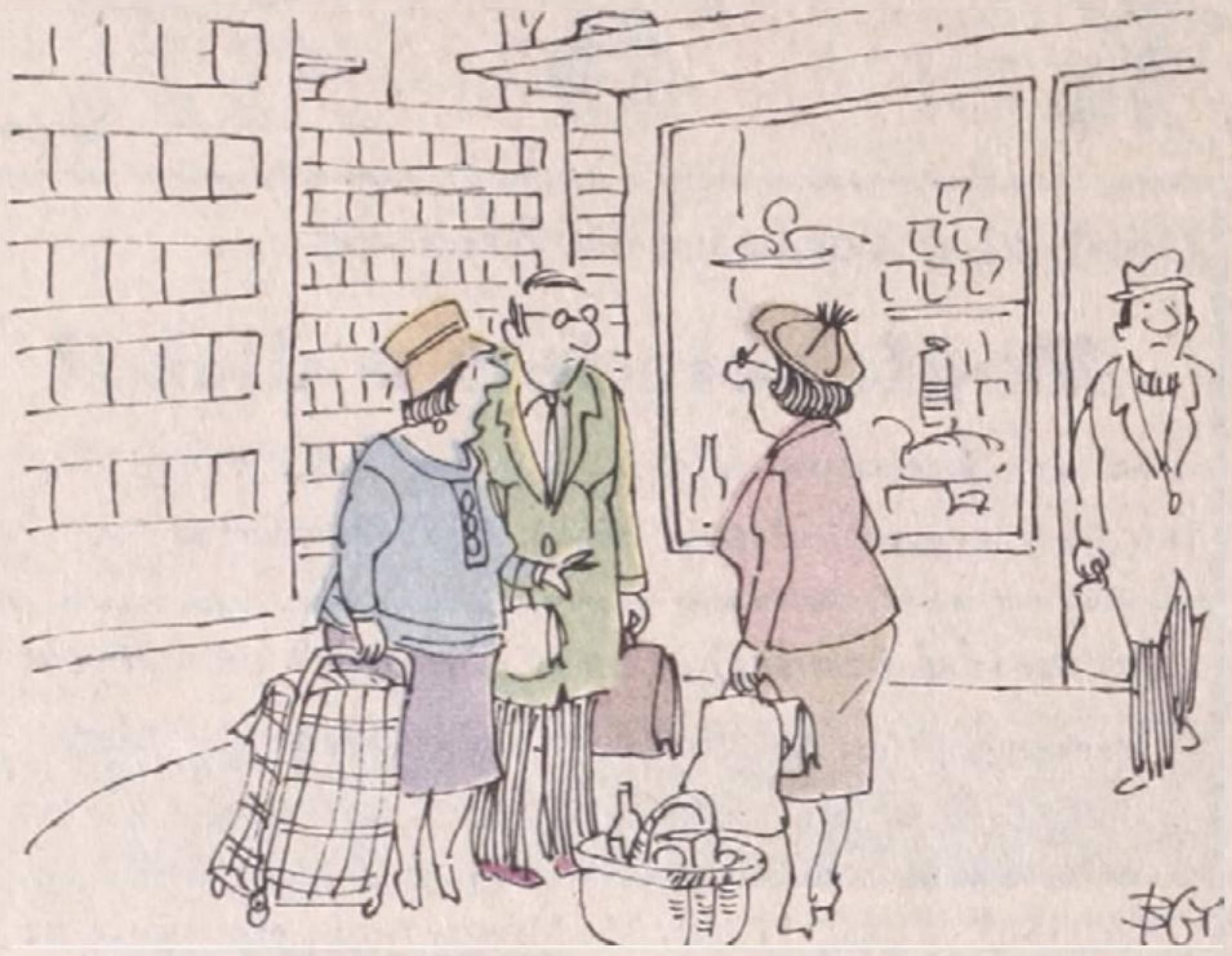

– Ha támogatnák a munkabért, nem kéne mindenhez az a megalázó állami támogatás . . .

TITKOS TALÁLKA

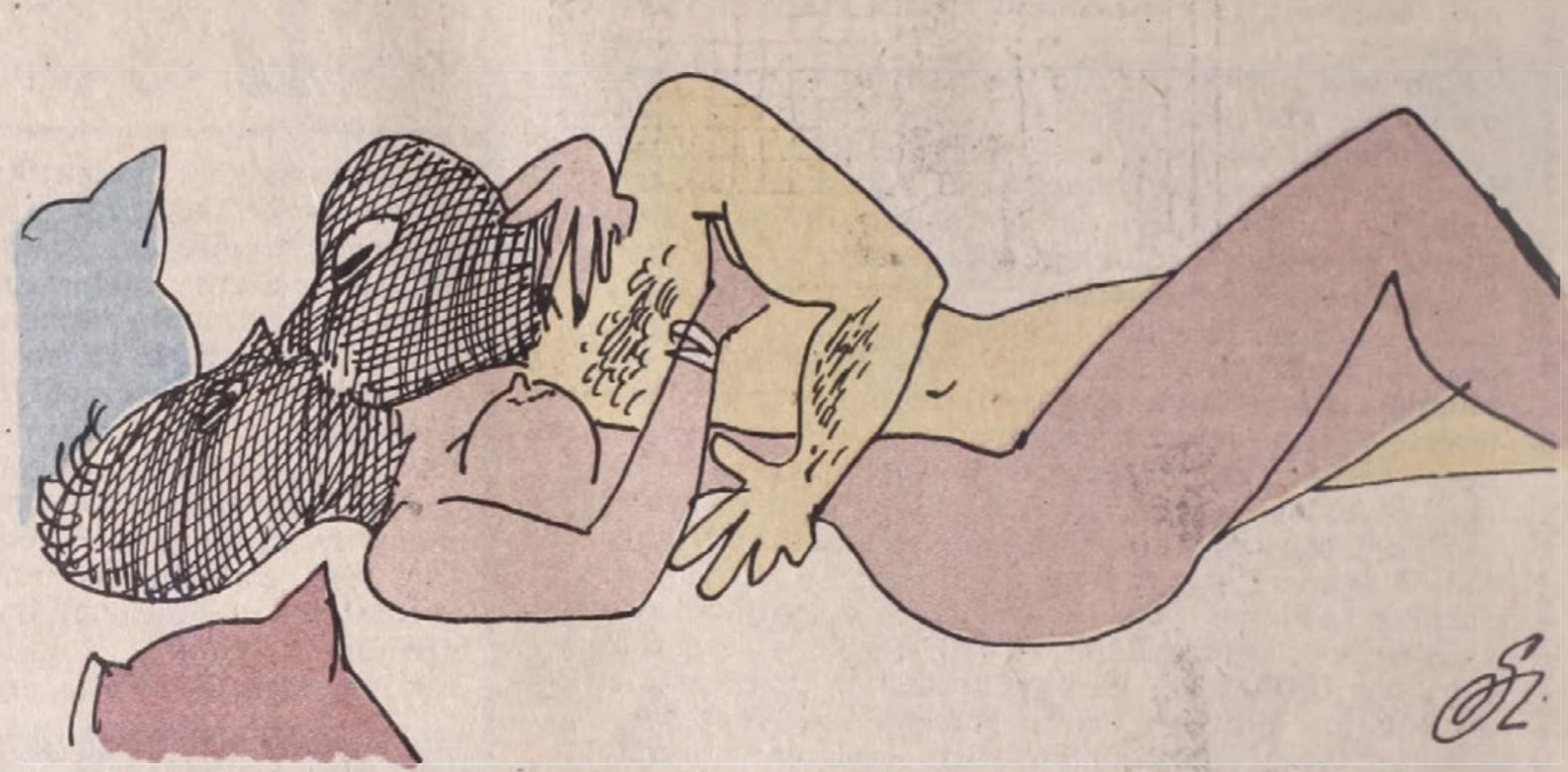

KORAI

Egy járókelő meglát az utcán egy kisfiút, aki cigarettázik. Haragosan, rosszallóan rászól: – Ejnye, fiacskám, de korán kezded!

A fiú válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 21-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

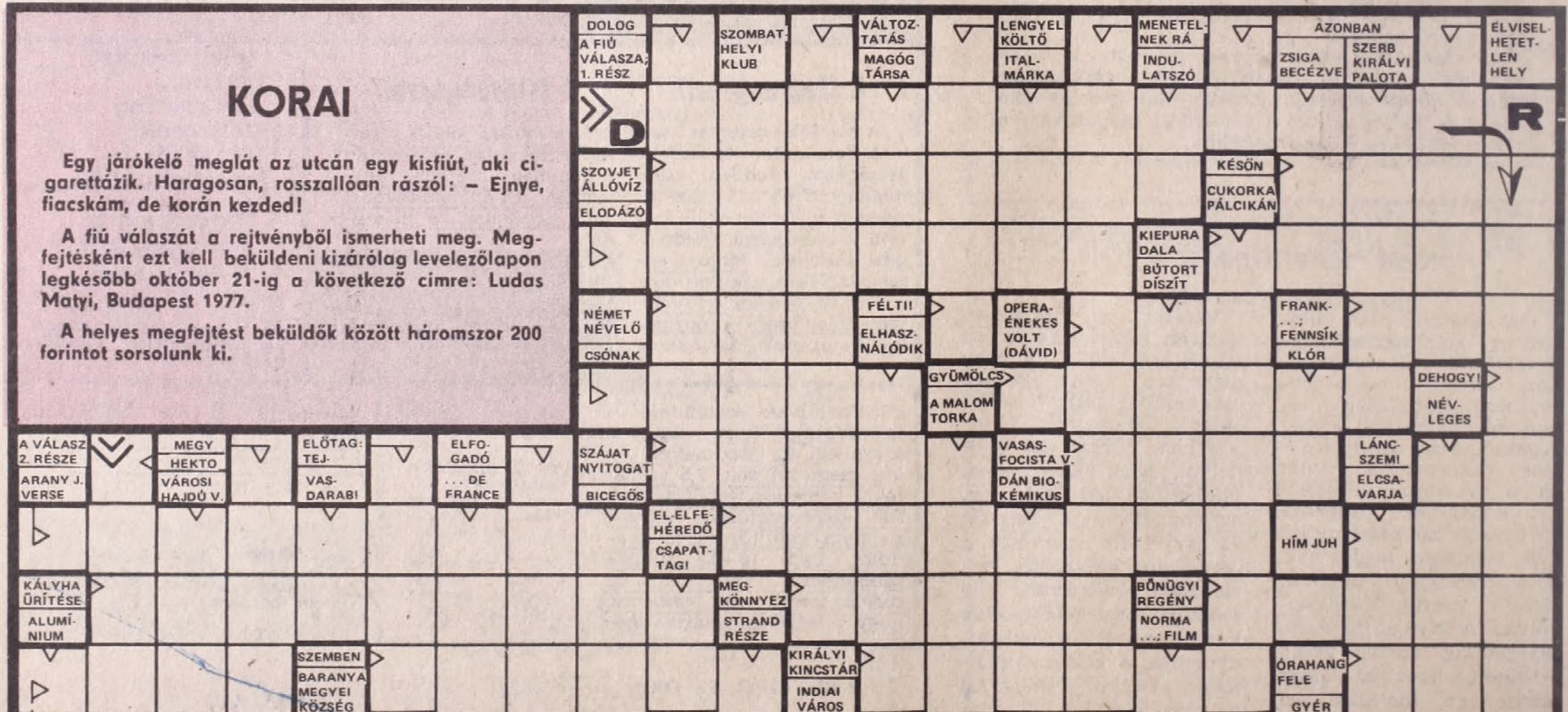
DOLOG
A FIÚ VÁLASZA; 1. RÉSZ
SZOMBATHELYI KLUB
VÁLTOZTATÁS
MAGÓG TÁRSA
LENGYEL KÖLTŐ
ITALMÁRKA
MENETELNEK RÁ
INDULATSZÓ
AZONBAN
ZSIGA BECÉZVE
SZERB KIRÁLYI PALOTA
ELVISELHETETLEN HELY
D
R
SZOVJET ÁLLÓVÍZ
ELODÁZÓ
KÉSŐN
CUKORKA PÁLCIKÁN
KIEPURA DALA
BÚTORT DÍSZÍT
NÉMET NÉVELŐ
CSÓNAK
FÉLTI!
ELHASZNÁLÓDIK
OPERAÉNEKES VOLT (DÁVID)
FRANK-...; FENNSÍK
KLÓR
GYÜMÖLCS
A MALOM TORKA
DEHOGY!
NÉVLEGES
A VÁLASZ 2. RÉSZE
ARANY J. VERSE
MEGY
HEKTO
VÁROSI HAJDÚ V.
ELŐTAG: TEJ-
VASDARAB!
ELFOGADÓ
... DE FRANCE
SZÁJAT NYITOGAT
BICEGŐS
VASASFOCISTA V.
DÁN BIOKÉMIKUS
LÁNCSZEM!
ELCSAVARJA
EL-ELFEHÉREDŐ
CSAPATTAG!
HÍM JUH
KÁLYHA ÜRÍTÉSE
ALUMÍNIUM
MEGKÖNNYEZ
STRAND RÉSZE
BŰNÜGYI REGÉNY
NORMA ...; FILM
SZEMBEN
BARANYA MEGYEI KÖZSÉG
KIRÁLYI KINCSTÁR
INDIAI VÁROS
ÓRAHANG FELE
GYÉR
TANÁCS NÉMETÜL
... SOMMER
AAAA!
HIRES KÓDEX
PIACI ÁRUS
OSZTRÁK AUTÓJEL
... TRIOLET; KÖLTŐ
ERDEI KÚSZÓNÖVÉNY
FRANCIA FFINÉV
LEMEZDARAB!
MŰSORSUGÁRZÓ
SZÉP E. MŰVE
MÉLYBE
... ET MOI; GÉRALDY
ÉSZAKI NÉPCSOP.
HÍM ÁLLAT
JÉGVERÉS OKOZZA
NOTA BENE
HAJTÓANYAG
REDŐNYZÁR
HIGANY
KÍNAI HOSSZMÉRTÉK
HAJLAT
ATTILA
NEMES ÉRZÉS
EGYE!
SZOVJET FÉLSZIGET
FFINÉV BECÉZVE
R
EZEN A NAPON SZINTÉN

IMPORT HUMOR

CSEHSZLOVÁKIÁBÓL

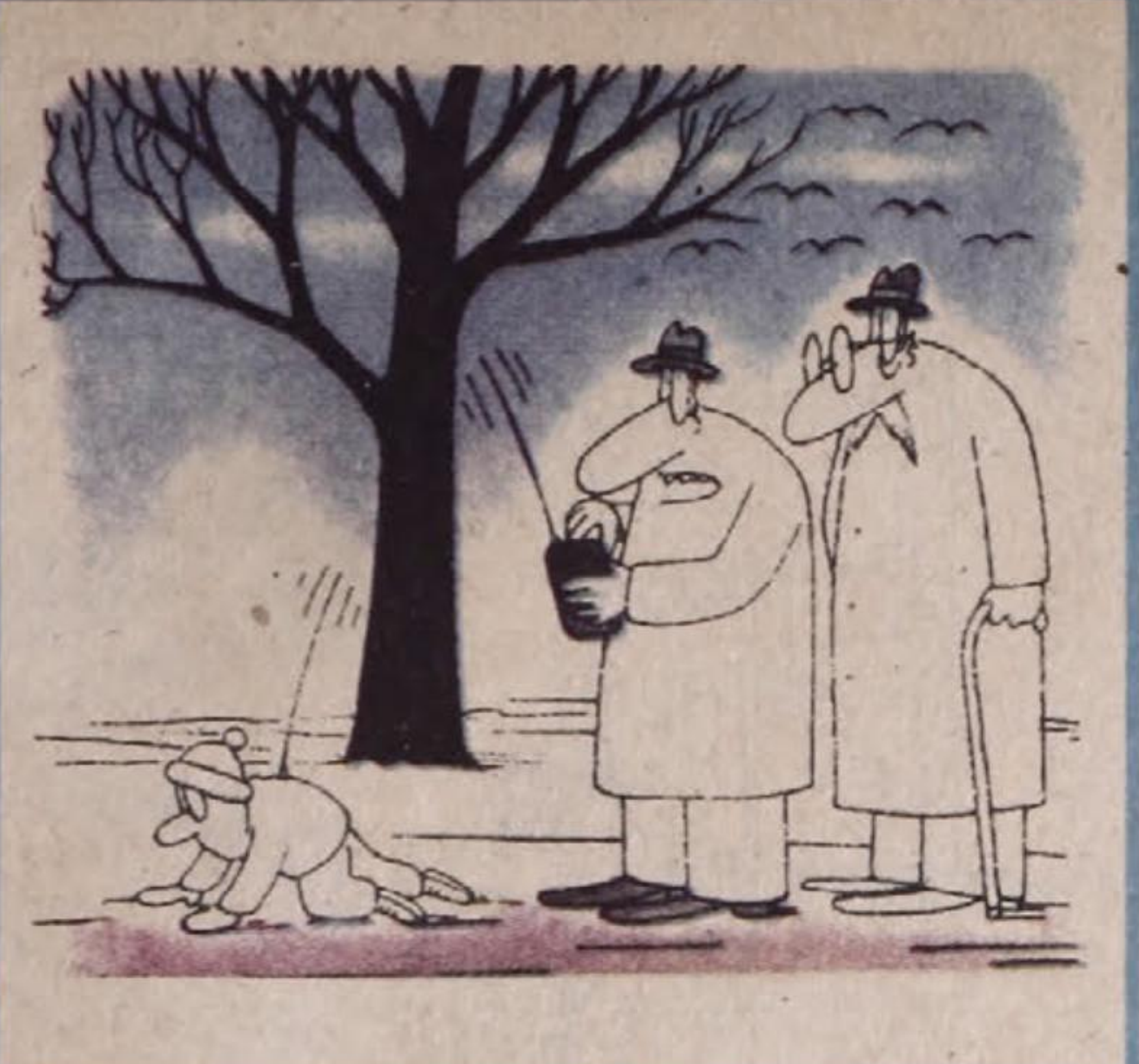

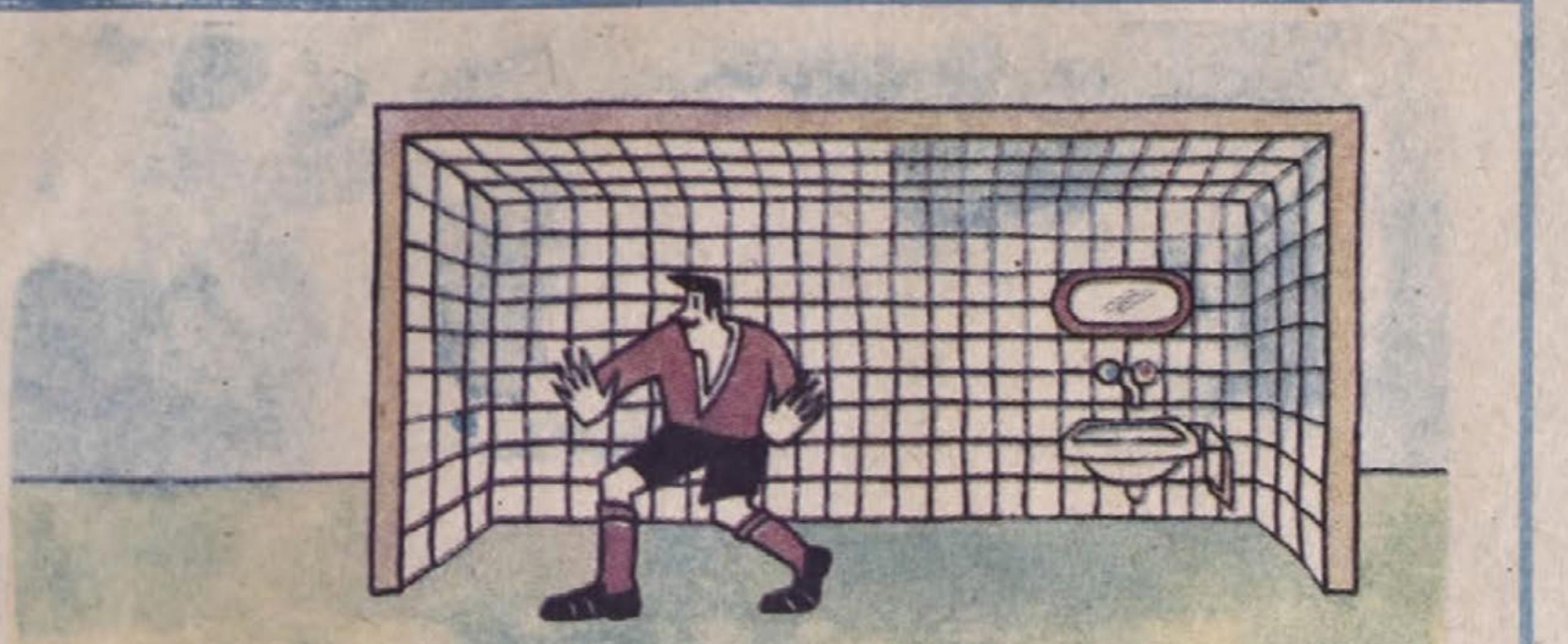

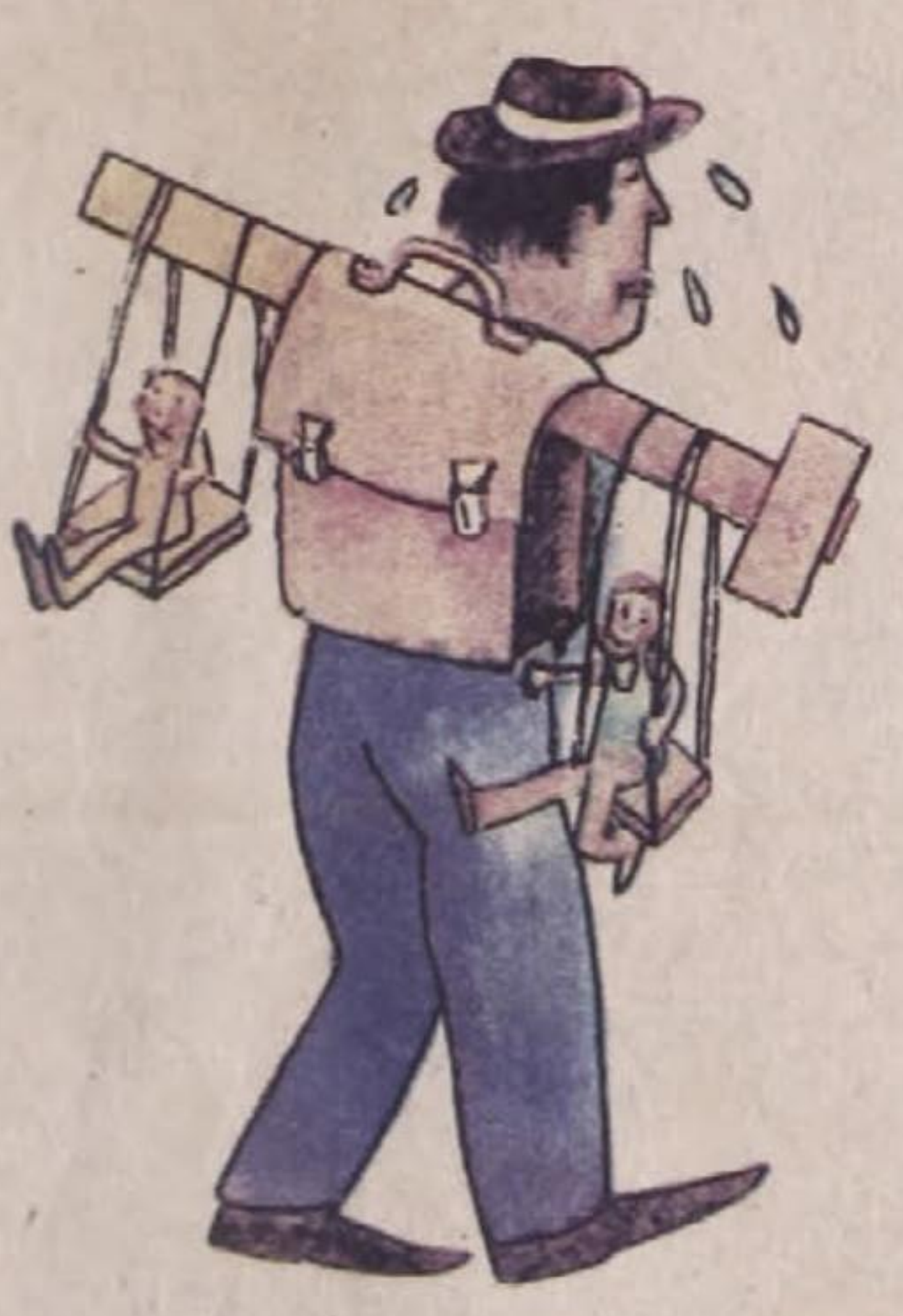

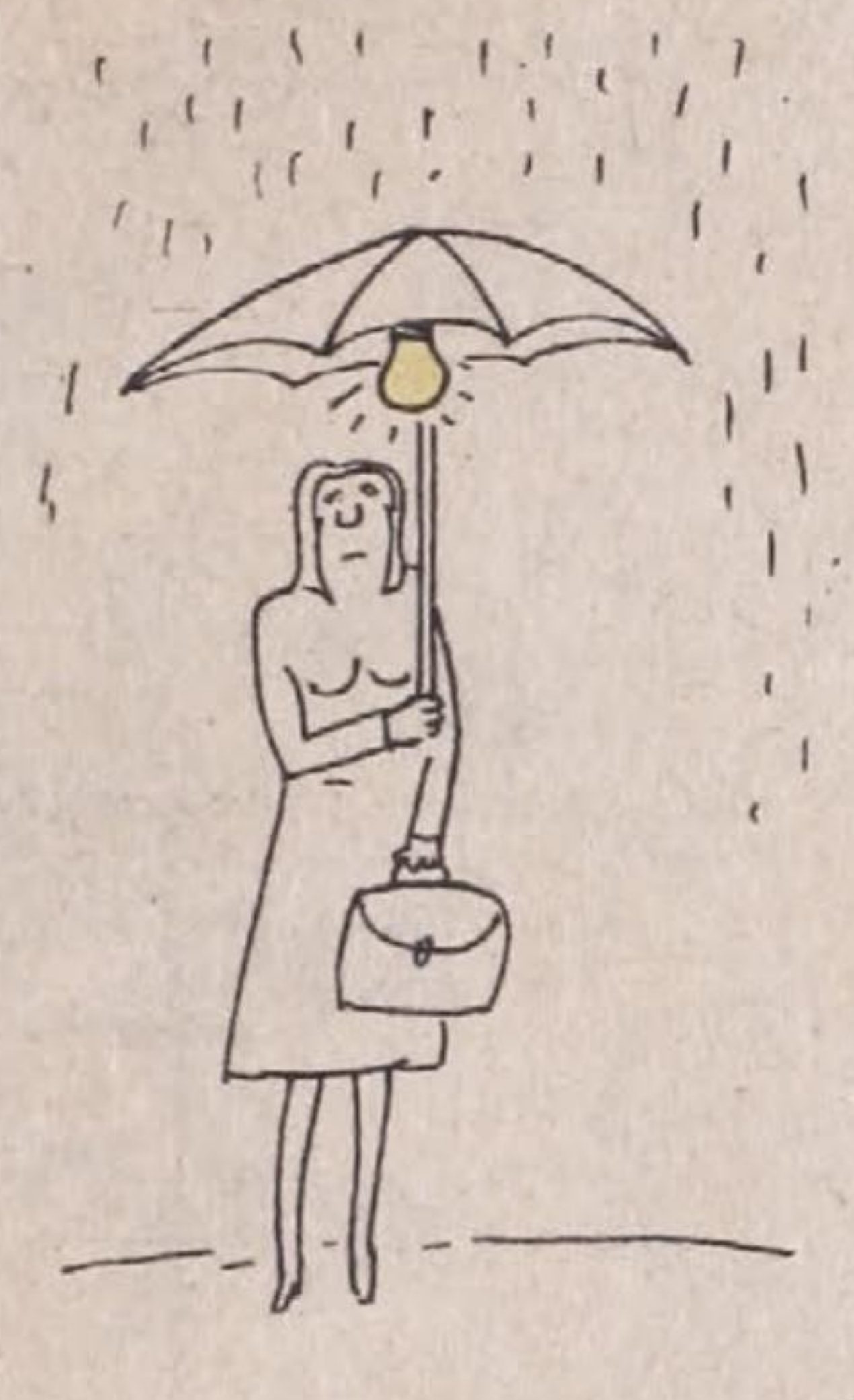

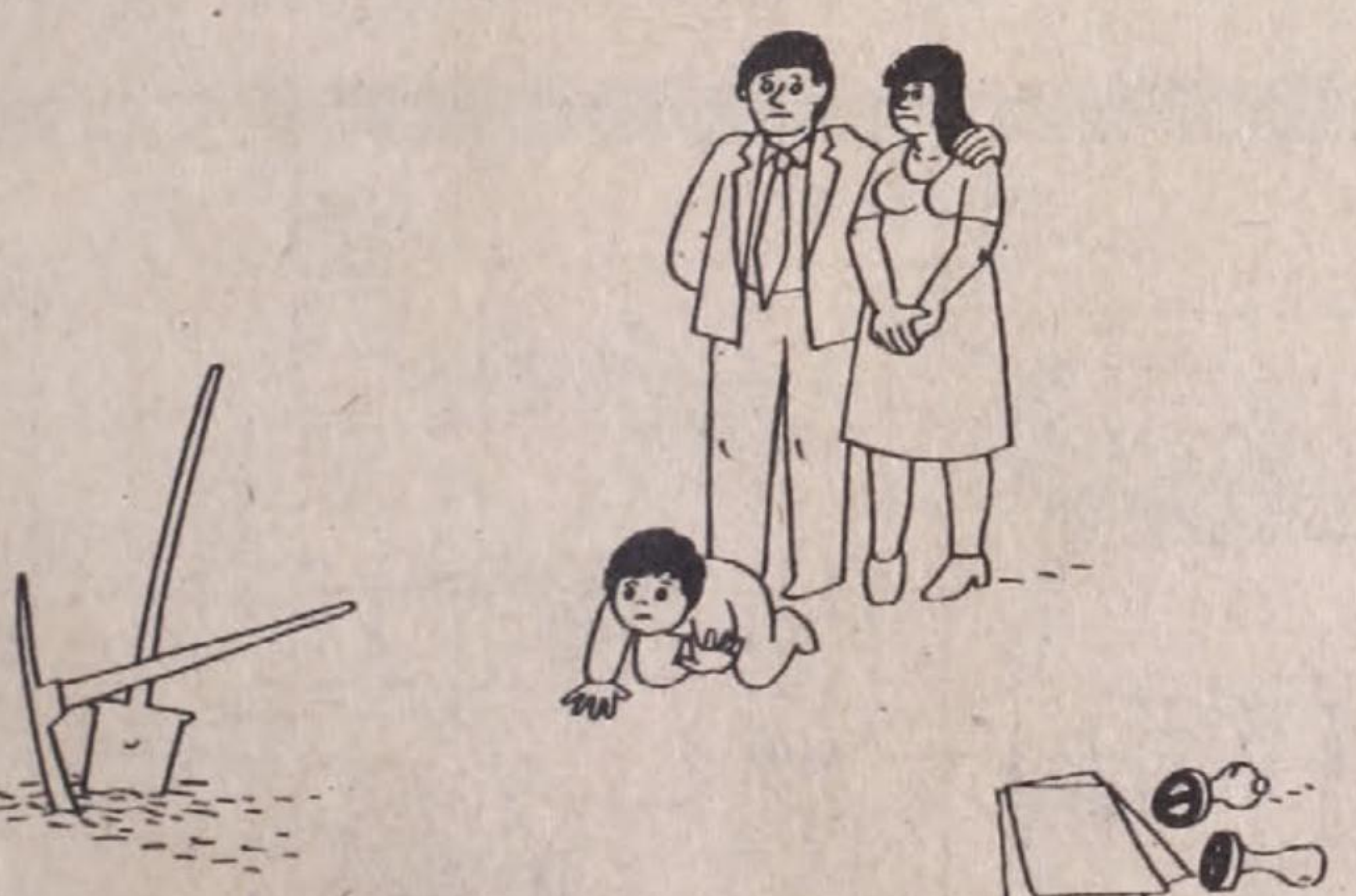

HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK ● HIRDETÉSEK

Lemezposta
BUDAPEST, 1817

ITT ÉLNED, HALNOD KELL
Zenés történelmi játék
SLPM 14 025—26,
hanglemezen 200 Ft . . . db
JÁNOS, A VITÉZ
Popdaljáték
Katona Klári—Varga Miklós
—Balogh Ferenc
SLPM 17 921—22,
hanglemezen 200 Ft . . . db
SMASH HITS
Alison Moyet — Paus Young
— Wham! Culture Club
— Julian Lennon
— Cyndi Lauper
SLPXL 17 942,
hanglemezen 250 Ft . . . db
MAGÁNÜGYEK
— NEOTON FAMÍLIA
Halley — Végtelen játék
— Újra itt vagyok
— Nyár van — Glória
— Pofozkodó
SLPM 17 934,
hanglemezen 100 Ft . . . db
ÁDÁM ÉS ÉVA
A szoknya rajtam marad
— Válasz — Valami elszakadt
— Első szerelem — Japán fiú
SLPM 17 902,
hanglemezen 100 Ft . . . db
MK 17 902,
kazettán 150 Ft . . . db
RÉG VOLT, ÍGY VOLT . . .
— HUNGÁRIA
Percekre eláll a szavam
— Rémlátomás
— Rohanok hozzád
— Szerelemre hívlak
SLPM 17 889,
hanglemezen 100 Ft . . . db
MK 17 889,
kazettán 150 Ft . . . db
SLÁGEREXPRESS
Egy jó kis dal — Gyere be!
— Kislány, vigyázz!
Savanyú a csokoládé
— Sohase mondd!
SLPM 17 899,
hanglemezen 100 Ft . . . db
MK 17 899,
kazettán 150 Ft . . . db
KORDA GYÖRGY
— VÁLASSZ KI
EGY CSILLAGOT
Őrizd meg a szerelmem
— Nem kell már senki más
— Amíg csak élek
— Mama-Maria
SLPM 17 947,
hanglemezen 100 Ft . . . db
KIS LAK ÁLL
A NAGY DUNA MENTÉBEN
Gyulai Erzsi — Pere János
Magyar nóták és kettősök
SLPM 10 204,
hanglemezen 100 Ft . . . db
KALMÁR PÁL
— EMLÉKSZIK MÉG
KISLÁNY?
Minden rendes úrilány
— Hazudik az álom
— Szeressen egy kicsikét
— A szemed
LPM 16 709,
hanglemezen 100 Ft . . . db
A KEDVENCEK LISTÁJA
Bánsági Ildikó
— Bodrogi Gyula
— Csákányi László
— Harsányi Gábor
— Hernádi Judit
— Sztankay István
SLPM 16 684,
hanglemezen 100 Ft . . . db

A felsoroltak és valamennyi forgalomban levő hanglemez, kazetta és könyv megrendelhető a Lemezposta címén, postán, utánvéttel. Küldeményeinkhez a postaköltséget felszámítjuk.

Név: ....

Cím (irányítószámmal): ....

MŰVELT NÉP KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT
Lemezposta, Budapest, 1817

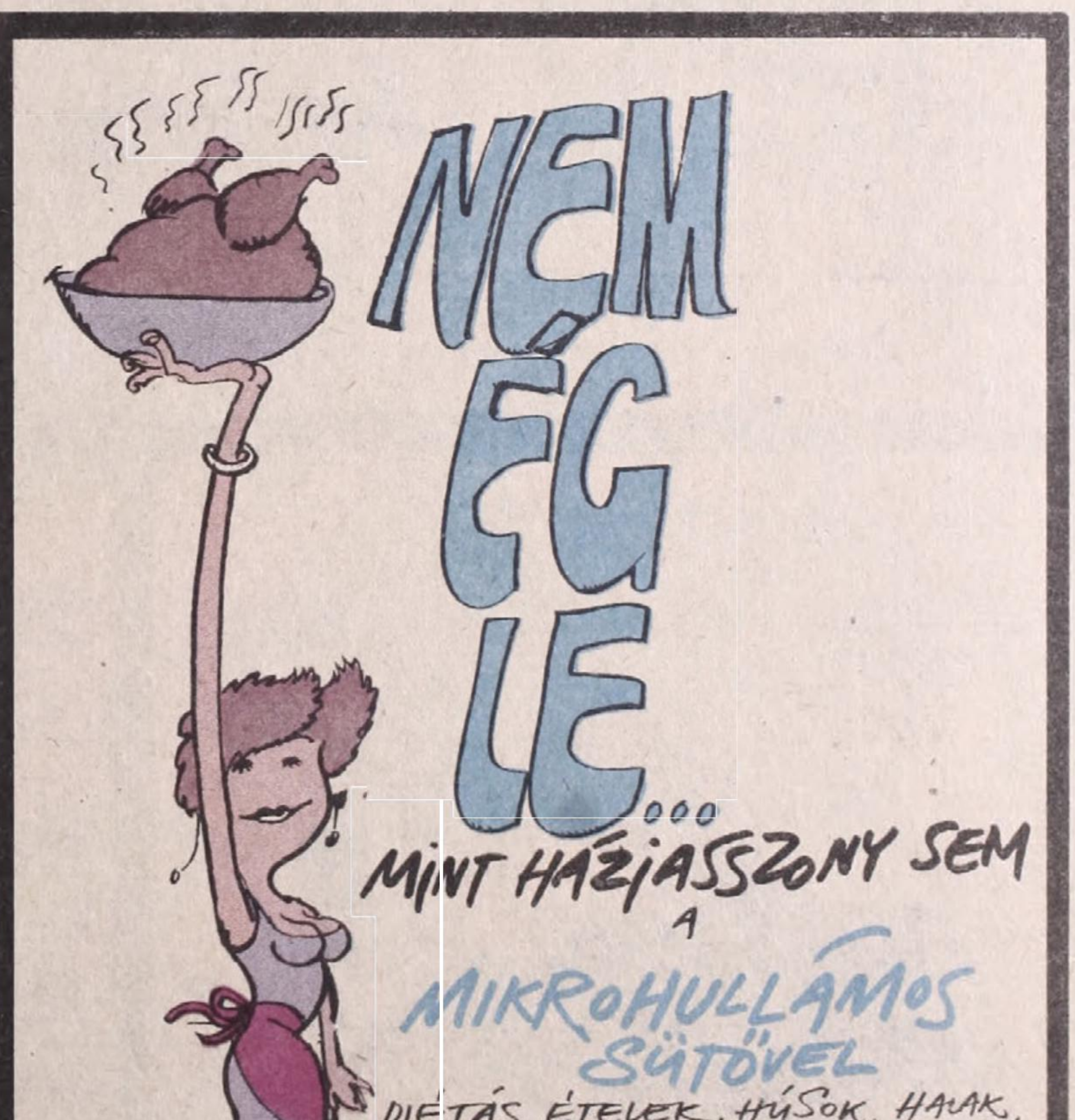

Ludas Matyi
Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII.,
Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP **Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
85.2308/20-42
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611

HA EGY ÜZLET MEGINDUL

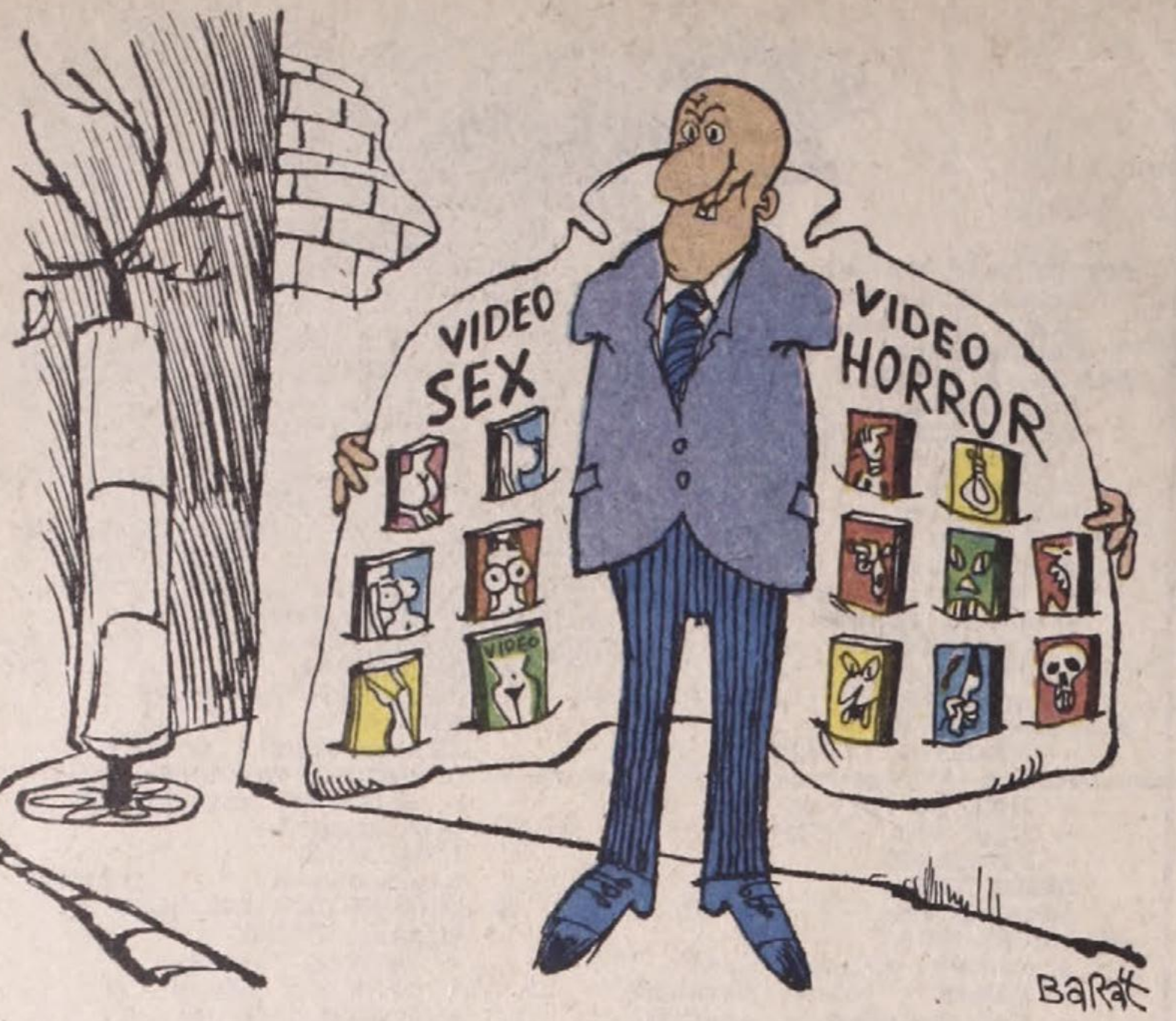
VIDEO
SEX
VIDEO
HORROR
VIDEO
BaRát

ÉLET ÉS IRODALOM

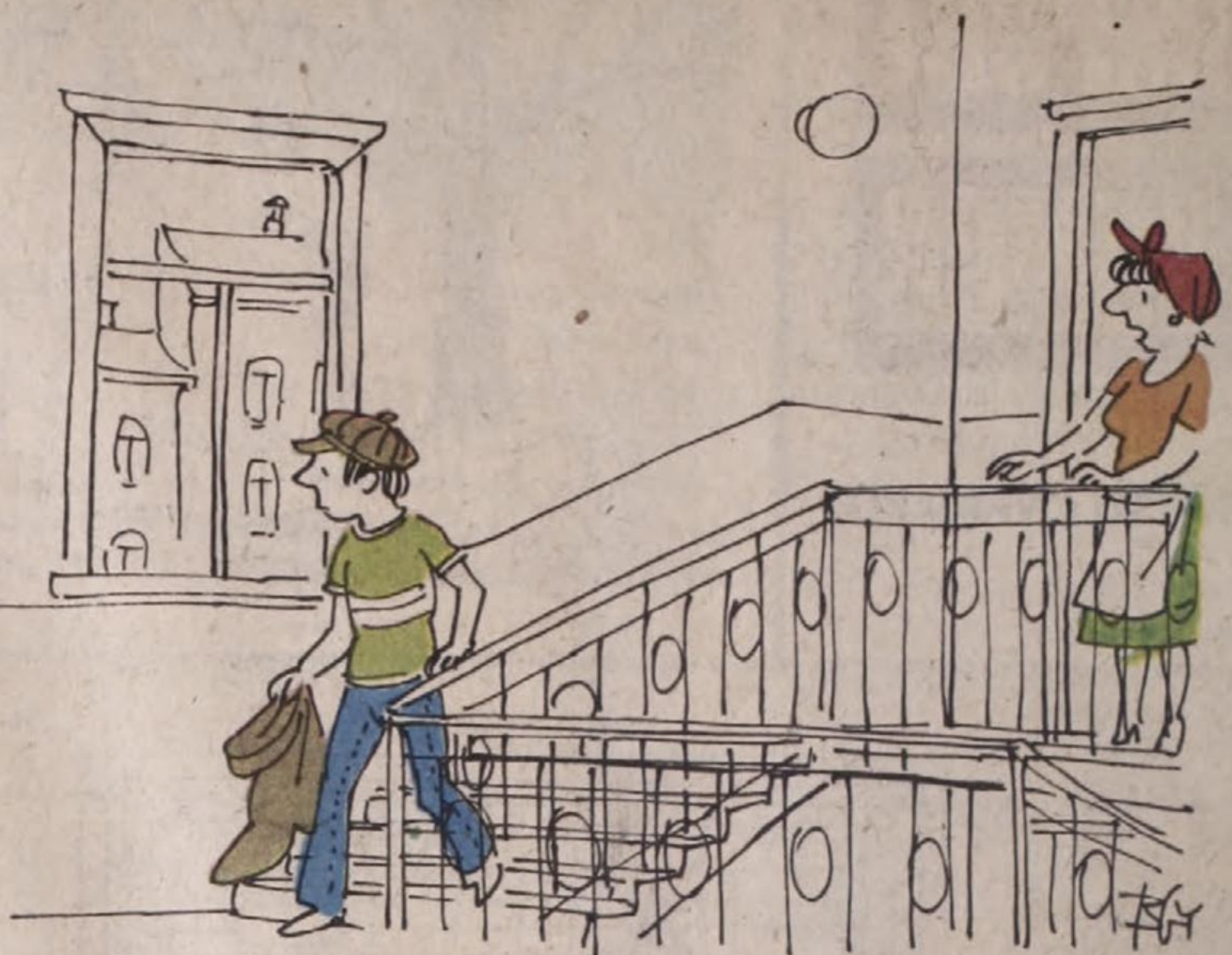

– József Attila is kénytelen volt annak idején szenet lopni...

MAI ÁTOK

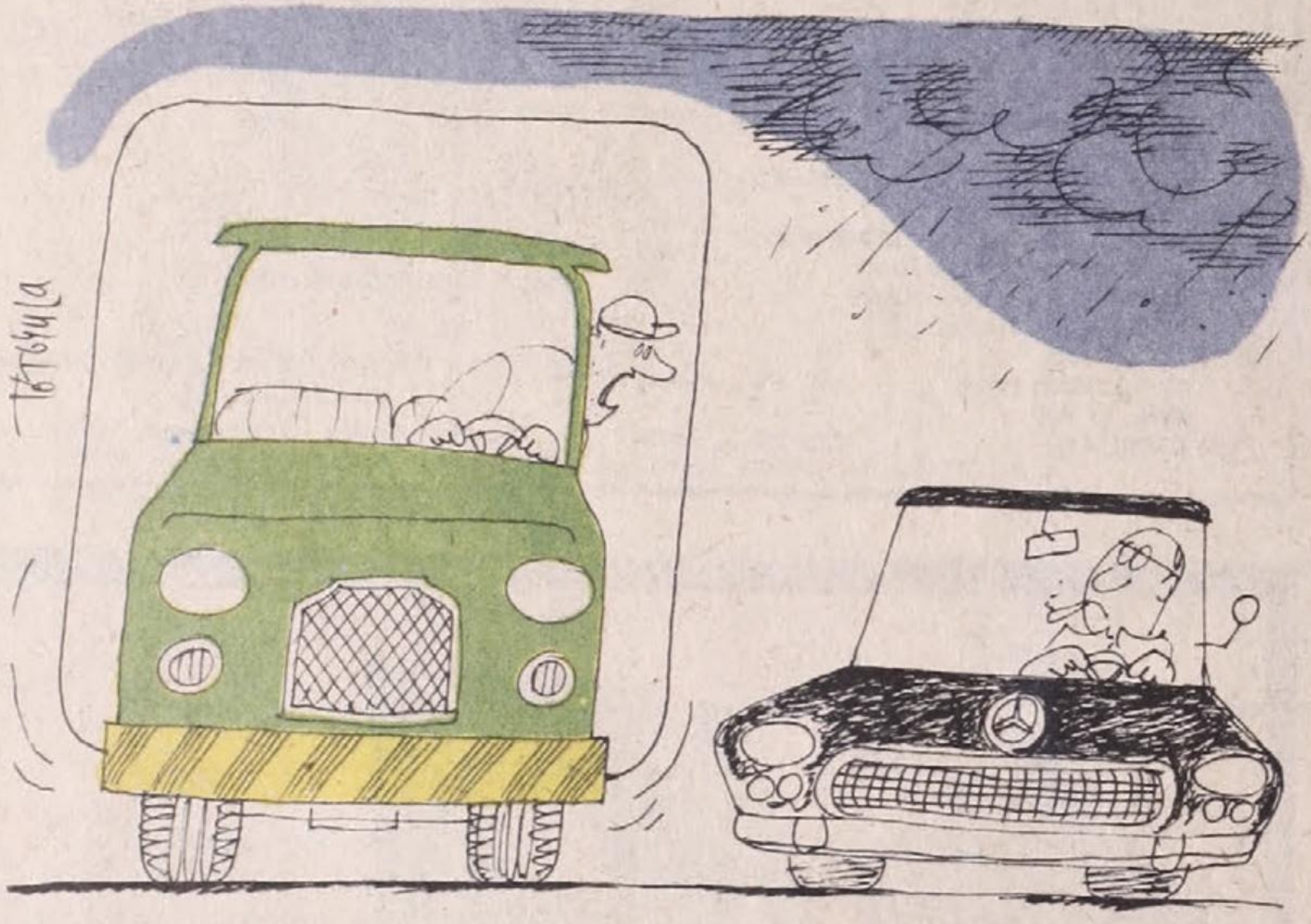

– ... és legyen rád nagyon kíváncsi a gazdasági rendészet!

ELIT ÓVODA

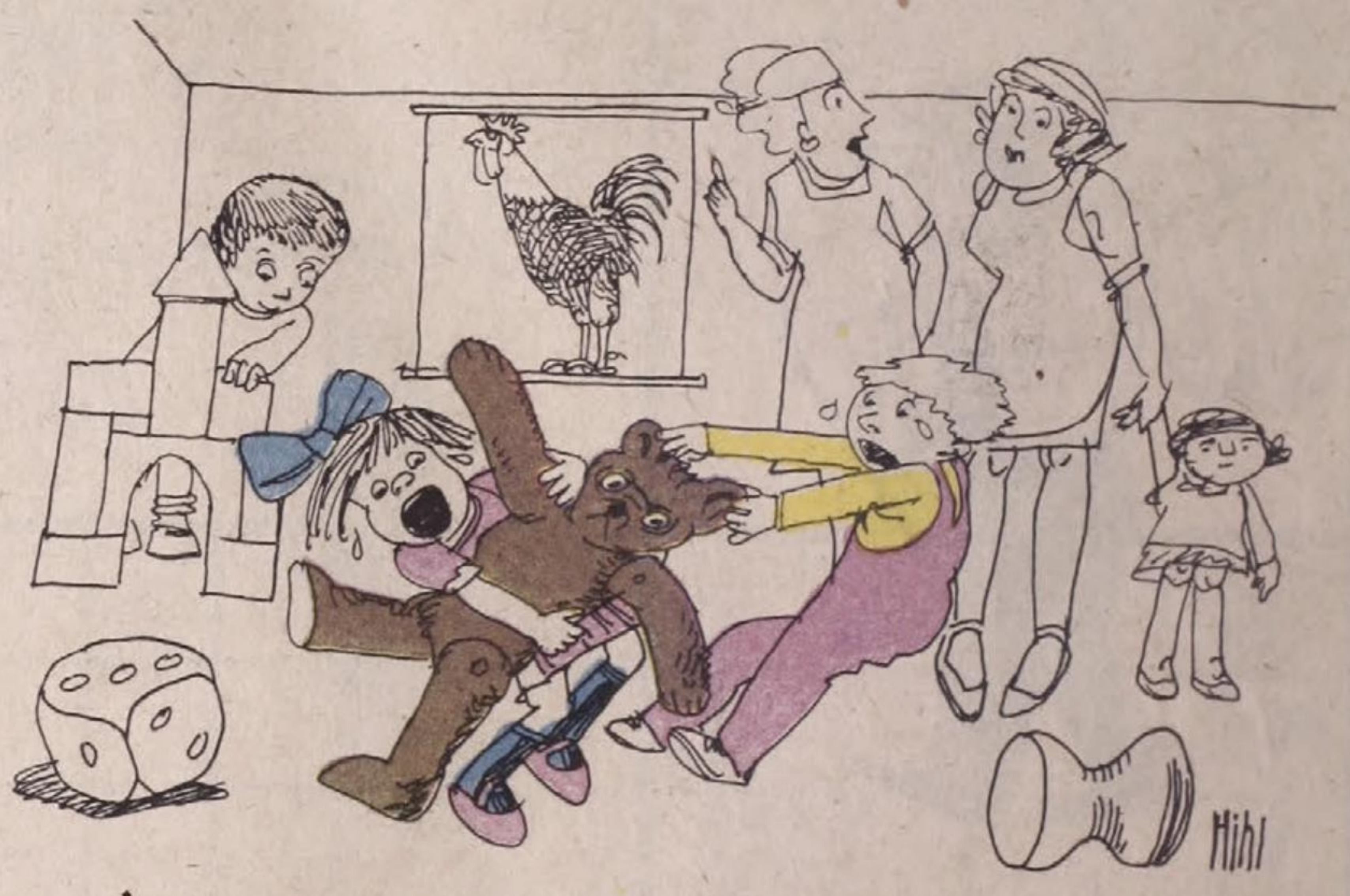

– Szólni kéne az ügyeletes pszichológusnak..

GYORS REAGÁLÁS

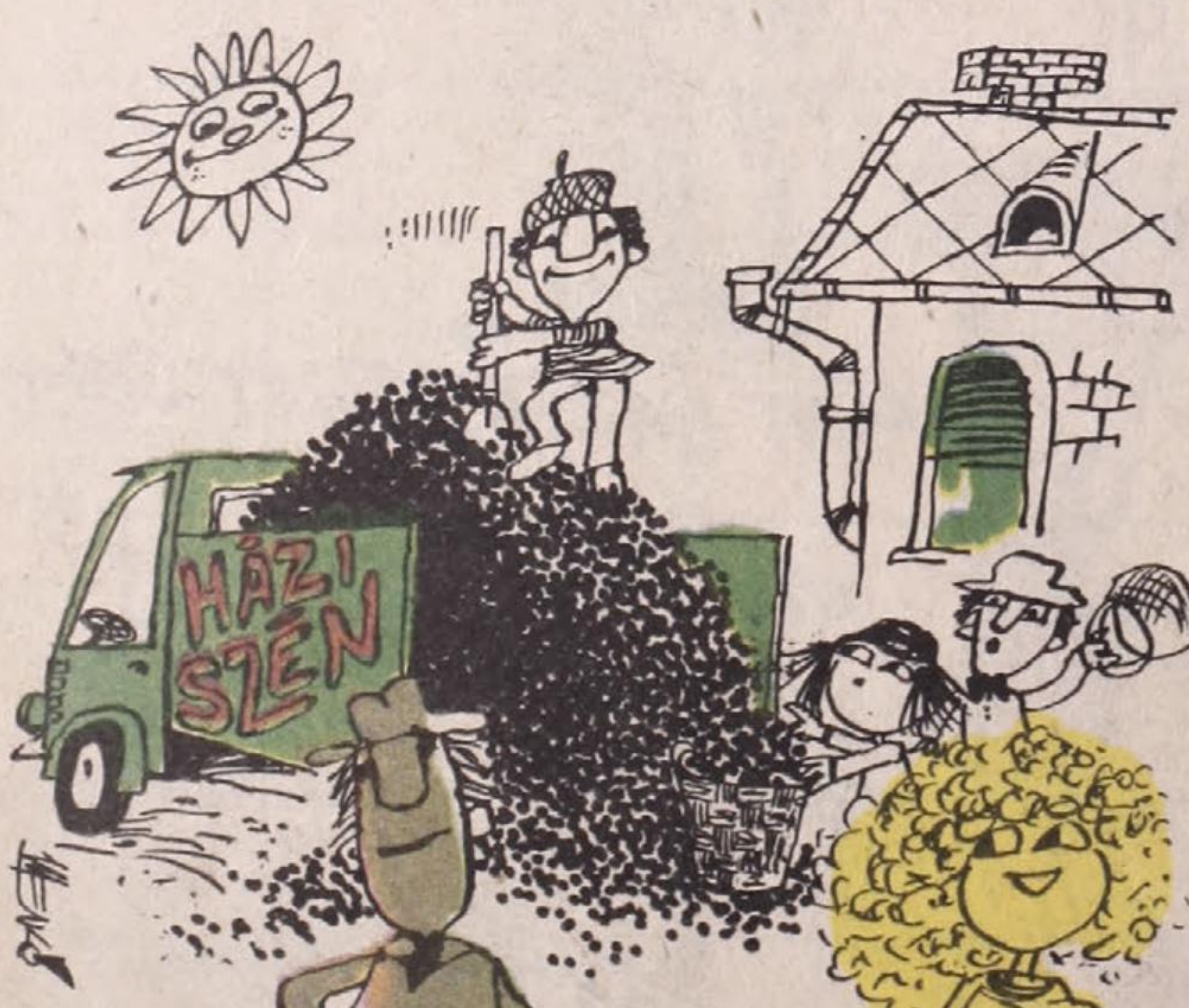

DRUKKEREK

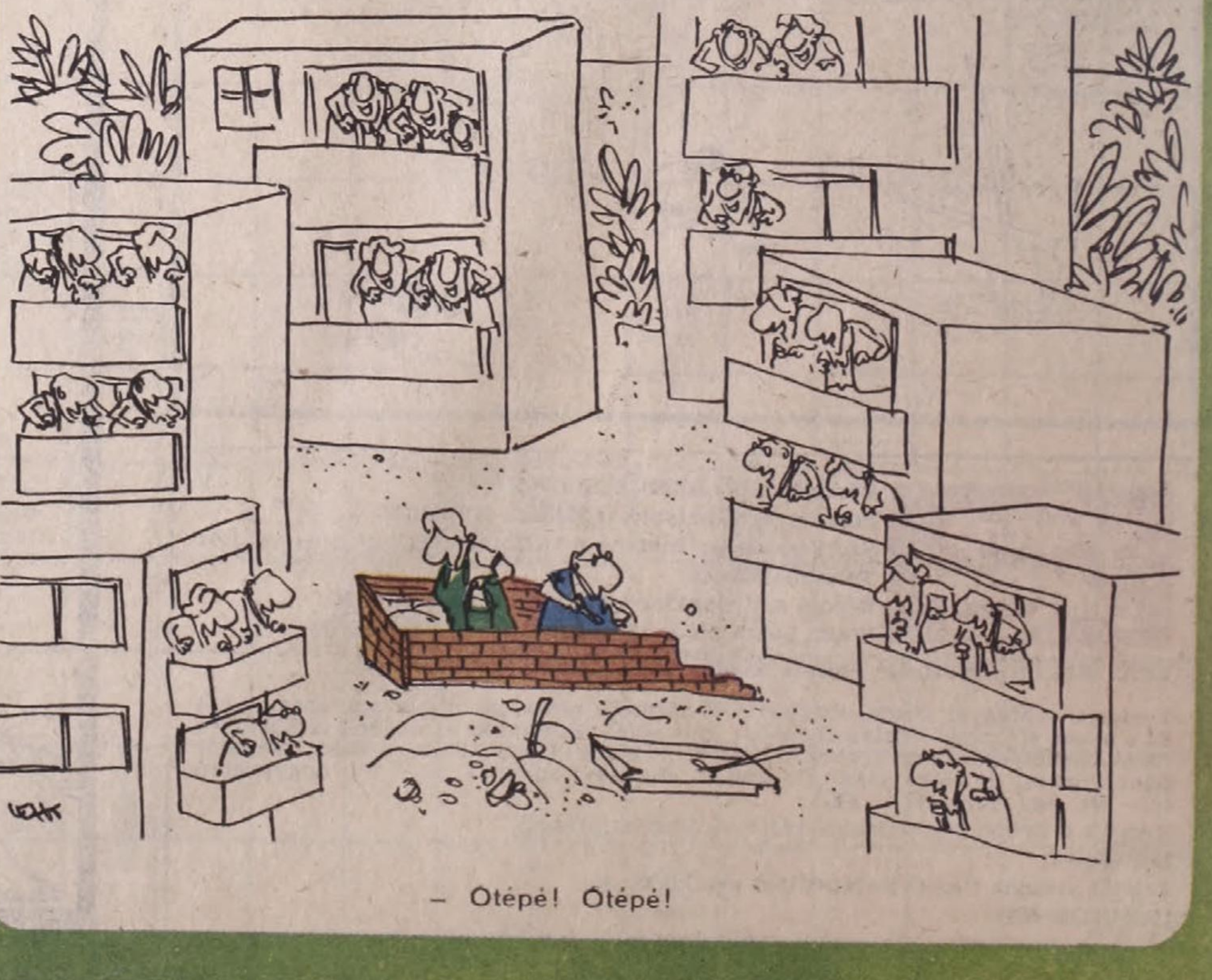

– Ötépé! Ötépé!